

SCIENCE FICTION

Serge BRUSSOLO

*moartea
cu melon*

Editor

SAVAS PRESS s.r.l., 1993, București

Copyright

© Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin VALDO import export s.r.l.

Reproducerea sau transmiterea, chiar și fragmentară, sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare sînt permise numai cu acordul scris al editorului.

Titlul original

**PORTRAIT DU DIABLE EN CHAPEAU
MELON**

Copyright

© Editions DENOEL 1989

Coperta

Riess Walter

Traducerea

Mihnea Columbeanu

Tipărit la

ROMCART S.A. București, 1993

Informații și comenzi

**VALDO, c.p. 76—161, București, 77430,
România**

ISBN 973-9085-20-2

COLECȚIA SCIENCE FICTION

SERGE BRUSSOLO

MOARTEA
CU
MELON

traducere
Mihnea Columbeanu

roman

COLECȚIA SCIENCE FICTION

au apărut

Serge Brussolo
Carnavalul de fier

Serge Brussolo
Ira Melanox

Ace. Van Voge
Star Cluster

Robert Sheckley
Omega

Arthur C. Clarke
Fantoma Adîncurilor

Serge Brussolo
Febra

Eric Brown
Meridian

Robert Sheckley
Immortality Inc

1.

Țintuită pe o piatră, iguana își decupa profilul de solzi cenușii pe fundalul nisipos al plăjii, gargui imobil căruia numai gusa palpitândă îi mai trăda încă apartenența de lumea celor vii. Sirio își fixă în scobitura umărului patul slinos al bătrinei sale Renfield. Căldura făcea să vibreze aerul la capătul țevii și, dincolo de cărae, reptila părea acum că suferă deformări stranii.

Lângă omul încremenit, un ciine mic, o corcitură cu blana lungă și neagră, aștepta lipit de nisip, cu botul fremătînd rezemat pe labe, și nasul la nivelul puricilor-de-mare al căror balet neconținut nici măcar nu-l mai deranja. Sirio apăsă ușurel pe trăgaci. Detunătura se rostogoli peste ocean, amplificîndu-se pînă la a lua proporțiile unei explozii sau ale unui uragan. Capul retezat de împușcătură al iguanei zbură înapoi. Animalul rămase o clipă înălțat pe labele posterioare, cu creasta osoasă și lungă de pe spinare străbătută de spasme convulsive, apoi se rostogoli în lungul stîncii. Nu se mai auzi decît zgomotul cozii razuind o ultimă oară piatra.

Sirio se ridică greoi. Era masiv, cu ceafă de taur și mustați hirsute decolorate de chicha. Fără a da drumul puștii fierbinți, se strecură între stînci. Luntrea cu vopseaua sco-rojită era acolo, în umbra umedă și caldă unde domnea parfumul algelor putrede. Se aplecă, scotoci în lada din față și scoase o

bucată de pînă deja maculată cu pete brune pe care și-o aruncă pe antebrăț

Pe țarm, cîinele schelălăind, dădea tîrcoale iguanei doborîte. Iar nisipul ridicat de fuga sa împiedicată se prevălea peste carnea noduroasă, alungînd muștele care se înghesuiau pe rană într-un ciorchine fremătător.

Sirio apucă animalul și îl culcă în pînza albă, străduindu-se să nu lase nici o deschizătură. Deasupra capului său, zumzăitul devenea obsedant. Înjură. Insectele îl urmară pînă, la barcă, așezîndu-i-se pe umeri, bînd sudoarea piei lui înroșite, pompînd rigolele sărate din riduri și crăpături. Îndesă pachetul în lada de la prova, la adăpost de paraziți, și culese săculețul de iută unde gloanțele se ciocneau cu un clinchet de cupru.

În față, cîinele, ocupat să adulmece băltoaca de sînge pe care nisipul o absorbea rapid, ridică pe neașteptate botul și începu să mîrîie.

Sirio nu-l luă în seamă și începu să încarce Renfield-ul, fluierînd. Oțelul țevii era fierbinte, iar vînătorul suduia de fiecare dată cînd degetele veneau în contact cu una sau alta din părțile metalice expuse soarelui. În cele din urmă, vîrî o batistă pe sub cureaua tolbei de vînătoare ce-i tăia umărul și fluieră după cîine. Dar animalul nu mai era acolo...

Sirio bombăni o ocară nedeslușită și o luă din loc fără să mai aștepte. O să știe el, El Pero, să-l găsească.

De jur-împrejurul lui marea era netedă, strălucirea ei sub soare rănind privirea. Sirio știa că e prea devreme ca să reia vînătoria, detunătura pusese iguanele pe fugă pînă în fundul găurilor lor și trebuia să aștepte ca frica să li se șteargă încetul cu încetul din creier pentru a le vedea reapărînd una cite una, siluete dintr-un alt veac, jalnice și grotesti.

Sirio traversează plaja. Fire de iarbă mărunță și uscată îi iritără tălpile, însemnând frontiera dincolo de care pădurea își reintra în drepturi, apoi umbra copacilor mari îl acoperi. Nici o boare de vînt nu mișca frunzele, iar temperatura urca, încet, inexorabil. Sirio respira cu greutate, cu gura deschisă, ca și cum arșița ar fi sîrșit prin a dizolva oxigenul, lăsîndu-i plămîinii să se epuizeze zadarnic umplîndu-se iar cu bioxid de carbon. Se așeză în mijlocul soarelui întunecat pe care-l desena pe sol silueta unui palmier. Prundul îi juca pe dinaintea ochilor. Brusc, El Pero reapăru. Țîșnise dintre trunchiuri iar acum, înfipt solid pe labe, scheuna cu ochii ațintiți asupra stăpînului său. Mușchii innodați, deja gata să se destindă, fremătau sub blana neagră. Smuls din somnolență, Sirio înjură. De cînd cu accidentul, ciinele se comporta uneori bizar, și te puteai chiar întreba dacă nu-și pierduse facultățile de vîntor. Omul înclină capul în tăcere. Era o poveste idioată. Într-o seară cînd revenea de la pîndă, cu arma sub braț, surprinsese doi puști din sat în cabana sa, cu mîinile pline de pești afumați și, în mod vizibil, ocupați să-i prade proviziile fără nici cea mai mică remușcare. Îi sancționase de îndată, cu lovituri de curea, așa cum se cuvine în asemenea cazuri. Surprinși în flagrant delict, copiii nici măcar nu avuseseră reflexul de a o lua la fugă. Trebuie mărturisit că spectacolul oferit de Sirio, care urla injurături cu gura sucită, îi țintuise de sol.

Accidentul avusese loc a doua zi. Dintotdeauna, ciinele obișnuise să se joace cu copiii din sat. În labirintul barăcilor de scînduri se organizau partide formidabile în care animalul avea rolul său. Ceea ce adora el mai presus de orice era să fugă după o minge de cirpe, s-o prindă din zbor ca pe un vinat, s-o aducă, apoi s-o ia de la capăt. Neobosit. În

dimineata aceea, mingea conținuse o petardă enormă, mare cît o luminare, furată din lada pompierilor-geişti cu ocazia ultimului joc de artificii.

El Pero îşi pierduse mai mulţi dinţi în toată afacerea, şi i se crăpase cerul gurii. De-atunci nu mai lătrase niciodată, scoţînd doar mici schelălăituri dureroase, scrişnete răguşite şi surde care omului îi făceau poftă să-şi astupe urechile cu minile.

Sirio scuipă, scîrbit.

Era o crimă, se vătămi un asemenea animal care, lucru deloc neglijabil, mînea foarte puţin.

Schelălăielile se stinseseră în gîtlejul ciinelui, dar nu-şi schimbase poziţia, legănînd uşor capul şi scoţînd o limbă cu sgînci. Gîfîia, încăpăţînat.

Sirio se scutură. Asta-i aducea aminte de vînătoare, cînd ciinele găsea cîte ceva. Se ridică, făcu un semn şi i se alătură animalului. El Pero demară dintr-un zvicnet al şalelor, afundîndu-se între copaci. Era deprins cu jungla şi se deplasa rapid, reperîndu-şi drumul dintr-o ochire. Se îndepărtaseră de plajă, cînd Sirio auzi zgomotul.. Era un fel de ronţait susţinut pe care-l mai auzise el în viaţa sa de braconier, dar căruia astăzi nu reuşea să-i determine originea.

Acum ciinele înainta încet, cu botul deschis, la pîndă. Înlăturînd lianele, Sirio lungi gîtul.

— Puta !

Îl străbătu un frison. Scîrţîitul care avansa printre trunchiurile putrede. Ronţaitul.. Erau furnici roşii !

Se aflau încă la o bună distanţă, dar putea vedea coloanele lungi împestrînd copacii doborîţi, reîntîlnindu-se contopindu-se în băltoace mobile. Porcăria dracului ! Era gata s-o

ia la goană spre prund cînd privirea îi căzu pe urna culcată la pămînt și fixată locului cu pietre mari. O jeringura! O oală de sacrificiu, enormă, amenințătoare. Ridicate în picioare, ulcioarele astea monstruoase aveau înălțimea unui om. La nivelul capului și al picioarelor, găuri mari fuseseră practicate în modelaj pentru a permite accesul furnicilor. Cîteodată, se mai găseau la întîmplare acești supraviețuitori ai credințelor străvechi. În general se sacrifică o capră sau un porc, dar Sirio auzise spunîndu-se că anumite secte ermetice nu se dădeau înapoi nici de la sacrificiul uman. Se opri, cu ochii fixați pe carapacea de pămînt roșu. Odată intrat înăuntru, nimeni nu mai putea scăpa, argila arsă avea mai mulți centimetri grosime. Ridicînd patul Renfield-ului, izbi din răsputeri. Un ciob al urnei îi zgîrie piciorul, dar nimic mai mult. Jeringua se ținea tare. De-acum, Sirio nădușea abundant. Înțelese că nu-i va veni nicio dată de hac în acest fel, și ingenunche. În fața lui, clopotul viu se prelingea peste ierburi. Curgea, cîștiga teren. Îi veni să verse. Cu repeziciune, armă pușca, introduse țeava într-unul din orificii și împinse pînă cînd simți peretele opus al oalei. Protejîndu-și fața cu antebrațul, trase.

Pămîntul ars zbură în bucăți, iar Sirio auzi o schijă șuierîndu-i la zece centimetri de țeastă. Ulciorul decapitat lăsa să se zărească două picioare desculțe. Te apucă de glezne, trase. Indianca apăru, fără cunoștință. Era goală, dar i se legaseră împrejurul gitului și al coapselor coliere rituale. Pîntecul, enorm, oferea spectacolul unei sarcini ajunse la termen. Nu mai era timp de stat pe gînduri; încordîndu-și mușchii o aruncă pe tînăra femeie pe umăr și o luă din loc ca un nebun, cu El Pero pe urme. Cu inima cît un purice de frică, parcurse cei două sute de metri ce-l

despărteau de plajă într-un timp record, indiferent la lianele ce-i biciuiau fața, la gropile în care-și sucea gleznele. Nu se opri decât când strălucirea soarelui îl făcu să închidă ochii. Merse pînă la barcă și se lăsă să alunece între stînci. Pieptul său, cu fire de păr negre și umede, emitea un vijîit de forjă în plină activitate, iar sudoarea îi ardea ochii. În spinare, femeia se simțea tot mai grea, o culcă pe fundul bărcii.

După un scurt răgaz de odihnă începu să împingă luntrea, ingenuncheat pe nisip, incapabil să se țină pe picioare.

Cîinele alergă în întîmpinarea valurilor, săltînd prin exploziile de spumă. Sirio îi făcu sem să urce și încălecă parapetul de lemn cînd barca începu să plutească.

El Pero i se alătură dintr-un salt, cu blana udă, linsă. Sirio aplecă ochii: fata zăcea prăbușită pe spate între banchetele de lemn; avea păr negru, foarte neted, și o față mică, bosumflată, impenetrabilă.

Traversă golful cu bătaii prelungi de vîsle, sfidînd mușcătura soarelui. Creștea în el o excitație înăbușită. Era ca descoperirea unei patimi uitate, a unei iubiri stinse și despre care te întrebi deodată cum te-ai putut lăsa — fie și numai o secundă — sufocat, redus la starea de jar aprins mocnînd sub cenușă.

Barca lunecă în lungul debarcaderului ce ducea spre sat și se opri sub piloți în franja de nămol ce mărginea prundișul. Cu nesfîrșite precauții, o ridică pe tînăra leșinată și sări în mîl, cu cîinele pe urme.

Cabana, construită la periferia Lidonville-ului, își înălța ansamblul de scînduri desperecheate la o zvirlitură de băț de valurile muribunde. Sirio rămase nemișcat o secundă, cu ochiul treaz, asigurîndu-se că greaua camionetă garată pe axul drumului îl ascundea între-adevăr privirilor. În orice caz, dogoarea

prea tare și era ora siestei. Prea puține riscuri ca vreun hoimar să-l surprindă asupra faptului.

O luă la fugă, alergînd stingaci, cu genunchii îndoiți, împrăștiind nisipul la fiecare pas. Cînd nu-l mai despărteau decît doi metri de ușă, aceasta se deschise și Maria, soția lui, apăru încadrată în dreptunghiul ușorilor cu-leși de cine știe pe unde. Nu se remarcă la ea decît eternul tee-shirt de care nu se despărțea niciodată și pe care i-l întindeau mingile mobile ale sînilor cu piele lăptoasă. Părul galben cu șuvițe grase strîns coc nu făcea decît să-i accentueze aerul ursuz și ridurile ce-i brăzdau fruntea.

— Ce e? lătră ea cu o privire lipsită de blîndețe spre burta întinsă a fetei leșinate. Sirio nu răspunse, ridică din umeri și pătrunse în baracă. Mirosul de saramură și de ulei rînced i se opri în gît. Unica fereastră, obturată cu un panou de placaj, nu lăsa să intre decît o lumină chioară ca de priveghi, înclîind adunătura heteroclită de obiecte îngrămădite în lungul pereților.

— Ești nebun, îi suflă în spate Maria, n-ai avut destule necazuri pîn-acum? Ia o iei de la capăt! Asta e! O iei de la capăt!

Pe dedesubtul furiei, angoasa răzbătea în triluri vibrante. Sirio nu o luă în seamă și depuse indianca pe cea mai apropiată rogojină. De îndată, o rază de lumină poposi rotunjindu-se pe sfera abdomenului, împărțind-o în două la înălțimea ombilicului, precum linia ecuatorului pe un mapamond.

— Sînt sigur că-i un caz nou, gîfii Sirio ca pentru sine, cei din tribul ei au văzut-o imediat, o dăduseră pradă furnicilor.

Maria ridică din umeri cu nepăsare.

— Poate că au avut dreptate. Era singurul lucru de făcut. Nu crezi c-ar fi mai bine să

dai uitării toate astea? După anii ceare-au trecut...

Făcu un gest cu mîna pentru a o opri, pradă surescitării. De douăzeci de ani nu se mai cunoşteau, practic, cazurile de acest gen.

Semnele se manifestaseră într-un mod cu totul neaşteptat. Sirio îşi mai amintea şi azi, cu o precizie halucinantă, ca de un blet ritual al arcanelor morbide. În 31 mai, cu o oră înainte de închiderea muzeului, craniul de pitecantrop din Java a explodat în vitrina sa, sub ochii a cincizeci şi trei de vizitatori. Resturile, toate de mărime identică (pătrate cu latura măsurînd exact 3,1416 centimetri), înlăturau orice ipoteză vizînd să demonstreze caracterul accidental al fenomenului. Cîteva zile mai tîrziu, maşinile de calculat din lumea întreagă dădeau o nouă rădăcină pătrată a numărului trei. S-a observat la toţi conducătorii diferitelor religii recenzate la zi inversarea sensului circulaţiei sangvine. Timp de două luni consecutiv, ouăle găinilor n-au mai avut gălbenuş, mase albe perfecte cărora nici un nucleu de culoare nu mai apărea să le tulbure integritatea. S-au reperat aisberguri plutind cu capul în jos, sfidînd legile fizicii. Lumînările şi făcliile şi-au permutat cele trei porţiuni ale flăcărilor care, pe parcursul a douăzeci şi opt de zile, au oferit o inimă calorică pentru un virf întunecat, contrar a tot ceea ce se putuse observa pînă atunci.

Da, au fost semne evidente, chiar dacă extrem de misterioase. Sirio care, în vremea aceea, lucra într-o grădină zoologică, putuse constata ciudăţeni la comportamentul animalelor. Lebedele au încremenit în mijlocul peluzelor, după figuri precise şi invariabile. Peştii, în fundul bazinelor, nu s-au mai deplasat decît în bancuri curios rînduite. Urşii s-au imobilizat în voia unei geometrii rigide ale cărei segmente, imuabile, se ordonau după un-

ghiuri precise. Din cușcă-n cușcă se regăseau dispuneri hieratice, obscure, pe care studiile asupra obiceiurilor animale nu le catalogaseră niciodată pînă atunci; „...figuri ale paradei rutului“, avansau specialiștii fără a le prea veni nici lor să creadă. Nu de așa ceva era vorba, Sirio o știa perfect. Mergea din fosă în fosă, cu un bloc de schițe în mînă și un metru de măsurat ieșindu-i din buzunarul halatului de lucru. Efectua relevee precise, ca un amator de șah notînd febril amplasamentul de neînțeles al pieselor campionului său favorit.

— Privește ! i-a strigat el într-o seară Mariei, privește ! Era evident !

Femeia a ridicat din umeri și și-a cufundat din nou mîna în spuma veselei. Nu, nu găsea nimic evident, chiar nu găsea. Și totuși, totul era evident : ordinea, proporțiile, unghiurile...

După-amiază, Sirio se declarase bolnav pentru a putea merge la biblioteca municipală. În timp ce stătea la coadă ca să-l întrebe pe responsabil dacă desenele etalate pe blocul său nu-i aminteau de ceva anume, un bătrînel remarcase peste umărul lui :

— Ei, vă interesează astronomia ?

Pe dată, Sirio completase un bon pentru a obține o hartă celestă. Bine făcuse Totul era acolo, cum de nu se gîndise mai devreme ? Figurile descrise de către dileritele animale corespundeau fiecare unei anume constelații. *Ursa major*, *Ursa minor*... Lebăda, Peștii, Capricornul, Lupul... Dobitoacele, răspunzînd nu se știe cărei porunci, își orînduiseră turmele sau stolurile ca după un curios calc al stelelor. Nu făcuseră decît să reproducă pe peluzele grădinii zoologice o hartă a cosmosului supunîndu-se tuturor criteriilor matematice în vigoare. Urșii minau *Ursa Mare* sau *Miră*, leii *Leo minor* sau *Leo major*, maimuțele...

Sirio era uimit. Triumful său, însă, a fost de scurtă durată. A doua zi, sosind la parcul de atracții, a putut constata că toate cuștile erau goale.

— Ține-ți botu și ocupă-te de cepele tale ! i-a ordonat contramaistrul când a dat să pretindă explicații. A tăcut, camuflind sub aparența de nepăsare un ochi în alertă. Nu i-a trebuit mult timp ca să descopere dincolo de gratii, sau în apa tulbură a acvariilor, urme vizibile de sînge. Noaptea, s-a ascuns în grota cimpanzeilor, așteptînd ca locurile să rămînă pustii pentru a-și continua ancheta. Spre miezul nopții, în cel de-al treilea subsol al antrepozitelor, într-o sală enormă, cenușie și betonată, s-a împiedicat de masa compactă a trei sute douăzeci și șapte de cadavre, populația totală a grădinii zoologice. Urși, cai, tigri, lei, lebede. Toate erau acolo, cu capetele zdrobite de explozia gloanțelor dum-dum, ocean de blană și pene unde încă mai clefăiau franjele unei spume purpurii. Rămăsese un lung răgaz imobil, fascinat de această arcă a lui Noe devenită cimitir, abator. O piramidă de bidoane de benzină înălțată în grabă, ca un curios colnic funerar, lăsa să se ghicească mormîntul ce se promitea a fi rezervat nefericitelor victime. Fugise, terorizat, urmărit de fixitatea acelor pupile moarte și, o oră mai tîrziu, Marta trebuise să-i smulgă din mîini sticla de rom alb pe care o dădea de dușcă pe nerăsuflăte.

Ziarele vorbiseră de o epidemie. „Dizenterie infecțioasă prezentînd riscuri de contagiune pentru om,” au anunțat comunicatele televizate, „măsurile profilactice i-au determinat pe veterinari să ordone închiderea provizorie a menajeriei și sacrificarea pensionarilor acesteia...” Era fals, bineînțeles. Sirio știa mai bine ca oricine că animalele se găseau într-o formă excelentă. Nu, nu era vorba decît de o

manevră de epurare declanșată fără nici o îndoială de către un puternic funcționar al Ministerului de Interne.

Fugise. Fără a lăsa adresa. Nu ținea să sufere aceeași soartă cu animalele. Cineva l-ar fi putut vedea pe cînd își efectua măsurătorile, putea să fie denunțat. Contramaistrul, care-l detesta, nu și-ar fi refuzat plăcerea de a-l înfunda. Plecaseră în plină noapte, fără a lua cu ei nici un lucru, în ciuda vociferărilor Mariei și a plîsetelor copilului. Sirio rămăsese inflexibil, avea dreptate și o știa. După cîteva săptămîni, scandalul primelor nașteri a eclipsat toate celelalte evenimente din lume.

— Am știut eu! clama el cît era ziua de lungă am știut eu!

Săriseră din hotel în hotel pînă la frontieră, sub nume false, consumindu-și toate economiile. În cele din urmă cumpăraseră camioneta de la un circar bătrîn și belnav. Era un microbuz „Schwenck“ de tablă gri, înălțat pe roți, croit după modelul ambulanțelor militare și complet etanș. Pe flancul drept culisa un panou, descoperind o deschizătură laterală de șaizeci de centimetri: teatrul de marionete. Maria, bineînțeles, strimbase din nas. Vroia o „casă adevărată“ și i se părea indecent să facă bucătăria într-un dulap-jgheab-reșou-cămară, să doarmă pe banchete pliante, și mai ales, mai ales, să trebuiască să cedeze locul unei armate de păpuși cu cap de ghips ale căror escuade în roabe galbene, roșii sau albastre invadeau toată partea dinapoi a vehiculului.

„Ilustra companie“, anunțau literele mari și multicolore șerpuiind în jurul farurilor și pe aripi. „Micul teatru al lui Marie Cavalcanda și al Signorei Pétronilla“. Sirio nu socotise util să schimbe rolul social al firmei. Lăsase să-i crească mustața și se descurca de bine de rău cu micile figurine de ipsos pe care cel

mai mic șoc ajungea ca să le facă să pocnească precum niște ciudate fructe cu miezul de cretă. Erau marionete-bust, a căror manipulare nu prezenta nici o dificultate. Ajungea să întinzi mîna și să agiți degetele prin scurta robă de tafta pentru ca personajul să prindă viață. Bătuseră drumurile de țară, povestind istorii cu jandarmi și hoți care stîrneau hohotele de rîs ale puștinii. Seara, Sirio se instala la volan și punea radioul în surdina, atent să nu-i trezească pe Maria și pe copil, care dormeau în spate, dar deja cenzura își desăvîrșise opera și declarațiile incendiare din săptămînile precedente dispăreau în prezent sub acumularea „dezmințirilor științifice“, a comentariilor ironice și condescendente. „Psihoză colectivă“, spuneau specialiștii, excrocherie gigantică“, răcneau alții. Foarte repede, Sirio înțelese că nu mai putea aștepta nimic de la sursele de informație oficiale. Încetă să mai tortureze butonul pentru schimbarea lungimilor de undă, pentru a se prăvăli peste micile publicații sapirografiate care începeau să prospere în cafenelele sătești. Aceste fascicule slinoase erau mai vieaie decît mass-media cu căluș în gură; sub acoperirea science-fiction-ului, se vehiculau știri confidentiale de maximă importanță. Totul era să te pricepi la cititul printre rînduri, iar el, Sirio, n-avea probleme. Două sute nouăzeci și patru de nașteri simetrice, cu fotografiile alături. Ce putere aveau teoriile psihosomatice față de așa ceva? Maria detesta să-l vadă confundindu-se în studiul micilor broșuri pe care chioșcurile le vindeau în prezent pe sub tejghea, detesta să fie numită „signora Pétro-nilla“ cînd se ducea la cumpărături, detesta în bloc această „viață de nebuni!“

— Ceea ce e pe cale să se întimplă este o nebunie! obiecta Sirio și-și relua căutarea. Timpul lucra totodată pentru și contra lui.

Contra lui, în măsura în care comisiile de cenzură, din ce în ce mai vigilente vegheau să retragă din circuite tot ceea ce — de aproape sau de departe — atingea „subiectul”. Pentru el, dat fiind că un anume soi de uitare și apatie a maselor îi permitea să acționeze într-ascuns cu riscuri minime.

Încet, puzzle-ul se reconstituise. Fusesse nevoie să treacă ani de zile. Mulți ani. Copilul murise la două luni după ce-i sărbătoriseră a cinsprezecea aniversare. O infecție la intestine, după ce băuse apa poluată din fântâna unei ferme abandonate. Maria trecuse cu greu peste această încercare.

— E din vina porcării ăsteia de existență pe care-o ducem ! urla ea în serile de depresiune. Nici măcar o casă n-avem ! Nici măcar un bufet unde să ținem vasele ! Farfurii și câni de carton !

La trei ani după moartea copilului, avuseră un alt băiat, un puști firav și taciturn, destul de dibaci totuși cu mâinile ca să poată făuri noile capete ale păpușilor sparte. Dar și el îi părăsise pentru a se imbarca la bordul unui supercargobot. Nu-l mai revăzuseră niciodată.

Sirio suporta foarte bine această viață obscură. Cercetările lui avansau repede și prefera anonimatul față de luminile primejdioase ale renumelui. La scurt timp după „evenimente” apăruse, bineînțeles, un profet. Predicase noua religie cu o fervoare extraordinară, adunând mii de fideli până în ziua când o grenadă îi pulverizase tribuna în plin centrul stadionului unde ținea o conferință. Atențatul fusese, în mod evident, teleghidat de către sezii guvernului în funcție, și, pentru mai multă siguranță, s-a ajuns până la a pune comandouri gata de orice să distrugă relicvele sfântului, expuse în cele zece biserici înălțate pe traseul pelerinajului său. Grupe de para-

șutiști mascați au năvălit astfel în criptele sacre, arzînd cu aruncătoare de flăcări sărmanele rămășițe recuperate după explozia care-l costase pe profet viața: mîini, picioare, fișii de iele, fragmente de viscere. Toate acestea în unicul scop de a împiedica orice viitoare tentativă de clonare. Sirio, în ce-l privește, colecta informații, indiscreții. Se îmbăta cu infirmierii de la anumite spitale, cu slujbașii crematoriilor, cu cioclii, cu patrurile de sticleți. Toată lumea îl cunoștea pe „Mario Cavalcando” și pe acra „Pétronilla”. Se sporovăia, se șușotea „O fac numai pentru că am încredere-n tine, să nu mai spui la nimeni, dar...”. Sirio asculta. Nota toate aceste declarații de oameni beti într-un colț al creierului, triindu-le mai tîrziu, cînd camioneta devora drumul, noaptea, în liniștea autostrăzilor pustii. Prin intermediul acestor relații de cafenea reușise să obțină un număr impresionant de certificate, de recomandări, de permise de liberă-trecere și de acces la informații. Nu mai era un saltimbanc, ci un artizan cunoscut și onorabil. Patrurile nici măcar nu-l mai opreau cînd se întîmpla să le taie calea, era salutat cu o ridicare de mîină sau făcîndu-i-se cu ochiul. Ajunsese un om bine văzut...

Această trudă de furnică sfîrșise prin a-și arăta roadele. După nenumărate tentative eșuate reușise să depisteze „locul”. Locul secret unde...

Se scutură. Pe așternutul mototolit, indianca își crispa pumnii ca sub efectul unui prodigios travaliu intern. Pentru a-i înăbusi țipetele, Maria îi înfundase cîrpe în gură.

— Nu-i momentul s-o audă cineva! obiectase ea pentru a reteza din scurt orice reproș, știi ce te poate costa sa-i ajuți pe oamenii ăștia! Trebuia s-o fi lăsat acolo unde era, era cea mai bună soluție! Cea mai bună!

Sirio înălțase din umeri. Pe pat, fata se zbătea sub uriașa bășică a pîtecului ei lucind de sudoare. Coapsele desfăcute se agitau spasmodic, iar Maria trebuise să-i lege gleznele.

— O să nască ! sughiță Sirio. O să nască !

Maria îi aruncă o privire rea. Zumzetul muștelor umplea cabana peste pragul suportabilului. O scurgere se prelinse în fine din sexul dilatat al indiennei, pătînd cearșaful, iar Maria slobozi o înjurătură.

— Asta e !

Sirio simțea că-i trepidau picioarele, nu lipsea mult să se lase să cadă pe solul de pămînt bătătorit, cu capul în mâini.

— Idiotule ! scuipe nevastă-sa, ești alb ca un mort, ieși afară.

Nu, vroia să vadă totul, totul. Lucrul se năștea între picioarele tinerei fete leșinate, ceva lucios, argintat.

— Găleata ! strigă Maria, care ghicise deja Repede !

Sirio fugi spre mare, umplu recipientul din creasta unui val și reveni, sucindu-și gleznele. Un obiect ramificat ieșea în prezent din vaginul lărgit, un obiect ce biciuia partea interioară a celor două coapse, ca o coadă... O coadă de PEȘTE. Maria apucă înotătoarea codală cu toată mîna și o trase cu o smucitură scurtă, eliberînd animalul ale cărui branhii stacojii palpitau cu mare iuțeală. Cu un gest dezgustat, îl aruncă în găleată stîrnind o jerbă de stropi.

— S-a sfîrșit.

Da, se sfîrșise. Indianca își regăsise calmul, abdomenul i se golea, lăsînd să curgă un lichid spumos și tulbure. Sirio îi tamponă fruntea cu batista lui. În spatele său, Maria scoase un chicotit înabușit. Nu-i dădu nici o atenție și merse să se aplece deasupra găleții de

lemn încercuită cu fier. Animalul plutea cu burta în sus și botul căsca.

— Era un pește de apă dulce! Idioato! mugi el. L-ai pus în apă de mare, a murit!

— Vai de mine? făcu Maria pe un ton fals preocupat. Își dădu seama că o făcuse anume. Furia i se potoli, în orice caz nu asta era important. Apucă strîns toarta recipientului și ieși din cabană pentru a-l vărsa pe nisip; imediat, El Pero se precipită, cu fălcile căscate, gata să sfîșie și să înghită carnea albă a noului-născut. Sirio săltă din umeri și se duse la camionetă, în care se și instalează cu o sticlă de rom alb la îndemînă. Nu întîrzie să se cufunde într-o inconștiență năclăioasă. De jur-împrejurul lui, marionetele acopereau pereții vehiculului, ciorchini de capete colorate cu fizionomii caricaturale. Nasuri corioate, negi, cucuie, bărbii în formă de galoș, dinți de cal. Într-o zi — cînd toate se vor fi sfîrșit — avea să sfărîme aceste mici cranii de cretă, să le zdrobească sub lovituri de ciocan prefăcînd cele o mie de grimase în bălți de praf alb. Să le...

Se smulse din somnolență a doua zi dimineață, spre prînz. Căldura din interiorul mașinii era la fel cu cea dintr-un cuptor de crematoriu. Ieși clătînîndu-se, cu creierul în clocot, brăzdat de spasme dureroase. În umbra cabanei n-o găsi decît pe Maria.

— Am trimis-o de-aici azi în zori, aruncă Pétronilla, nici n-a cerut restul. Prea fericită să fi dat peste un cretin de soiul tău.

Căuta vizibil gîlceavă. Sirio nu spuse nimic. După-amiaza ce se anunța era prea importantă pentru a se mai gîndi să risipească o energie prețioasă, în cuvinte zadarnice. Înghiți rapid ultimele comprimate dintr-o sticlă de aspirină și inspectă materialul camionetei, căptușeala din cauciuc a închiderilor etanșe, presurizarea cabinei, starea parbrizului.

lui. Bomboanele de oxigen și măștile respiratorii. Spre orele două, hotărî să greseze ștergătoarele de parbriz al căror scîrțit îl agasa, unse portierele și verifică direcția. La trei, zăvori panoul culisant al teatrului și se instalează la volan, cu Maria alături. Nu schimbă nici o vorbă pînă la ieșirea pe autostradă. Mîinile lui Sirio tresăltau suplu pe volan, microbuzul gonea, înghițind panglica cenușie punctată de benzi galbene. Cîrculația era practic inexistentă, șoseaua gudronată atît de lată, atît de goală, i-ar fi putut servi drept pistă de aterizare unui super bombardier. Cu puțin înainte de bifurcația 49, semnalizatoarele roșii agățate de glisieră îi mitraliară cu luminile lor intermitente, anunțînd proximitatea unui drum rezervat. Un panou metalic cu latura de șase metri îi împușcă într-un trosnet de fulgere...

Atențiune ! Părăsiți sectorul public pentru a pătrunde în zona interzisă ! Sînteți sigur că posedați toate autorizațiile necesare și că vă aflați în măsură de a le prezenta agenților de control cărora le veți întîlni în scurt timp patrulele ?

Sirio își simți palmele acoperindu-se de umezeală. Cît despre Maria, își mușca frenetic buzele, iar gura maltratată dădea impresia că scăpase dintr-un viol colectiv. Acum drumul cobora spre centrul unui găvan înecat în ceață, o pungă de pîclă densă ale cărei falduri voalau lumina zilei, preschimbînd razele de soare într-o lucire autumnală sau crepusculară. Silueta albă a unui polițist în ținută de piele răsări brusc în mijlocul șoselei. Părea că e singur și neînarmat, dar Sirio știa că nu trebuie să se încreadă ; cît erau de lungi talazurile, sub copacii piperniciți, pe gazonul rambleurilor, o teribilă rețea de mitraliere și tunuri cu bătaie scurtă urmăreau goana camionetei de cîteva minute încoace.

Atenție ! proclama a doua pancartă, urmează să vă angajați pe teritoriul roșu !

Sirio frînă. Casca cromată a agentului înaintă spre ei. Omul examinează diferitele permise, vizită mașina de la un capăt la altul, îi pune să se dezbrace pe marginea drumului, le pipăi hainele, controlă cu un deget expert că nu ascundeau nici un obiect în anus (vagin) și-și duse mîna la vizieră.

— Venim pentru o reprezentatie teatrală, găsi util de precizat Sirio, arătînd marionetele strălucitoare. Polițistul nu-și descleşță dinții și se îndepărtă, făcîndu-le semn să-și continue drumul.

Reintrară în camion fără a se gîndi măcar să se îmbrace la loc. Ceața devenea atît de deasă încît trebuiră să aprindă farurile. Deodată, acul analizorului atmosferic sări pe o porțiune neagră marcată cu un cap de mort. Intraseră în zona otrăvită. Instinctiv, Sirio încetini. Centura de protecție înconjură locurile ca un inel mortal, cerc de funingine din care doar cîteva inhalări erau de ajuns ca să tetanizeze mușchii respiratorii, blocînd cușca toracică într-o imobilitate definitivă. Fria parbriz se putea urmări lentă întindere a eșarfelor neguroase jos peste cîmpii. Pămîntul prezenta aspectul unui șes arid și bolovănos a cărui uniformitate se găsea ici și colo întreruptă de cadavrul cîte unei păsări imprudente doborîta în plin zbor de gazele ucigătoare. Sirio știa ce urma să se petreacă. De-abia va fi trecut camioneta pragul, că-i vor și suda portierele ca să le ajunge orice poștă de-a coborî. Pe toată durata spectacolului, aveau să fie nevoiți a rămîne în interiorul mașinii, abținîndu-se cu strășnicie să arunce vreo privire în exterior. Dealtfel, pînza fundalului în fața căruia se deplasau păpușile se întindea obligatoriu peste o placă de tablă groasă, lip-

sită de obișnuitele ferestruici ascunse care îi permiteau mînuitorului să-și vadă publicul. Nu, vor fi readuși la a-și mișca mîinile orbește ; la a-și striga dialogurile cu ajutorul unui megafon. Maria întrerupse tăcerea :

— De ce a examinat marionetele atît de scrupulos ? șopti ea ca și cum ș-ar fi vorbit sieși. Sirio se amuză în sinea lui. Nu înțelegea niciodată nimic. Niciodată. Ridică piciorul, căutînd să se orienteze, consultînd planurile afișate pe tabloul de bord. Mai coti o dată la stînga. Fîrînă.

— Aici e, rosti el abia auzit, mă duc.

Femeia îl privi nevenindu-i să creadă, cu ochii măriți de spaimă.

— Ești nebun ! Nu trebuie să ne oprim ! Au să ne-ntrebe de ce am întarziat !

Sirio făcu un gest de nerăbdare.

— Voi zice că m-am rătăcit în ceață, pune-ți masca, deschid portiera...

Maria se aruncă pe inhalatorul căruia îi încheie cureaua la ceafă. Acum țeava neagră părea să-i țîșnească din gură ca un tentacul înelat, sau precum o trompă, racordînd-o la micul recipient galben pătat de rugină. Înainte de a elibera ușa făcu și el la fel apoi luă tîrnăcopul agățat deasupra capului. Era o sculă militară cu vîrf pliant, oxidată de vreme. Sări pe pămînt, umezeala i se cățără în lungul picioarelor ca o clisă impalpabilă și-și dădu seama că era încă gol. În fața lor, la cîțiva metri mai jos, se deschidea portalul cimitirului. Un cimitir cu ziduri girbovite și acoperite de mușchi, așa cum se pot vedea în vecinătatea cătunelor părăsite. Grilajul de fier forjat era blocat deschis pe jumătate, iar aleea presărată cu pietroaie mari. Frînturi de marmură, poate.

— Vino.

Maria ezita, arătînd grotesc cu sticla galbenă pe care se obstina s-o țină între sîni umezi ca pe un bebeluș din metal.

—Vino.

Îl urmă după o ultimă privire neliniștită spre camion. Era atît de întunerice încît trebuiau să mijească ochii pentru a încerca să se orienteze. Sirio parcurse un prim șir de morminte. Mici morminte rectangulare din marmură albă, nedepășind nici unul lungimea de un metru. Cavouri de copii, ornamentate cu îngerași de stuc surîzînd cu beatitudine forțată. O întreagă imagerie de curbe moi și catifelate, cu ochi goi și care, pe fundalul ceții, lua dintr-o dată aluri ireale. Nu putea întîrzia mai mult. Alese o dală la întîmplare și se opinti pentru a c da peste cap. Sicriul scurt, îngust, răsună sub avalanșa de pămînt și pietre stîrnită astfel. Sirio ridică tîrnăcopul și îl repezi cu toată forța de care era în stare. Capacul se despică pe lung, țândări zburară în toate direcțiile. Maria închisese ochii. Sirio exulta. Smulse ultimele scînduri și se aplecă peste ladă.

— Privește ! Privește !

Femeia făcu cîțiva pași timizi prin pietriș, cu pupilele dilatate de groază. Sirio își introduse mîna în coșciug, degetele sale cotrobăind prin blana albastră și stufoasă pe care timpul petrecut sub pămînt n-o afectase în nici un fel. Ursul de pluș ce se odihnea pe fundalul minusculei sicriu, umplîndu-l cu totul, părea că-i privește cu ironie, săgetînd spre cer dintr-o insolentă limbuță de fetru. Sirio fierbea de excitație. Cu cîteva lovituri de tîrnăcop mai degajă alte patru morminte, scoțînd la iveală un iepuraș, o oaie și două pisici de cîrpă împodobite cu clopoței. Jucării, nimic altceva decît jucării. Timpul trecea foarte repede, n-avea răgaz să-și savueze victoria, puse pietrele la locul lor, mătură așchiile de

lemn și o luă înapoi spre camionetă, trăgînd-o după el pe Maria ca pe o somnambulă. Cînd trecură de grilaj, Sirio mai aruncă o ultimă privire spre placa de aramă cocolită încrustată cu litere înalte și înclinate : „*Alexă a penitenciarului Funnyway. Cimitirul deținuților.*“

Trînti portierele, anclanșă presurizarea și demară într-un urlet de pneuri. Îl umplea o exaltare formidabilă. Se întoarse spre Maria, țipînd în mască pentru a se putea face auzit :

— Acum înțelegi de ce copoiul cerceta marionetele ? Vroia să se asigure că nici una dintre ele nu reprezintă un animal ! Nici una dintre ele nu reprezintă un animal ! Nici lup pentru bunicuța, nici corb pentru vulpe !

Tăcu, concentrîndu-și atenția asupra drumului. Zece minute întîrziere. Va susține că a nimerit într-un făgaș, nimeni n-a să poată spune contrariul...

Microbuzul gonea prin coconul albicios al inelului de siguranță pe care foarfeca farurilor cu greu reușea să-l străpungă convenabil... Într-un moment aveau să se afle la Funnyway.

..la Funnyway.

2.

Nath deschise palma lent, dezlipindu-și degetele unul cîte unul de lingurița de plastic albastru. Obiectul se înfipse în mijlocul farfuriei de porțelan smălțuit cu flori mari, stîrbind uriașe stropituri brune de fiertură cu miere. O picătura zaharisită i se lipi pe obraz, chiar sub ochi, înainte de a începe să se prelingă ca o lacrimă făinoasă. În gît i se oprișe un nod. Bavețica îl sufoca. Avea să plîngă, o știa. Greșise neglijîndu-și siesta, acum oboseala îl făcea să-i cadă capul, iar mierea îi năclăia limba cu savoarea ei dulceagă. Își căută gura cu un deget ezitant, incisivii își găsiră de îndată locul pe unghia înmuiată, deformată de orele lungi de supt degetul. Sugea cu sunete umede, reconfortante. Ar fi vrut ca doica să vină și să-l ia în brațe, să-l ridice pentru a-l duce spre patul cu cearșafuri constelate cu omuleți roz. Paiatele acelea cărora îi plăcea să le mototolească fața înainte de-a dormi. În orice caz, era o zi proastă. Castelul de cuburi se dărîmase de două ori încă înainte de-a fi putut înălța turnul cel mare cu acoperișul său conic roșu, atît de amuzant. După aceea își prinsese mîna într-o roată a triciclei, și de-atunci pielea îi rămăsese albastră de tot. Nu îndrăznea cu adevărat s-o privească, rănile continuau să-l sperie puțin. Într-o zi avea să moară, era sigur. „Nisipul e plin de murdărie,” spunea mereu Dorothée, „dacă faci buba, trebuie să-i arăți doicei.”

Naht ştia că rău făcuse ascunzându-şi vînătaia, dar se temea de sticlutele întunecate cu miro-suri acide pe care guvernantele le extrăgeau din dulăpioare însemnate cu o cruce roşie, agăţate sus pe pereţi, foarte sus, aproape de tavan. Acum fiertura era rece. Dealtfel nici nu-i era foame, deloc nu-i era foame. Era o zi proastă. Se simţea puţin bolnav, ca atunci cînd urmează să-ţi curgă nasul şi te-nţepă în gît. Atunci picioarele sînt moi, şi transpiri, şi miroase urît. Lui Nath nu-i plăcea să fie bolnav. Uneori îi era aşa de rău că făcea pipi în chiloţi. Dorothee îşi rîdea de el: „Faci pipi anume pentru ca nana să se ocupe de tine!“ Nu greşea întru totul. Nu, nu.

Zbătîndu-se, reuşi să-şi desfacă baveţica slinoasă. Detesta momentele acelea ceţoase cînd toate i se păreau prea mari, iar el mic de tot, înainte ca — după cîteva secunde — să se simtă crescînd precum copiii din poveşti cînd au băut licoarea magică iar picioarele li se lungesc, se lungesc !

Se îndepărtă de masă, cu greaţa în virful buzelor, asta era, iarăşi îi creşteau picioarele. Culoarul îi jura înaintea ochilor, şi patul cu capetele de dovlecei roz care rîdeau arătîndu-şi dinţii mari ca nişte clape de pian. Îi plăceau mult planele, bombardă claviatura cu pumnii. „Am să vărs!“ Fapţul i se aprinse în craniu ca un semnal de alarmă. O luă la fugă. Nu trebuia să vomite pe mochetă, nu, asta însemna murdărie şi proastă cretşere. Şi era dezgustător. Se împletici spre lavabou, şi-şi aplecă spre cuva de email capul cu o fracţiune de secundă înainte ca stomacul să i se golească în jeturi prelungi. Cînd sughiţurile îi slăbiră, ridică fruntea. Se simţea puţin mai bine, dar nu chiar grozav, ca a doua zi după o beţie straşnică. Îşi trezu o mîna peste faţă, peste obrajii ţepoşi neraşi de trei zile. Greaţa se mistuia, avea senzaţia că iese dintr-o

comă artificială. Își apropie mult nasul de oglindă, observîndu-și fără indulgență micile riduri de la colțurile ochilor, începutul de calviție ce-i prelungea tîmplele. „Golfurile!“ Nu-i trebui mult timp de gîndire pentru a-și da seama că iarăși avusese unul din momentele acelea afurisite de regresivitate. I se putea întîmpla indiferent cînd, indiferent unde. Lepădă pijamaua, pe care boabe de mazăre roz se amestecau cu suzete multicolore. Avea un trup osos, cu burta cam moale, acoperit de pilozități abundente. Făcu duș cu apă rece, încercînd să nu se privească în oglinda mare de pe perete. Nu-i plăcea propria goliciune, și dealtfel se străduia să facă întotdeauna dragoste pe întuneric. Se șterse. Pe piept, în deșul firelor de păr, se distingeau areole anormal dezvoltate pentru un bărbat. Această particularitate îl jena. („S-ar zice că-s sfircuri de sîni femeiești!“ De ani de zile, amantele ocazionale nu pierdeau niciodată ocazia de-a o remarca.) Circumferințele mari și brune se aflau acolo ca o acuzație de hermafroditism, ca indiciile unei naturi „feminine“. Întrerupse curentul electric. La încheietura mîinii, ceasul de oțel emise o serie de bip-uri stridente. Trebuia să plece fără întîrziere. Deja ar fi trebuit să se afle în prăvălioara sa, ridicînd oblonul de fier. Clientilor nu le plăcea ca fan-tezia să dea peste cap orarele oficiale. Trase repede o pereche de jeansi, un tee-shirt și niște bascheți scilciați. Se mulțumea să fie băcan săptămîna asta, ținuta neglijentă îl ajuta să suporte constrîngerile acestei munci. Nu, un simplu șorț aibastru cu buzunar mare pentru carnet și creion. Un creion gros, roșu lustruit, pe care să-l muște cu savoare gustînd trosnetele vopselei netede sub dinți. Uneori și-l strecura după ureche, dar avea urechile un pic cam clăpîuge iar creionul nu rămînea niciodată mult timp acolo. Luna tre-

cută trebuise să ocupe postul de P.-D.G.¹ la banca centrală. O muncă păcătoasă și plictisitoare, pentru care nu-l invidia nimeni. Bineînțeles, exista posibilitatea de a face pachete de bancnote. Bancnote galbene, bancnote roșii, verzi, dar repetarea îi trezea curînd lîncezeala, și apoi își înțepa degetele cu ace și imediat doicile soseau cu alcool, cu dezinfec-tant, cu leucoplast. Trebuise să ocupe postul pînă să i se fi tras din nou cartea.

În stradă, aerul rece îi făcu enorm de bine, pielea îl absorbea ca un burete avid de oxigen. Avu certitudinea că pielea îi redevenea netedă, că ridurile ce-i striau colțurile ochilor se ștergeau ca sub efectul unei creme dermice vrăjite. Roti manivela oblonului de fier cu o vigoare plăcută la vedere, și imediat su-voitul clienților inundă prăvălia. Începea ba-letul. Nath adora să-si vîre mîna din raft în raft, alergînd în căutarea cîte unei cutii de conserve cu eticheta colorată țipător. Inimi de anghinare extra. Mazăre Casoulet² veri-tabil cu untură. Trăncăneala gospodinilor îi umplea urechile, iar gura lui îmbrăca haina amabilității pentru a lăsa să șiroiască banali-tăți zaharisite : rochia cea nouă, coafura cea nouă, copilul care a mai crescut. Iar conser-vele își jucau hora lor etichetată. Spre orele treisprezece închise magazinul, alese o cutie de fasole cu roșii și se retrase în partea dos-nică a prăvăliei cu gînd să prînzească.

Acolc, ceva derapă. Ceva impalpabil care-i umplu venele cu un toront arzător și veni-nos. „Nu-și mai credea.“ Deschizătorul de con-serve refuză să pătrundă prin tablă și să de-cupeze capacul, ochii i se împăienjeniră iar în

¹ Președinte — Director General (N.T.).

² Cassoulet = tocană de fasole cu file de gîscă sau rață, oaie, porc, etc. (cuvînt original din Lougue-doc N.T.)

secunda următoare Nath își dădu seama că nu ținea în mîini decît un cilindru de lemn masiv pe care fusese lipită o etichetă apetisantă. Un soi de butuc grijuliu șlefuit și pictat cu vopsea argintie destinată să-i dea un aspect metalic. Cuprins de panică, se repezi în magazin, scotocind prin stelaje. Toate conservele se vădiră false, constînd din ambalaje lipite pe bucăți de lemn, cuburi piramide, paralelipiede. Nici măcar un singur articol din stoc nu era real, și din zorii zilei nu făcuse decît să trocheze rondela botezate „bidoane de ulei de măsline virgine extra” sau... „E normal,” îi strigă o voce interioară, „știi bine că nu e vorba decît de simulacre, nimeni nu se lasă înșelat...”

Nimeni nu se lăsa înșelat în afară de el, se cufunda prea adînc în activitățile sale, dînd uitării realitatea.

Își smulse șorțul și ieși în stradă trîntind ușa după el. Frecvența revenirilor la starea lucidă îi neliniștea cu adevărat, la fel cu modul lipsit de nuanțe în care i se întîmpla să se „prindă în joc”. De ce se decupla tot mai des în vreme ce toți ce-l înconjurau puteau rămîne sub control zile întregi? Îl încerca un sentiment de nedreptate amestecat cu spaima de a se simți altfel. În anumite momente nu mai făcea parte din mascaradă, în altele făcea parte prea mult!

Un factor poștal urca bulevardul în sens invers, cu cureaua tașcăi sale de piele oblică peste pîtec. Nath se gîndi că amîndoi aveau probabil aceeași vîrstă.

— Aveți ceva corespondență pentru mine? întrebă el cînd slujbașul ajunse la nivelul său. Acesta zîmbi, își vîrî mîna pînă la cot în geanta căscată și pescui trei scrisori, LA ÎNTÎMPLARE.

— Poftiți!

— Mulțumesc, ziua bună!

Nath rămase nemișcat în mijlocul trotuarului. Plicurile purtau toate trei numele de Dl. și D-na Lefèvre. Un sistem adeziv permitea să fie deschise și închise în voie, și — bineînțeles — erau goale. Privind de aproape, se remarcă imediat că timbrul și adresa fuseseră tipărite. Toată corespondența era fabricată în serie, ca și coletele. Toate erau expediate din Morbihan și aveau destinația „Dl. și D-na Lefèvre, str. Cyprès, 13“. Le mototoli cu furie.

Orașul era cenușiu, în posida abundentei vopsele roz cu care se mînșiseră blocurile de locuințe și instituțiile. Fațadele aveau în ornamente, în cariatidele lor, ceva fals și găunos care-ți dădea ghes să te înarmezi cu un ciocan pentru a izbi pietrele și a te asigura totodată că nu crăpau sub lovituri ca niște mulaje de mucava sau coloane din stuc. Un autobuz venea spre el. În picioare pe platformă, un controlor își agita cleștele cromat strigînd denumirile stațiilor.

— Vreți să arcați? se interesă el ajungînd la nivelul lui Nath.

— Da.

— Unde mergeți?

Nath se bîlbîi căutînd ceva care să sune drăguț:

— Strada Cenușie, făcu el în disperare de cauză. Controlorul înclină capul gînditor:

— Hm! lăsa el să-l scape, nu într-acolo mergem, dar o să facem un ocol. Nu rămîneți pe platformă, mergeți și luați loc, domnule.

Nath avansă, se prăvăli pe primul scaun liber și se cufundă în contemplarea scrisorilor șifonate pe care încă le mai ținea între degete.

— Vești proaste? îl întrebă o voce peste umăr. Se întoarse, roși. Fata nu era tocmai frumoasă. O brunetă, foarte slabă, cu păr

lung și negru și gură cu buze groase, pofticioase.

— Mă cheamă Patricia.

Nath făcu un gest vag.

— Da, vești proaste.

Trebuie că avea vestea lui, poate puțin peste. O alunță mare îi marmora tîmpla stîngă. Căută în poșetă și scoase un plic, tot mototolit.

— Eu, eu mă mărit! făcu ea cu un cloncanit ascuțit. Logodnicul meu mi-a scris ca să hotărîm data ceremoniei.

Agita misiva sub nasul lui Nath, și nu-i fu greu deloc să descifreze adresa: „Dl. și D-na Lefèvre, str. Cyprès, 13.“ Se întoarse la loc. Deodată avu impresia că merge cu autobuzul de ore întregi.

— Biletul! Biletul! striga controlorul, vînturîndu-și cleștele peste capetele călătorilor.

— Cînd ajungem? întrebă Nath, aplecîndu-se pe culoarul central.

— Peste trei zile.

— Îi era de-ajuns.

— Durează prea mult, cobor.

— Nu! urlă slujbașul, n-aveți dreptul să părăsiți autobuzul în mers!

Nath își împinse scaunul, care scîrțîi pe asfalt, și făcu un pas lateral. O fracțiune de secundă, privi cu stupefacție șirul scaunelor din lemn aliniate pe trotuar, unele în spațele celorlalte. Zece cu totul. Pe primul, cel aflat în capătul șirului, un tip tînăr se făcea că învîrte un volan imaginar și schimbă vitezele. Nu exista nici un autocar. Nu, nimic decît scaune cu fundul de paie impletite care fuseseră dispuse unul după altul în lungul rigolei. Se dădu înapoi, cu gura moale umplută de un gust amar.

— Treceți la loc! se resti controlorul, sau vă amendez!

Nath se îndepărtă cu pas grăbit. Oraşul n-avea decît o singură stradă, dar totuşi se temea să nu se rătăcească. Nu-i plăcea să le întrebe pe doici încotro s-o ia.

Plîsete izbucniră în spatele lui. Incidentul din autobuz lua o amploare neplăcută. Era de rău. Grăbi pasul. Capul i se învîrtea uşor şi-şi aduse aminte că nu luase masa. Împinse uşa primului restaurant ieşit în cale şi se instală la o masă, departe de stradă acolo unde penumbra îl ascundea privirilor. Ceru specialitatea zilei.

— Cuşcuş merghez ca la mama acasă! anunţă chelnerul cu o vultură a şervetului. Şi vin. N-ar fi trebuit să bea vin, o ştia, dar avea nevoie de o bătăie serioasă. De îndată ce farfuria aburindă se găsi în faţa lui începu să mănînce ca un lup, golind pahar după pahar. Vinul roşu îi înţepa limba cu ferocitate, adăugîndu-se arsurii mirodeniilor. Deodată, fără tranziţie, furculiţa i se potieni pe fundul farfuriei goale. O farfurie perfect curată, pe care mîncarea nici măcar n-o atinsese. Sticla de pe masă, care purta eticheta „vin de cupaj, 12°“, nu conţinea decît apă. În sală, nepăsători în faţa fenomenului, oamenii continuau să-şi nimeze prînzul, tăind aripi de pui inexistenţi, servindu-se din sosiere cu sosuri imaginare. Unii simulau că le ghiortăie mâţele sau că-si curăţă o pată de pe un costum. Cîteva îşi împinse tabureta chiar înîngă el.

— E bun ce-aţi comandat?

Fata din autobuz

Dădu din cap instinctiv, aşa, ca să fie lăsat în pace. Dar Patricia reveni la atac:

— Ce este?

— Cîrnat albăstru cu fragi, trînti el împingîndu-şi tacîmul. Se simţea ca un idiot, sugîndu-şi astfel furculiţa goală timp de un sfert de oră pentru a înghiţi dumicaţi enormi de neant. Fata comandă şi pentru ea:

— Doisprezece cîrnași albaștri și patru kilograme de zmeură. Îmi place mai mult zmeura.

Ospătarul reveni după două minute, aducînd un recipient neatins de vreun aliment.

— Poftiți, poftă bună !

Nath o apucă pe Patricia de umăr :

— Dar farfuria duminică e goală !

Îl privi cu uimire :

— Bineînțeles, se ofuscă ea, e un joc.

Strînse din dinți. Iarăși uitase.

— Nu v-ați purtat cum se cuvine adinea-ori, atacă tînăra, conductorul s-a dus să se plîngă la guvernanta. Precis o să v-alegeți cu o pedeapsă.

Nath își simți contracția fugară a stomacului ca efect al spaimei. Încercă să se îmbărbăteze :

— În orice caz, nu-mi cunoaște numele, adresa.

Fata ridică din umeri.

— Idiotule ! Te numești Dl. Lefèvre și locuiești pe strada Cyprès, la numărul 13. Toată lumea o știe !

Nath își mușcă buzlee. Eventualitatea unei sancțiuni îl paraliza. Putea fi pedepsit într-o mie de feluri. Să i se interzică de-a trage cartea „Doctorul“ la jocul meseriilor. Tare i-ar mai fi plăcut să fie doctor. Ca să atingă fetele. Roși. Da, medic, era o meserie agreabilă. Toți băieții sperau într-ascuns să tragă cartea „Doctorul“, iar fetele făceau rugăciuni pentru ca hazardul să le acorde „bolnavul“. Iar el însuși, era oare cu adevărat bolnav ? Condiționarea nu părea să mai acționeze asupra lui decît cu intermitențe. Însuși că folosea termenul „condiționare“ dovedea că nu se mai afla în starea sa normală. Odată ajuns în fața doicilor, trebuia să-și controleze limbajul, să ia seama să nu scape vreun cuvînt fără sens sau suspect.

— Te plictisești? întrebă tînăra femeie molfăindu-și furculița. Nu-ți place jocul ăsta?

Nath se rezuse pe dată. BA DA, îi plăcea mult jocul. ADORA să se joace. Dealtfel, nici nu concepea că s-ar fi putut face și altceva. Pe cuvînt de onoare.

— Sigur că da, observă fata, nu trebuie să ne plictisim. E ea o boală... Da, asta e!

În restaurant era cald iar Nath simțea că-i renaște greața de dimineața.

— Știi, făcu Patricia, dacă te-alegi cu vreo pedeapsă, am să spun că n-ai făcut-o anume, că ai crezut că erai în stație.

— Foarte drăguț din partea ta, fu Nath de acord, am să te citez ca martoră. Dă-mi niște date despre tine...

— D-na Lefèvre, strada Cyprzs, numărul 13. Ajunge doar să-mi scrii.

Ridică din umeri, descurajat. Avea poftă de-un duș, de-un pahar de alcool.

— Haide, aruncă el ridicîndu-se, putem merge la mine, am un joc de-a cele șapte familii nou-nouț.

— O.K.

Părea brusc obosită. Într-o oră, cel mult, avea să iasă din cloaca drogului. A drogului? Încă un termen care trebuia radiat din vocabular.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Nath închiidea după ei ușa apartamentului său. Imediat scoase din ascunzătoare sticla de scotch și umplu două pahare. Avea certitudinea că alcoolul combătea efectul dro..

— Ar trebui să faci un duș.

Fata se supuse fără să protesteze. Era semn bun, își regăsea personalitatea reală, altfel ar fi trebuit să o dezbrace și s-o spele el însuși. Poate chiar s-o fi condus la toaletă ținînd-o de mîină, și să-i fi dat jos chiloții înainte de-a o pune să se așeze. Patricia reapăru după cîteva minute, înfășurată într-un halat prea

mare pentru ea. Șuvițele părului ud semănau cu niște curelușe din piele neagră.

— Am să mă-ntorc. Mai pune-ți un pahar.

Plecă la rîndul lui spre cămăruța toaletei. Aveau să facă dragoste, era cel mai bun procedeu de a se remonta pe care-l știa. Făcu un duș rapid, se spală pe dinți. Era nerăbdător să se tîrască între coapsele Patriciei, să se afunde în ea cu împingeri puternice din șale, țintuind-o pe cearșaful cu căpălini de dovleac. Cînd închise ușa băii, coridorul ce-o despărțea de cameră era cufundat în întineric. Se forma astfel un tunel lung de patru metri. Patru metri de tenebre străpunsese doar de micul ochi roșu al ceasului amplasat sus, atît de sus încît Nahi avu impresia că ar trebui să se urce pe un taburet ca să-l atingă. Dar nu-i plăceau taburetele. Amețeala îi umplea capul cu un vînt negru, și se clătina. Îl dureau mîinile și genunchii. Se agăță de tocul ușii, riscînd o privire prudentă în tronsonul de noapte unde trebuia să se-avînte. Chiar îi era frică. Își amintea de o povestire pe care o citise, „*Coridorul diavolului*“. O poveste oribilă ce-i dăduse coșmaruri. Era un coridor în aparență normal, dar dulapurile erau niște uriașe guri căscate pentru a inhăța copiii mici, iar diavolul Cacouna lua chipul unei umbrele uitate sau al unui impermeabil agățat de un umeras. Iar treciul se mișca, așa, cu mincile sale goale. Și pătratele de pe dușumea, negre ca tot ce le înconjură, se prefăceau într-o mare de cerneală. Atunci „diavolul Cacouna, care de fapt era o pălărie melon, se așeza pe capul băiețelului și îl aspira creierul prin firele de păr... La amintirea acestui moment, lacrimile îi podidiră ochii, și se ghemui lîngă cada de baie. Nu, dacă doica nu venea după el, n-avea să fie în stare să traverseze coridorul pentru a o reîntîlni pe fetița ce-l aștepta acolo, ca să se joace de-a mama și

de-a tata. Dealtfel, frica îl făcea să-i vină pipi, și nu reușea cu nici un chip să-și deschieie nasturii prea tari ai pantalonilor. Avea să se murdărească, să...

Palma îi arse obrazul. Deschise pleoapele. Patricia era ilngă el, aplecată deasupra, cu privirea aspră și în același timp gravă.

— Ți-e mai bine ?

Înghiți cu greutate.

— Acum e mai bine.

Îl apucă de mână și-l trase spre pat.

— Lasă-te-n voie, comandă ea. Se înfipse în el luîndu-i paimile pentru a i le călăuzi peste trupul ei. Cînd totul fu gata, începu să cotrobăie febrilă în poșetă :

— Căcat ! Căcat ! Căcat !

— Ce cauți ? o întrebă el, trăgîndu-și cearșaful cu capete de dovleac pe piept.

— Țigări.

Nath îi întinse pachetul pe care-l păstra în buzunarul noptierei, nu pentru că l-ar fi încercat dorința de-a fuma ci fiindcă îi plăcea să se înconjoare cu simbolurile unei vieți adulte : țigări, alcool, cremă de ras...

— Mulțumesc. Te simți bine ? îl întrebă ea revenind să se culce alături. Adineaori ai avut un moment prost. O amețelă ?

Nath îi întinse pachetul pe care-l păstra în menilor care-l înconjurau, Patricia nu păstra nici o amintire a trecherilor ei de la o stare la alta, își uita pur și simplu parantezele. Dacă putea fi și el ca ea, s-ar fi bucurat în sfîrșit de o comportare coerentă. Fumară în tăcere, ce creierul neplăcut golit ca la ieșirea dintr-o laborioasă muncă intelectuală. Mai făcură o dată dragoste, apoi Patricia adormi, cu țigara între degete. Nath o scăpă de chiștoc și se apropie de geamul uriaș. În sfîrșit stinseseră proiectoarele cerului, la fel și soarele, și doar un miriad de stelute de o sută

de wați sclipeau deasupra norilor pictați, difuzînd peste acoperişurile de ardezie cenușie o lucire albăstruie, ireală. În capătul orizontului, enorma sculptură bara zidul, înălțîndu-se pînă la plafon. Două coapse desfăcute în formă de V ale căror pulpe se rezemau pe suportii mesei de nașteri. În furca picioarelor, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să se afle sexul, o poartă blindată, etanșă, își etala angrenajele prodigios de complexe ale zăvoarelor. Era singura deschidere spre exterior și, din cît își putea aminti Nath, n-o văzuse niciodată deschizîndu-se. Dealtfel, doicile pretindeau că pe toți cei ce s-ar hăzarda afară îi pîndea moartea. Moartea. O secundă, Nath se întrebă ce formă își asuma. Cea a lui Cacouna și a pălăriei lui melon, sau... Se scutură, alungînd miasmele agățate de mîndrele creierului. „Nu trebuie să ieșiți.“ spuneau doicile, „trebuie să rămînem aici, la căldurică, în căuș de puf, cu urechile pline de povești și gura plină de lapte...“

Orașul era gol, cu unica sa stradă în cerc, parcurgîndu-l de jur împrejurul imobilelor. Se împărțea în centru și centură, conform trotuarului pe care te aflai. „Orașul se numește Marele-Oraș,“ explicau guvernantele, „dar puteți să-i găsiți și alte nume. N-o să se supere...“

Copiii rîdeau. Copiii ? !

„Cînd erați mici de tot,“ povesteau doicile, „ați scăpat de moartea de-afară lunecînd pe un tobogan mare care v-a adus aici, unde vă așteptam noi. Am fost atît de bucuroase să vă primim... Atît de bucuroase...“

Intr-atît era de cufundat în gînduri, încît nu simți prezența Patriciei decît în momentul cînd tînăra îi puse mîna pe umăr.

— Nu dormi ?

—Nu, mă uitam.

Rămase nemișcată, lipită de el, studiind în detaliu spectacolul zidului pictat, cu peisajul său în culori prea vii : munți, pajiști, un curs de apă.

— S-ar zice că sîntem niște paznici de far, murmură ea cu o voce ușor înțeleasă, lampa e în pană iar tu vii să reperi lumina. Da, tu ai fi reparatorul !

Nath înjură. Fata se încruntă. Văzîndu-i bărbia care tremura, își dădu seama că era pe cale să plîngă.

— Nu-i nimic, intervine el pentru a îndigui torentul lacrimilor ce-o inundau, privește copacii. Sînt frumoși, nu ?

Avu o bruscă inspirație.

— Știi de ce s-au inventat pomii ?

Patricia înălță sprincenele, deconcertată. Într-o fracțiune de secundă își uitase tristețea.

— Au fost inventați ca să facă umbră, mormăi ea înainte de-a adăuga imediat : sau mai folosesc și ca să-ți creștezi numele cu un cuțitaș. Sau ca să aduni frunzele și să faci un buchet.

Tăcu, absorbită de un fantastic efort de cugetare. În sfîrșit, după un minut, trîni :

— Nu, folosesc ca să te-ascunzi după ei cînd ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Nath îi trecu o mîină prin păr ,

— Du-te și de culcă

Fata se supuse. Îi trecu prin minte că ar trebui să facă și el același lucru. Gîndul la ziua următoare îi deșteptă neliniștea. Azi comisese mai multe greșeli... Mai întîi prăvălia, din care fugise, apoi autobuzul. Își trecu mîna peste față, barba îi crescuse la loc, înăsprindu-i obrazii. Trebuia să se pregătească pentru o convocare în toată regula, să-și gîndească argumentele. Va fi oare capabil să joace comedia corect ? Nimic mai puțin sigur ca asta. Oboseala îi plumbuia pleoapele. Se

tiri pînă la pat și se lungi lîngă Patricia. Avea sîni rotunzi, puțin lăsați și, la colțurile ochilor, aceleași riduri ascunse, discrete. Oribile crăpături mici ce nu cereau decît să se răspîndească, să se adîncească, în zig-zag, să se ramifice într-un cumplit război teritorial pe care erau sigure că-l vor cîștiga.

Adormi imediat. Cînd deschise ochii a doua zi dimineată, o senzație neplăcută de umezeală între picioare îi dădu de veste că urinasă pe el în timpul somnului. Alături, cu părul revărsat ca o corolă pe pernă, Patricia își sughea degetul mare cu mișcări ușoare ale buzelor flămînde. Nath se sculă și se șterse bombănind. Drogul îi neutraliza sfîcterii, de-asta era sigur. De cite ori, pe vremea cînd condusesese banca centrală, nu-și udase pantalonii pentru că nici o doică nu se afla prin preajmă ca să vină să-l descheie? La fel se întîmpla și cu mîncarea. Adesea, mîinile lui, devenite neîndemînatice, și stingace, se vedeau incapabile să apuce o lingură prea grea, degetele nu mai reușeau să strîngă mine-rul enorm al unei furculițe care dintr-o dată se hotăra să cîntărească tone întregi. Atunci rămînea cuminte, cu palmele pe masă. Așteptînd să se apropie guvernanta, să-și susure eternul refren: „Deschidem gurița mare... Atenție!...”

Drogul poseda o putere inhibitoare deosebit de intensă. Drogul? Care drog?

Ieși, își căută cheile. Era o idioțenie — cheile, de formă, nu încuiau nici o broască. Se mulțumeau să zornăie pe un ton liniștitor. Nimic mai mult. Cînd se va trezi, cît de curînd, Patricia probabil nu va fi în stare să se îmbrace sau să se spele. Va rămîne fără îndoială chircită pe mochetă toată ziua, sugîndu-și visătoare degetul sau un colț de cearșaf. N-avea nici o poftă să asiste la acest spectacol deprîmant. Nu ținea nici să se mai

întoarce la prăvălie, nu, avea să.. În clipa când puse piciorul pe trotuar, umbra doicii îl acoperi, enormă. Rămase impietrit, ținându-și respirația, precum un tăietor de lemne hipnotizat de copacul ce se prăvălește peste el și căruia frica îi oprește orice tentativă de fugă. Când inima sa își regăsi în fine ritmul normal, ridică ochii. Femeia era gigantică. Cinci metri, poate șase. Lângă piciorul ei, se simțea minuscul, dezarmat. Corespundea în toate privințele imaginii caricaturale pe care ne-o putem forma despre o doică, cu șorțul ei alb, imaculat, susținut de ace; sinii umflați întindeau mătasea bluzei ca două mapamonduri în suspensie instabilă. Când se aplecă asupra lui, Nath văzu globurile acelea monstruoase dezlipindu-se de toracele femeii, antrenate de atracția gravitațională. Nu mai îndrăzni să se miște, și totuși cele două mamele atârnavă peste el, asteroizi de carne roz gata să-l zdrobească, găurind trotuarul în punctul de impact. Făcu un pas înapoi. Giganta avansă. Cît cîntărea oare? Probabil cît o căsuță cu toate mobilele din ea. În comparație cu restul, capul părea infim de mic, cu cocul său vertical edscoperind o frunte netedă și obraji lucioși ca merele ce-au fost frecate cu un șervet de lină. În clipa când doica își plie mijlocul și întinse mîna spre el, lui Nath i se păru că aude o serie de șuierături hidraulice, ca și cum niște sisteme complexe de pistoane ar fi intrat în funcțiune, articulînd biele, frînînd masa prodigioasă a corpului în translație. Doicile nu erau reale, o știa. Cel puțin, încerca să fie convins de asta. Nu putea fi vorba decît de niște automate, de roboți oferind toate asemănările cu ființa omenească. Odinioară, cu treizeci de ani în urmă, cînd Nath și camarazii săi fuseseră aduși în oraș, androizii nu trebuiau să depășească un metru și șaiszeci de centimetri.

Fuseseră legănați de aceste paiate de cauciuc și oțel, cu glas scîrîitor. Cu timpul, copiii crescuseră, bărbații depășiseră înălțimea de un metru șaizeci. Fentru a păstra intact raportul de dominare doicile se adaptaseră și ele, triplîndu-și mărimea inițială. Mecanismele autoconstructoare se puseseră în mișcare, secretînd alte piese, alte structuri, clădind pe scheletul primitiv astfel ca adulții reduși la dimensiunile unor pitici artificiale să rămîină într-o poziție de inferioritate. Dar poate că toate astea nu fuseseră cu adevărat concertate? La urma urmei, se putea presupune că ordinatorul central ce regisa viața orașului nu știuse să analizeze schimbarea de context în lipsa unei noi programări adecvate. De ce nu?

— Nath dragă? gunguri vocea cu o curioasă stridență amintind de un magafon mai mult decît de un laringe. Ieri i-ai supărat pe micii tăi tovarăși, nu e bine...

Mîinile roz coborîră spre el, îl apucară de subsuori și-l ridicară în aer. O panică fără nume puse stăpînire pe Nath. Își spunea adesea că mecanismul se va gripa într-o bună zi iar el se va sfărîma pe trotuar, nereușind să se agațe de pînza apretată a șorțului. Apăsată pe coastele lui, pielea degetelor era caldă, moale parfumată. Privind mai de aproape se distingeau miile de striatii ale amprentelor digitale, și chiar un puf blond și fin implantat în piele. Îl cuprinse îndoiala. Mașinării, roboți? Chiar așa? Nu-i mai era teamă decît de-un singur lucru, că-și va desface nasturii corsajului pentru a scoate sînul, că-i va strivi mamela pe gură, indiferentă la contactul ȧepos cu obrajii nebărbieriți ai bărbatului. Apoi laptele avea să pulseze printr-o întreagă reȧea de canale aducîndu-și în gîtlejul lui Nath provizia de lichid drogat, încetășindu-i încă odată creierul. Adesea, imediat cȧ doica se

răsucea pe călcâie, Nath își vira degetele pînă-n amigdale, încercînd să degurgiteze poziunea halucinogenă, dar procesele chimice se vedeau mai rapide decît el, și îl răpea valul regresiei. Redevenea un copil, cu spaime de copil, dorințe de copil. Rezistența nu-i servea la nimic, își vedea luciditatea risipindu-se, fugind ca apa dintr-o găleată găurită, iar Cacouna revenea, diavolul cu melon...

— De ce ai fost așa de rău? uruia vocea lîngă obrazul lui. Ar fi vrut să tragă cuiul unei grenade și s-o arunce acolo, în gaura nării ăleia, în peștera acelei guri. Se mulțumi să facă pe prostul ..

— Nu știu, era cald, își mestecă el degetul. Voiam să conduc și eu mașina...

— Haide, haide a trecut, mîrîi dulce monstrul parfumat care mirosea frumos a talc și vaselină, va trebui să fii mai drăguț pe viitor. Uite, îți dau o floare frumoasă. Știi de ce au fost inventate florile?

— Da, florile au fost inventate pentru că vasele să folosească la ceva.

— Ce mititel e! Hai, du-te la joacă.

Pistoanele brațelor îl depuseră pe jos, cu macul de hîrtie creponată în mînă. Fiara se îndepărtă. Îi plăcea să-și imagineze că își regla bazooka, și că făcea să explodeze ceafa aceea rozalie cu o rachetă bine plasată. Nu rupse în bucăți floarea decît după ce guvernanta dădu coîțul străzii. O luă în susul bulevardului, dezorientat. Poate ar fi făcut mai bine să rămînă acasă? Cînd vru să traverseze șoseaua pentru a intra într-o librărie, un grup de băieși se precipitară spre el, trăgîndu-l cu violență înapoi și țipînd că strada era un fluviu cu apele în creștere și că trebuia să se resemneze la a înainta în echilibru pe bordura trotuarului... Nu avea chef de gîlceavă și bătu în retragere sub ochiul teribil al puștilor. (Puști?) Puțin mai departe, cînd

vroia să intre într-un imobil pentru a se spăla la robinetul din curte, trei fete ale căror vîrste păreau să se eșaloneze între douăzeci și cinci și treizeci de ani îi interziseră accesul peste prag sub pretextul că aceea era o baracă, „sîntem pe mare de multă vreme și nu luăm pasageri decît cînd ajungem în port“. Din nou dădu înapoi. Refuzînd jocul, își dovedea sieși propria luciditate. Hotărî să se întoarcă acasă. Nu băgase nimic în gură din ajun iar înaintea ochilor începeau să-i joace fluturi negri. Se temea de apa robinetelor, de felurile gata preparate dispuse mereu din abundență în galantarele cofetăriilor. Cînd se silea să reziste ghiorăiturilor de foame și se cantona într-o dietă riguroasă, luciditatea nu-i suferea nici o alterare. Dimpotrivă, de cum ducea la gură un aliment carecare, picla îi încețoșa mecanismele logice. Drogul era pretutindeni.

Fără îndoială că, altă dată cu mult timp în urmă, orașul acela închis ca un ou trebuise să-și dubleze penitenciarul, de locuințe de serviciu rezervate personalului încadrat. Astăzi nu mai rămăsese mare lucru din împrejmuirea inițială. Nath bănuia vag că prizonierii se aflau probabil grupați în centru iar temnierii pe centură, dar toate astea nu erau decît o ipoteză imposibil de verificat. Odată cu sosirea doicilor, se renunșase la folosirea celulelor. Orașul, prea vast ca să îndrăznești cu adevărat să te aventurezi în el îi speria pe „copii“. Unii din ei riscau, în rarele lor momente de luciditate, aducînd tutun, băuturi alcoolice, țigări, descoperite în fundul dulapurilor prăsuite. Bineînțeles, deținerea unor asemenea obiecte era prohibită, dar doicile, ținînd seama de mărimea lor, nu se puteau strecura în interiorul apartamentelor pentru a le scotoci. Trebuia totodată să ai grijă de-a trage perdelele la primele două etaje astfel

ca să evitați riscul de-a fi spionat, capetele lor ajungînd uneori fără dificultate la obloacele de la etajul doi. De îndată ce fusese capabil s-o facă, Nath citise mult, cotrobăind cu ambele mîini în enorma bibliotecă a deținuților. Pentru a face acest lucru postea cîte trei zile în șir, strecurîndu-se printre rafturile acoperite de mușgai, după o lungă furișare prin dedalul acoperișurilor și al hornurilor. În oraș nu se găseau decît benzi desenate sau albume cu imagini de colorat, ca să citești trebuia — fără știrea guvernantelor — să te tîrăști pe ardeziile cenușii, să-ți însingerezi coatele, pînă la sala aceea întunecoasă unde mirosul de piele și legătorie se combina cu putregaiul și al ciupercilor palide ce creșteau pe pereți. Odată arîns acolo, surd la spasmele ce-i sfîșiau stomacul, Nath galopa peste pagini, sărînd de la un paragraf la altul, căutînd să înmagazineze o savoare ce li se refuza. Iar după aceea foamea devenea prea puternică, setea de asemenea, și atunci se repezea la mîncarea drogată și iarăși regresa... Opt ani, șase ani, cinci ani de vîrstă mintală, și bineînțeles că nu mai știa să citească. Se trezea uneori în fața unui album de colorat, cu degetele pătate de vopsele și cu obraji galbeni și albaștri.. Ca să învețe, ca să cunoască, trebuia să flirteze cu leșinul, să se plimbe în echilibru pe marginea de prăpastie a morții prin inaniție, să-și retragă rezistența mult înapoia limitelor comune. În prezent i se întîmpla să rămînă și patru zile fără a înghiți nimic, sugînd din sarea grunjoasă pe care o găsisese într-un sertar pentru a evita deshidratarea. Cunoașterea merita acest preț. Cît despre ceilalți, cedînd în fața tiraniei viscerelor lor, nu împărtășeau decît rare momente de inteligență. O simplă privire aruncată morfologiei pensionarilor permitea să-ți faci o idee justă asupra stării lor intelectuale.

Erau bortoșii, obezii, trăind o copilărie perpetuă, trași pe pantă decerbări de către propria lor lăcomie, și slabii, osoșii. Cei a căror asceză se ghicea după încheieturile mîinilor, prea subțiri, după obrajii scobiți, după tenul ca de cenușă. Alimentația furnizată de ordinatorul lagărului, și de care era din păcate imposibil să te lipsești, conținea și alte adaosuri printre care doze masive de anti-concepționale dizolvate, asigurându-le femeilor deținute o sterilitate totală cu condiția să înghită cel puțin un pahar de apă la fiecare cincisprezece zile, ceea ce era inevitabil. Teoria eșafodată de către Nath tindea să explice situația lor prin ipoteza unei ocne pentru copii amenajată cu mulți ani în urmă, și în care erau, din cine știe ce motiv obscur, prizonieri pe vecie.

Cufundat în gînduri, nu observă decît în ultimul moment umbra guvernantei prelingîndu-se la colțul străzii pentru a merge să se ridice pe vîrfuri, de cealaltă parte a șoselei, asupra unui imobii cu obloanele trase. Nath se aruncă sub prima poartă întîlnită-n cale, și-și dădu seama că, din fericire, cunoștea pe cineva acolo. O pictoriță care, din lipsă de pînză, picta pe pereții apartamentului ei fresce vertiginoase într-a căror contemplație Nath rămînea cîteodată ore în șir. Se ascunse la ea acasă. Auzindu-i numele, femeia veni să-i deschidă, tîrîndu-și picioare. Era complet goală și de o slăbiciune atroce. În ciuda tinereții ei, sinii, reduși la starea unor pungi flasce, îi atîrnau pe pieptul adîncit. Pielea, de o nesănătoasă tentă pămîntie, se întindea pe arcurile coastelor, subliniind de aliile celor mai mici cartilagii, ale cele mai mărunte articulații. Era imaginea întruchipată a începuturilor descompunerii. Făcu un pas lateral, se clătină și se agăță de gîtul tînărului. Nath o luă în brațe și o duse pînă la patul care ocupa unul

din unghiurile salii. Pereții dispăruseră sub mărturia unui penel vizionar și baroc. Oamenii-eșichier se dărimau, călcați în picioare de o hoardă de regi și turnuri în debandadă, o femeie neutragiată, cramponându-se pe o plută din valize, naviga în derivă pe o mare de cerneală roșie ea însăși rînd pe rînd băută și urinată de o armată de înecați cu burțile întinse. Zboruri de nicovale traversau fațadele unui oraș palid ca moartea, stranie încărcătură de alice trase dintr-o pușcă gigantică culcată pe lînta orizontului.

— Nel, ți-e bine ?

Femeia nu-i răspunse. Neth nu se putea hotărî să acționeze. Nu era pentru prima dată că o descoperea pe Nel în starea aceea. Pentru a reuși să picteze își impunea lungi diete absolute, refuzînd energie să accepte cea mai mică înghițitură a cărei compoziție i-ar fi putut altera procesul de creație, și asta atîta vreme cît pensulele ei nu-și terminau ceea ce începuseră să schițeze. Își decupa așadar subiectul în pătrate corespunzînd fiecare unei perioade de post ce atîngea uneori de la opt la zece zile. După care se întrerupea, se îndopa cu zaharicale, cu terci, regresa alături de ceilalți timp de o săptămînă, și apoi o lua de la capăt. Abandonîndu-și albumul de colorat la prima criză de luciditate, smulgîndu-se de lîngă bazinetul cu nisip pentru a se tîrî în atelierul ei și a confecționa o paletă orbitoare de culori sumbre. La fel ca și Nath suporta cu greu prostirea provocată de drog. Odată cu hrana, talentul i se risipea, se evapora, opera i se dilua în toiul spaimelor infantile, începea să-i fie teamă de Cacouna diavolul cu melon, iar cuvîntul creație nu mai însemna pentru ea nimic. Nath sfîrși prin a găsi o sticlă de coniac în maldărul de tuburi și cîrpe. Strecură gîtul sticlei între dinții decoperți ai tinerei. Gingiile îi sîngerau. Bău, și tuși. Nel-

lie se temea de două lucruri : de-a nu mai putea să scape într-o bunză zi de nisipurile mișcătoare ale drogurilor distilate de către doici, și de-a-i lipsi pictura.

— Îți dai seama, gemenă ea adesea cuprinsă de angoasă, într-o bună dimineată tuburile mele vor fi goale, pensulele uscate ! Cred că-am să mă omor...

Nath încerca de bine de rău s-o liniștească. El fusee cel care, scotocind prin imobilele cele mai vechi, găsisese trusa de culori în ulei pe care o folosea ea de-atunci. Nu, n-avea să se sinucidă. Nu va deschide într-o zi fereastra pentru a se azvîrli în gol, nu va înpleti un nod glisant ca să se spînzure. Nu, nu va avea decît să-și mănînce regulat terciul cu miere. Tot aia era. Acum, plîngea lipită de coapsa lui. La fiecare suspin s-ar fi zis că oasele claviculelor aveau să-i crape pielea pentru a țîșni în aer liber.

— Știi, mormură ea între două sughițuri, n-am putut să rezist. Muream de sete, am băut un pahar de apă. Privește !

Se răsuci. Începută cu o mîină de maestru, fresca se sfîrșea într-unul din acei omuleți-cartofi ce împodobesc de obicei caietele copiilor mici.

Rămase cu ea pînă se stînsese soarele. Foamea îi scurmase o gaură neagră în abdomen. Stelele se aprindeau una cîte una, citeodată cu un mic țăcănit sec, cînd cite un bec se ardea. Nellie sfîrșise prin a adormi. Nath o acoperă și părăsi clădirea, urcînd strada pe lîngă pereți. Reuși să ajungă acasă fără încurcături. Patricia nu se clintise. Zidită în egocentru, mul copiilor, își dăduse oare seama de absența lui ?

— Știi, spuse ea mestecîndu-și una din suvițele lungi și negre, m-am gîndit la copaci ; ei bine, dacă iarna copacii își pierd frunzele, asta-i pentru că dacă nu mai e soare umbra

lor nu mai folosește la nimic, nu mai avem nevoie, nu ?

Pe masă, un castronaș cu fiertură de miere scos din distribuitorul automat își termina sleirea. Nath era prea înfometat ca să mai poată rezista, afundă lingura în pasta brună și dulceagă, înghițind-o pe nemestecate ca și cum această măsură de prevedere i-ar fi permis să scape de efectele nefaste ale produsului. Aproape instantaneu, i se păru că penumbra lua forme amenințătoare, făpturi de fum, nedeslușite, ca de funingine care aveau s-o pornească tîrîș pe mochetă pentru a slîrși prin a se strecura în cracii pantalonilor lui și a-i smulge puțulica. Instinctiv, strînse coapsele, foarte puternic. Dar mîinile de funingine încă nu ajunseseră acolo. Fără a ști prea bine de ce, se gîndi apoi la prăjitura-fantomă, a cărei poveste le-o spusese doica în urmă cu două nopți, cînd își făcea rondul în jurul bulevardului circular. Nath, culcat pe patul său, cu ochii mișiți, privea uriașul cap trecînd pe la înălțimea etajului doi, spunînd pe nas peripecțiile din poveste copiilor înghesuți îndărătul fațadelor. (Copiilor ?) Iar pantofii gigantei scîrțiau în cadență pe asfaltul drumului, zdrobind jucăriile uitate, vocea i se scurgea în camere ca o apă rece ca gheața, întețind spaiele plozilor, prefăcînd frantasmеle nocturne într-o tortură subtilă. Și ceea ce, în mod normal, i-ar fi făcut să ridă pe bărbații și femeile acelea ghemuite sub cuverturile lor înorate, acum le strîngea inima și făcea să le snească lacrimile.

Seară de seară se contura astfel o geografie înspăimîntătoare a orașului. Un ghid al groazei străzilor cu capcane, al bulevardelor bîntuite. Un traseu presărat cu curse de unde, în orice moment, putea răsări Cacouna, diavolul cu melon și seizii săi demoniaci. Nath, asemeni camarazilor săi, învățase să se fe-

rească de momelile cele mai grosolane, din vicleșugurile ce înfloreau din prăvălie-n prăvălie. „Patiseriile,” spuneau guvernantele, „sînt locurile pe unde se hrănește orașul.” Patiseriile își vedeau noaptea galantarele palpitînd de o infamă lucire roșie ce le dădea mokaurilor și eclerelor aspectu respingător al unor prăjituri de pe lumea cealaltă. Vai de copilul care, cedînd imboldurilor lăcomiei, trecea pragul acestor magazine pustii pentru a se ghiftui cu cozonăcei și *choux à la crème*-uri. Neîntîrziat avea să descopere sub crusta roz delicioasă a glazurilor, sub cununile de cireșe zaharisite, sub șirurile de migdale, creme oribile preparate pe bază de excremente omenеști, dulceturi de cadavre (marmelade din limbi de femei, jeluri de plămîni), plăcinte al căror răvaș se vădea a fi un deget de la mînă sau de la picior secționat la prima falangă. Iar hîrțiile albastru suav al bomboanelor se umflau peste cocoloașe de zahăr candel ascunzînd, ca un simbul secret, măzele cariate sau pilitură de unghii. Înghețatele și siropurile confecționate din urină de muribund se disimulau sub ambalaje amuzante, turtele dulci cuibăreau în pîntecele lor brune smocuri de păr gras. Dar cea mai mare mistificare consta în faptul că arome puternice și magice mascau gustul acestor deșeuri, și înghițeau asemenea orori fără a-ți da seama pe moment, lucru care nu se întîmpla decît după aceea, cînd greața brutală te azvîrlea, icnind, pe marginea trotuarului, pe gură țîșnindu-ți dumați și gunoaie de tot felul. Patiseriile însă mai ascundeau și alte capcane, încă mai primejdioase: biscuiții-clei al căror zahăr îți suda dinții pentru totdeauna ca un ciment de coșmar, interzicîndu-ți din acel moment orice mișcare a fălcilor, condemnîndu-te să mori de foame, cu gura mai pecetluită decît a unei statui. Și caramele blestamate ca-

re-ți albăstreau limba, obligîndu-te să nu mai lipăi decît cerneală și să măninci doar hîrtie cu pătrățele. Și mai ales, mai ales, prăjitura-fantomă căreia nimeni nu i putuse rezista vreodată. O singură îmbucătură, una singură, era de ajuns ca să te transforme în turtă dulce, și sfîrșeai devorat de alți copilandri, care îți smulgeau un braț, un picior, pentru a mușca din toți dinții, indiferenți la urletele mute proferate de gura ta desenată cu o trăsătură de zahăr surizătoare. Nath se temea mai presus de orice să nu întîlnească vreodată prăjitura-fantomă a cărei formă varia fără încetare, adaptîndu-se lăcomiei fiecăruia. Guvernantele istoriseau adesea povestea lui Jacky, copilul sfînt care ani de-a rîndul rezistase vertijului patiseriilor. La sfîrșit, diavolul îi trimisese prăjitura-fantomă ca să-l ispitească, iar Jacky sucombuse seducției ei, la fel ca atîția alții.

Da, capcanele erau numeroase, imprevizibile. Nath încerca să le recenzeze într-un colț al creierului dar uita (băieșii nu-și pot aminti prea multe lucruri, nu-i așa?), și cîteodată era convins că-și va găsi sfîrșitul cu ocazia uneia dintre aceste uitări. Ar fi trebuit să noteze, să scrie (dar copilașii nu știu să scrie prea bine, nu?). Adesea, în momentele cînd junghiurile din stomac deveneau sfîșietoare, se gîndea la blestemul puștiului-de-ciocolată, la tableta aceea învelită într-o hîrtie lucioasă și atractivă pe care puștiul o devorase din două mușcături. După cîtva timp, își văzuse pielea închizîndu-se la culoare, devenind cafenie, aproape neagră, și, de-a lungul unei nopți, tot trupul i se prefăcuse în ciocolată, cu plămîni de ciocolată și intestine de ciocolată. Cînd făcea pipi, din puțică îi țîșnea ciocolată lichidă, cînd făcea caca, burta sa slobozea o spumă moale și vanilinată unde imediat îți venea cheful să-nfigi lingurița. De

atunci, viața copilului-de-ciocolată a devenit un îndelungat calvar. Trebuia să fugă de soare și de căldură; vara, membrele i se înmuiau, se ploșteau. Nu mai putea să se așeze sau să pună mîna pe ceva, fără a lăsa în urmă-i pete mari cafenii. Fața i se deforma, nasul îi atîrna, atîrna, ca o uriașă picătură brună, ochii coborau în mijlocul obrazilor, urechile i se scurgeau pe umeri, și trebuia să se ferească de lumina zilei, să trăiască îngheșuit într-un frigider, să se folosească de cel mai slab curent de aer pentru a-și întreține duritatea corpului. Cînd adormea, închidea pleoapele cu groaza că va sucomba unui raid de prichindei mîncăcioși care-l vor rupe în bucățele și îl vor așterne între feliile de pâine ale gustării. Da, viața copilului-de-ciocolată era cu adevărat atroce, atroce, iar Nath n-ar fi vrut așa ceva pentru nimic în lume. Dealtfel, povestea istorisea că micuțul, cedînd unui acces de deprimare, se sinucisese scufundîndu-se într-o cadă plină cu lapte în clocot. Alte versiuni — mai fanteziste — pretindeau că puștiul, torturat de un apetit irepresibil, sfîrșise prin a se auto-devora, ronțîindu-și cîteva degete, apoi o mîna întreagă, un braț, un picior, pînă ce nu mai rămăsese din el decît un cap de care o rază de soare o preschimbase repede în băltoacă întunecată. Sub imperiul acestei viziuni, Nath se deștepta urlînd de groază, se ridica în pat, incilcit tot în faldurile cearșafurilor cu scăfirlii de dovleci..

Dar orașul și alte guri, și alte boturi dințioase, iar scuarurile nu erau cu nimic mai puțin sinistre, cu peluzele lor artificiale, verzi, atît de verzi, și maneurile lor...

Menejul imobil mai ales, cu atît de tristă sa reputație. Un carusel împestrîțat pe care nimic nu-l punea vreodată în mișcare, un titirez de lemn paralizat definitiv refuzînd cu încăpăținare să mai funcționeze. Copiii care

se rătăceau acolo puteau să facă mult și bine tîmbălău, să dea din mîini, să tropăie pe fundalul mașinuței roșii, pe-al rachetei verzi sau al autobuzului în miniatură, nu folosea la nimic. Manejul părea sudat pentru totdeauna de sol, incapabil să amorseze cea mai mică rotație. Plictisiți, puștii se îndurau atunci să-și părăsească nacelele pentru a se îndrepta spre alte distracții și — în clipa cînd puneau piciorul pe pămînt — ei înșiși începeau să fugă în cerc, din ce în ce mai repede, posedați de o vrajă demonică. Se învîrteau, se învîrteau, ore, zile, nopți în șir, pînă ce încălțările le zburau zdrențuite, pînă ce picioarele începeau să sîngereze și casele dezgolite rîcîiau asfaltul, rabotînd falange și calcaneuri de fiecare dată încă puțin. În alte locuri, imediat ce o bandă de puștani urcau la bordul discului rotitor, un farmec elibera de îndată rablele pestrițe, bicicletele cu roți uriașe, astronavele de placaj, care porneau cu voioșie prin oral, ca niște prizonieri care găsesc într-o bună dimineață poarta iașărului deschisă și gardienii morți de vreo epidemie. Băieți și fete trebuiau atunci să ia locul fugarilor, transformînd baraca într-un manej de copii în patru labe...

Da, scuarurile se puteau vădi la fel de periculoase ca un cîmp de mine. Se vorbea despre obiecte-capcană, despre solarii cu nisipuri mișcătoare înghițindu-i pe preparatorii de cozonaci și de castele în mai puțin timp decît ne trebuie pentru a o spune. „GLUB!“ făcea nisipul, și nu mai rămînea din victimă la suprafață decît o gălețică, decît o lopățică de plastic galben, o jumătate de duzină de forme în chip de stea, o minge cu buline albastre...

Nath evita toboganele. Doicile pretindeau că igheabul lor fin și înclinat, din lemn, era guvernat de legi ce sfîdau fizica. De îndată ce-ți puneai fesele în vîrfurile construcției, coborai panta cu o viteză de peste două sute de kilo-

metri pe oră, zdrobindu-te la sosire — cu trei metri mai jos — la fel de sigur ca un pilot de curse percutînd peretele tribunelor în plină competiție. „Un morman de carne și oase sfărîmate,” explicau guvernantele, „un terci de băiețel prea naiv.” Nath nu traversa grădinile publice decît cu cea mai mare circumspecție, trecînd departe de balansoarele despre care se spunea că după cîteva mișcări de du-te-vino te catapultează în aer astfel încît căzînd să te tragi în țepă pe vîrfurile ascuțite ale grilajului ce împrejmuia scuarul. Nu se oprea nici la loteriile cu numerele de culoare etalate. As, pică, roșu, în vreme ce marea roată presărată cu ștrasuri și pietre începea să huruie, topindu-și cifrele într-o spirală indes-cifrabilă de unde țîșnea veselie sau înfrîngerea. Totuși se simțea atras spre acel dreptunghi de lumină la fel de sigur ca de către un flux invizibil și hipnotic. Iar roata se învîrtea, se învîrtea. Ca în toate celelalte locuri din oraș, nu plăteai nimic, ajungea să ceri un fișic de jetoane pentru a-ți încerca norocul, mizînd pe zero verde, pe opt roșu, trei negru, atu, rege, regină. „Toată lumea cîștigă!” striga stăpînul locului. Și era adevărat, toată lumea cîștigă premii oribile de care nici nu se putea pune problema să te desparți, sub pedeapsa de a cădea imediat pradă nebuniei, bolii sau morții. Borcane pline cu formol conțineau fetuși agitați ce tamburinau pe peretele de sticlă arătîndu-și dinții oțeliți, gata să sfîșie, cufărașe surpriză legate cu panglicuță, umflate de măruntăie viermuinde, colonuri sau intestine subțiri ce începeau să ți se tîrască pe genunchi, încolăcîndu-ți gîtul ca și cum ar fi fost dresate. Picioare și mîini cangrenate, biete rebuturi ale ablațiunilor succesive, care-ți țopăiau pe urme, întovărășindu-te oriunde te duceai, zgiriîndu-te sau călcîndu-te pe picioare la cel mai mic semn de bună dis-

poziție. Anumiți circari smulgeau dinții și unghiile plozilor când nu ieșea numărul pe care mizaseră. Bineînțeles, Nath nu văzuse cu proprii săi ochi nimic din aceste lucruri, dar guvernantele știau ele ce spuneau și puteai avea încredere, asta da... Dealtfel, le urma întotdeauna sfaturile, nu ținea să sfârșească precum copilul-sugativă, sau ca Nicolas pe care-l găsiseră devorat de cartea-canibal ale cărei file erau toate tăioase ca niște lame. Cîteodată, noaptea, se vedea urmărit de volumul cărui i se deschidea coperta, pentru a se închide la loc clănțănind ca o mandibulă avidă de carne proaspătă, și ale cărei pagini se frecau precum niște dreptunghiulare limbi plate. „Nu trebuie să ne atingem de cărți!“ spuneau guvernantele. Mare dreptate aveau. Cît despre jucăriile ce populau magazinele de soldăței de plumb, mai bine să nu vorbim despre ele. Se știa bine că obiectul cel mai mic dobîndit din acele prăvălii ale diavolului era atins de o dezagreabilă înclinație spre creșterea accelerată. Foarte repede, trenul miniatural se mărea, se dilata pînă la a atinge proporțiile unei căi ferate reale, ieșind din baie sau de la toaletă. Același lucru era valabil pentru bilele de agat sau mingile de burret pe care gigantismul brusc le ridica la rangul de asteroid, făcînd să explodeze fațada clădirii sau să se năruie parchetul. Toate acestea nu aveau nimic liniștitor, dimpotrivă, iar micuții simțeau prea bine că fără protecția doicilor viața lor n-ar fi prețuit mare lucru. Diavolul Cacouna, în umbră, pîndea cea mai mică greșală, cea mai neînsemnată imprudență, absolut decis să-i livreze ca tain demonilor lui... Iar Nath se întreba dacă n-ar trebui să fie încă și mai circumspect, să urmărească în propria sa locuință manifestările

maligne. Colțurile de masă ce-i loveau coatele, țișinile ușilor mereu gata să-i prindă degetele. Bufetele însele, uriașe guri deschise pline de mâncare, părînd că stau la pîndă, căscate la nivelul parchetului în așteptarea de a te apropia prea mult pentru ca „IOP!“ să te înghită și să te digere. De jur împrejurul lui nu vedea nici un loc uned să doarmă în siguranță cu excepția sînului doicilor.

Patricia îl trezi în zori, trăgîndu-l de mîneca halatului. Stătea în patru labe pe covor, goală, cu bărbia unsăroasă de terci. Lui Nath îi era foame, foarte foame și lui, dar era destul de lucid ca să nu se atingă de farfuria cu fulgi de cereale în care tînăra rîmase din greu.

— Știi, făcu ea sîsîind, mă tot gîndesc. Cred că drumurile au fost inventate ca să despartă orașele, sau dacă nu ca să se poată folosi mașinile. Iar frunzele pomilor, ca să se ascundă fructele de mîncăcioși. Nu?

Nath nu găsi util să se angajeze într-o polemică. Hotărîse să afișeze un comportament normal, să „jocă jocul“, iar pentru asta trebuia să se ducă la magazin, să-și reia postul pe care i-l distribuise cartea „meserie“ trasă cu cincisprezece zile în urmă. Din păcate, nimic nu se întîmplă așa cum prevăzuse. În momentul cînd trecea pragul prăvăliei, se ciocni de un grup de bărbați și femei ocupați să se bombardeze cu cilindri de lemn. Falsele cutii contrafăcute și salamurile din ipsos pictat. Cînd vru să intervină pentru a restabili ordinea, un tînăr obiectă „că ne găsim la bordul unei corăbii de pirați și tragem cu tunurile înaintea abordajului, și că nimeni n-are dreptul să umble așa între două nave!“. Într-un colț, o fată aduna cu răbdare „munițiile“ rătăcite pe care apoi le stivuia unele peste altele ca pe niște cărămizi cu etichete multicolore. La apropierea lui, îi ceru să nu pătrundă pe un „șantier interzis publicului“, i se furase

deja destul material. Nath ieși, bănuind că nu asta era cea mai bună soluție, dar vacarmul ce domnea în interiorul magazinului îi devenise insuportabil. Optă pentru un șiretlic grosolan, își confecționează o capelă de jandarm dintr-o coală de ambalaj, o puse pe cap și-și viri o coadă de mătură la cingătoare. Dacă-l vor aresta, va putea oricând să pretindă că se juca de-a polițistul și patrula în lungul frontierei indiene. Da, era o idee bună. Adoptă un un pas săltăreț, mimind hurducăturile jeepului. Din când în când se oprea ca să slobozească un geamăt de pneuri, schimba o viteză imaginară și-și relua drumul. Întâlni două doici fără ca vreuna să manifeste intenția de-a-i adresa un cuvint. Se simțea mai puțin opri-mat. Un moment fusese pe punctul de a comite o greșeală de neiertat imitând atitudinea unui călăreț în șa, dar ținînd căpăstrul, cu pumnul pe șold, așa cum putuse vedea în ilustrația unei vechi enciclopedii găsite în biblioteca interzisă. Cît de curios ar fi putut să pară, nici unul dintre „copiii“ ce-l înconjurau nu văzuse, nici măcar o dată în viață, reprezentarea fotografică a unui animal. Cuvintul în sine nu însemna nimic pentru ei. Era un concept lipsit de fundament real, obulă goală și albă, o suită de sunete îndărătul cărora era definitiv imposibil de a așeza o semnificație. În două sau trei rinduri își privise în ochi cîte un congenerat pentru a-l întreba: „Știi ce-i ăla un animal?“ Iar celălalt, măsurîndu-l cu un aer bovin, o trîntise de fiecare dată: „O prăjitură?“ Nici chiar reflectînd pe inde-lete nu-și explica motiveel acestei cenzuri misterioase. Descifrînd colcanele dicționarelor, nu găsise nimic care să fi putut justifica o asemenea punere la index. Animalele păreau utile omului, nu practica — cel puțin din cîte știa el — nici o religie perversă. Nu pă-

reau să se folosească de droguri prohibite. Și atunci ?

În timp ce încetinea la colțul străzii umbra unei guvernante îl îneca în băltoaca ei rotundă. Strînse din dinți, inundat de o sudoare înghețată, se reculese, își agită volanul fictiv și emise un uruit ca de motor.

Vocea scîrțilită coborî pînă la el, caldă, dulce. O voce adoritoare un tors hipnotic care-ți dă chef să închizi pleoapele și să te lași în voia lui.

— Nu vrei să te-ntorci alături de micuții tăi tovarăși ? suiera monstrul zîmbitor. Caută un al șaptelea partener ca să se joace de-a OEdip !

— Da ! Da ! făcu el ambalat, așternîndu-și pe chip o expresie de beatitudine prostească pe care și-o spera convingătoare. Unde ? Unde ?

Un deget trandafiriu se dezdoi, gros cît piciorul lui, arătînd buchetul verde al unui mic scuar unde cîțiva „copii“ păreau să se fi adunat în cerc. Țîșni ca o săgeată, și se înfipse între ei dînd din coate. Pe peluză, marele traseau își etala căsuțele și săgețile multicolore. Cuburile zarurilor, șapte de persoană, teancurile de cărți cu figurinele lor naive, stilizate. Pionii destinați să marcheze înaintarea jucătorilor. Femeile se ghemuiseră ca niște puștoaice, cu fustele ridicate în susul coapselor, nepăsătoare că-și arătau chiloții. Doi sau trei bărbați erau goi. Probabil fuseseră incapabili să se îmbrace, cel puțin dacă nu cumva își smulseseră de pe ei hainele ca să alerge nestînjiți în urmărirea vreunei mingi. Avu loc o ciorovăială, două fete refuzînd să se joace cu un tip de vreo treizeci de ani pe care-l considerau „prea mic“, și trebui să intervină doica.

Lui Nath nu-i plăcea cîtuși de puțin jocul de-a OEdip. Într-o societate fără părinți, nu

înțelegea de ce-ți puteai bate capul să trezești îndoiala față de ei, să susciți frustrări, întrebări. Dar poate că toate acestea nu aveau alt scop decât acela de-a-i tortura. Deja se distribuiau cărțile. Teul partidei era invariabil: câștigător va fi cel care reușea să se culce cu maică-sa, să scape de castrare și să-și ucidă tatăl. Grație lecturilor sale, Nath știa ce ascundeau aceste cuvinte, pentru ceilalți nu era vorba decât de un joc, iar cei mai mulți dintre ei ar fi putut înlocui termenii de „tată“ și „mamă“ cu „pompier“ sau „cofetar“, fără a provoca nici cea mai mică jenă. De asemenea, „a te culca“ însemna „a dormi“; cât despre înlănțuirea acestor acțiuni diferite, nu părea să ridice prea multe probleme. Interogat de către Nath, un câștigător, la încheierea partidei, îi declarase: „Dacă sînt doi în pat, trebuie să omori unul ca să ai loc unde să dormi. E și normal. Atunci, îl omori pe bărbat, fiindcă fetele sînt mai dulcișoare ca să dormi lângă ele...“ I se dădură șase cartoane reprezentînd diverse obiecte: foarfeci, cuțite, lumînări, creioane, chei. Altele, după cum știa, arătau imaginea broaștei a agățăturii într-o haină, a gropii în pămînt... Juca destul de prost, lăsîndu-se încercuit de adversari necoborîndu-și niciodată atuurile atunci cînd trebuia. În general își spărgea hornul, își rupea lumînarea intrînd în biserică, încă din primul tur al partidei. Asemenea incidente erau aspru penalizate, fără ca să știi cu adevărat de ce. Strecurarea cheii în broască pentru a deschide ușa îți aducea o sută de puncte, după cum și luarea puștii și tragerea unui foc în țintă implica o bonificație de zece căsuțe. Toate aceste mișcări strategice erau contabilizate cu grijă, determinînd poziția jucătorului în raport cu „tatăl“ și cu „mama“ și influențau avansul plezelor în direcția patului. Cu puțin noroc, slăbeai poziția paternă prin în-

termeniul cărților „șomaj“, „salariu mai mic decât cel al nevestei“ sau „ridicarea permisului de conducere“. Când toate formele de apărare erau doborâte, te instalai în pat și se aprindea o lămpiță roșie cu cuvântul „IN-CEST“, pe care nu-l înțelegea nimeni. Pentru mulți, acest termen devenise dealtfel sinonim cu „Ciștigat!“ și, preumblîndu-se prin oraș, nu rareori îi auzai pe aruncătorii de bile ce reușeau o lovitură frumoasă strigînd „Incest! Incest!“ pentru a-și revendica victoria. Nath, în ce-l privea, nu reușise niciodată să termine un parcurs complet. Tatăl îl prindea după primele o sută de căsuțe și, invariabil, trîntea cartonașul reprezentînd foarfecile pătate de stropi mari și roșii „Puțulica tăiată!“ strigau atunci mititeii în cor, „Puțulikatăiată! Puțulikatăiată!“

Foarte complicată, înfruntarea putea dura o zi întreagă. În alte momente lucrurile se derulau rapid. Pe scurt, era un joc imposibil. Nath simți deodată nevoia unui pahar de tărie, și cineva îi smulse boneta de jandarm. Își spuse alarmat că ar trebui să mimeze un acces de furie, dar doica era departe și se putu abține de la orice demonstrație teatrală.

„Mîine vin marionetele! declară plină de emoție o femeie bruntă cu fața trasă. Nath ciuli urechea. Se întîmpla peste măsură de rar să vină cineva din exterior. Orașul trăia complet închis iar Nath nu-și amintea să fi văzut o singură dată întredeschizîndu-se portalul dintre uriașele coapse de ghips pictat. De cîtva timp însă, copiii deveneau apatici, o letargie din ce în ce mai manifestă le încetinea jocurile, o plictiseală crescîndă îi făcea pe zecile de bărbați și femei să se moleșească.

— Mîine? repetă el, bătînd cărțile.

— Mîine! afirmă interlocutoarea sa.

Nath se simți cucerit de o excitație fără nici o măsură comună cu importanța absolut rela-

tivă a evenimentului. În trecut, putuseră deja asista la un spectacol de umbre chinezești. Nu păstrase o amintire de neșters. Siluete mici dansau îndărătul unui ecran, psalmodind o istorioară cam timpită care totuși pe unii îi speriasse. Cea mai mare parte din puști erau convinși că palatele trăiau în camion ca într-o lume miniaturală montată pe roți, și că erau singurii ei locuitori. Nath, el, știa că nu era vorba decît de niște păpuși de lemn și cîrpă, și că înapoia pereților de tablă ai vehiculului erau oameni. Oameni veniți din EXTERIOR. Cu o mutră nepăsătoare, la sfîrșitul reprezentației hoinărise în jurul camionei și putuse vedea portierele sudate cu flacăra autogenă. Trebuie să țină piept dorinței de a ciocni cu degetul în cochilia de metal unde se ascundeau cei ce puteau trăi în lumea otrăvită de-afară. Atunci venise o doică, să-l ia de mîină: „Acum trebuie să mergem la culcare, marionetele sînt obosite, au să se odihnească...” A doua zi dimineată, însă, scuarul era gol. Mașina fugise în timpul nopții, trecînd prin valva de ieșire în sens invers, fără nici un martor. La bibliotecă putuse citi istoria unui deținut care profitase de spectacolul dat în curtea închisorii pentru a evada luînd locul unei false mumii pe fundul unui sarcofag din carton. Bineînțeles, aici nu era cîtuși de puțin posibil să te substitui unei marionete, dar ideea era dulce la atingere. Dorea el cu adevărat să fugă din oraș? Ce-ar fi făcut în exterior? L-ar fi prins fără întîrziere, nu știa decît prea puține lucruri despre viața reală, sursele lui de informație, dicționare, enciclopedii, romane, datau toate de mai mult de-un secol. Trebuie că din epoca aceea și pînă acum se produsese răsturnări considerabile. Nu, nu plănuiise niciodată într-adevăr să scape (cum s-o fi făcut?) dar nevoia de-a ști îl chinuia mai preesus de orice. Jocul

se prelungea la nesfârșit și-i era destul. Se descurcă să comită două, trei greșeli tactice care-l elimină imediat, în huiduielile participanților. „Marionetele, mîine..“ Cuvintele îi jucau în cap. Cîte reprezentatii aveau să se dea ? Se va putea așeza foarte aproape de scenă, așa cum îi plăcea lui, animat de speranța secretă că într-o zi sau alta paiațele cu chipuri pictate îi vor adresa cuvîntul, vor răspunde întrebărilor lui. Hotărî ca de astă dată să riște o lovitură de teatru, ceva aparent anodin, ca de pildă să se ridice pentru a-i da Polichinellei o floare și — în timpul aceluia scurt contact — să atingă mina manipulatorie prin roba de tafta sclipitoare, să-i dea de înțeles printr-o apăsare discretă că știa, el, Nath, știa că păpușile nu erau decît niște păpuși. Se ridică și făcu cîțiva pași pe peluză ; această eboșă de plan îl făcea să se umfle-n pene de plăcere. Se întrebă dacă să-i vorbească despre asta și Nelliei, decise că da și începu să reflecteze la modalitățile exacte de a acționa.

Își aminti o poveste pe care o citise cu puțin timp înainte de trecerea circarilor : un trubadur puțin cam vrăjitor se ducea la un castel pentru un spectacol de umbre chinezești. Era lăsat să se producă fără teamă, iar după plecarea lui toți încercau să reproducă, răsucindu-și mîinile, personajele pe care le văzuseră dansînd pe un perete timp de-o după-amiază întreagă. Îndoiau degetul arătător, dădeau peste cap inelarul, suprapuneau inelocul, ridicau degetul mare. Rotunjeau încheietura mîinii, schițînd un creștet de bătrîn, un om chel cu barbă lungă, un negru cu buze groase... Rîdeau, dar nimeni nu știa că fiecare curbă descrisă de degetele lor, fiecare unghi pe care îl adoptau falangele, corespundea în realitate paselor magice ale unui redutabil ritual de înrobire. Prezentatorul de umbre nu

făcuse decît să le deschidă ușa unei hrube malefice, așteptîndu-i să se arunce acolo ei înșiși cu capul înainte, devenindu-și proprii temnicheri, executînd de bună voie gesturile ce-l condamnau să trăiască de-atunci înainte în chip de zombii obediente. Da, îndepliniseră cu toții ritualul de acceptare, de supunere. O formulă terifiantă deghezată, prin mișcarea unei lămpi și a unui perete, în siluete bonome și cocîrjite. Nath meditase îndelung la această istorie. O clipă, se complăcuse chiar să viseze să scenetele jucate în centrul scuarului aveau scopul de a-i comunica puterea de a trece prin ziduri, de a rămîne insensibil la otrava de-afară, și-și contorsionase și el degetele, schițînd gnomi diformi cărora le lipsea nasul, bărbia, cocoloase, cocoșate despre care nu se știa precis dacă reprezentau o tumoră sau o ciupercă. Nu găsise formula magică și continuase să-și maltrateze fruntea vrînd să străbată zidurile. Dar toate acestea nu erau decît basme născute dintr-o excesivă absorbție a terciului drogat. Ridică din umeri și se îndepărtă de grupul pasionat de înaintarea pionilor multicolori pe pista din carton.

Camioneta pătrunse în micul scuar cu flori a doua zi la începutul după-amiezei. Pentru a-și păstra deplina luciditate, Nath nu pusese nimic în gură din ajun, și accese bruște de oboseală îi tăiau pulpele la fiecare cincisprezece metri. Avu destul de furcă pînă să se strecoare în rîndul întii, mulțimea, foarte numeroasă, revărsîndu-se de pe alei pentru a se răsbindi ca o băltoacă zgomotoasă pe peluzele proaspăt tunse. Microbuzul pestriț se oprise lingă cascadă, aproape atingînd cu farurile coapsele unei doici ingenuncherate. Caroseria dispărea sub stele, semne de exclamare, zig-zag-uri roșii și auriu executate cu trăsături ample și stîngace de pensulă. În partea din față, Nath putu descifra o inscripție

impresie? Dădu înapoi, amestecându-se în mulțimea care se împrăstia. Întrebarea lui va fi oare înțeleasă? Omul nu dispunea decît de foarte puțin timp pentru a-i răspunde, turneul n-avea să depășească probabil două zile, interval suficient pentru a epuiza repertoriul artistului și atenția copiilor.

În noaptea aceea dormi foarte prost, deși epuizarea îl făcuse să se prăvălească pe somieră ca un soldat fulgerat de mitralieră. Junghiuri cumplite îi biciuiau stomacul gol și-i era puțin frig. Setea îi usca gîtlejul, iar grăunțele de sare pe care se silea să le sugă a combate deshidratarea îi aprindeau o arsură tenace pe limbă și în cerul gurii. Înțelese că dacă Mario Cavalcando nu decidea să se manifeste destul de repede, el, Nath, n-avea să-și mai poată menține multă vreme deplina luciditate. Fatalmente, urma să se arunce asupra fierturii cu miere, asupra laptelui aromatizat din sticlutele acoperite de broboane ce tronau în mijlocul fiecărui galantar. Strînse din dinți, alungînd aceste fantasme gurmănde. Afară, luminată palid de lună, camioneta forma o pată mare și întunecată în mijlocul scuarului pustiu, oscilînd pe suspensii cînd pașii doicii santinelă treceau pe lîngă ea în cursul rondului ei nocturn.

A doua zi, o tîrî și pe Patricia la spectacol, își puse pe cap o cască de pompier din carton încheiat și-și bîi obrazii cu vopsea, sperînd să-și modifice astfel înfățișarea în caz că prezența sa perpetuă în rîndul întii ar fi trezit atenția guvernanelor.

Imediat, știa că reusise Pierrot-ului alb care gesticula pe scenă arbora o tichie conică lungă împodobită cu un uriaș semn ed întrebare. Tot dialogul piesei avea dublu-înțeles. Eroul nu înceta să repete, cu fiecare ocazie :

— Sînt un savant, știu tot, pot răspunde la TOATE întrebările voastre.

șerpuind de la o aripă la cealaltă : „Micul teatru al lui Mario Cavalcando și al signorei Pétronilla.“

Cele trei lovituri fură bătute din interior, în latura mașinii. Nath simți că i se strânge inima în timp ce burta îi ghiorăia de nerăbdare. Nu ascultă nici măcar un singur cuvânt din poveste. Marionetele dansau, ținându-și textul cu voci contrafăcute, interpelându-i pe spectatorii ale căror urlete isterice îl denunțau cu entuziasm pe hoțul ascuns, sau pe jandarmul pitit în dulap. Când izbucniră aplauzele, Nath hotărî să treacă la fapte. Smulgînd o floare dintr-un rond, se repezi spre deschizătura micii scene zbierînd într-una :

— Pentru tine, Guignol ! Pentru tine, Guignol !

Totul fu scurt, în aparență inocent, dar Nath avusese timp să apuce cu toată mîna trupul marionetei, stringînd degetele mînuitorului într-un salut complice și precis. Reveni la reprezentația următoare, care trebuia să se desfășoare la ora gustării. De astă dată, planul său era și mai temerar. Decupase din mijlocul unui dicționar vechi o fotografie color reprezentînd o pisică cu ochi albaștri, desenase peste imagine un mare semn de întrebare, și înfășurase bucata de hîrtie pe tulpina unui trandafir. Această luare de contact avea meritul anonimatului. Dacă mînuitorul nu era un simpatizant, n-avea să știe niciodată cine-i remisese ilustrația interzisă. Dacă dimpotrivă — așa cum bănuia Nath — era vorba de complicitate, omul din mașină (Mario Cavalcando ?) va înțelege imediat sensul mesajului. La fel ca la spectacolul precedent, așteptă aclamațiile ca să o ia la fugă spre fanta îngustă de unde se iveau marionetele. În timp ce se retrăgea, simți privirea doicii fixată în ceafa lui. Sau poate că nu era decît o simplă

Iar cînd era întrebăat de ce fuseseră inventați munții, răspundea :

— ...pentru ca skiurile să folosească la ceva !

De data asta Nath fu foarte atent, căutînd în fiecare replică un dubdu-sens un cuvînt codificat. Cu puțin înainte de căderea cortinei, Pierrot făcu o precizare :

— La miezul nopții, în iarba din seuar vor crește cadouri : Jucării și bonboane !

— După care un jandarm țipă :

— E nebun ! Să-l ducem la doctor !

Nath știa ce-i rămăsese de făcut. Cu Patricia agățată de braț, se lăsă călăuzit spre ieșire de către torentul mulțimii. Ziua îi păru interminabilă și, în ciuda slăbiciunii sale, trebui să participe la o cursă în saci organizată de guvernante, la un măgarul-la-mijloc și, spre seară, la o mare corală. O gustare planturoasă fu împărțită cu acea ocazie : loluri cu ciocolată aburîndă, cornuri, briose și dulcețuri, toate bușite de droguri, și avu destul de furcă pentru a se debarasa de mîncarea-capcană fără a atrage atenția guvernanțelor ce supravegheau mica petrecere. Odată căzută noaptea, toți se duseră grăbiți acasă. Noaptea era domeniul lui Cacouna, diavolul cu pălărie melon, și nimeni n-avea poftă să se hazardeze pe terenul lui de vinătoare. Patricia adormi de cum puse capul pe pernă, în vreme ce doica-santinela începea povestea lui Nicolas-cap-blond și a soldaților de plumb blestemați care, la adăpostul întunericului, veneau să-i crape ochii cu micile lor baionete. La miezul nopții Nath se dezbracă, își puse pijamaua și ieși desculț din clădire, simulînd un umblet de somnabul, cu brațele întinse în față și privirea halucinantă. Era singurul alibi pe care-l putuse găsi. Dacă-l intercepta vreo gu-

vernantă avea să se prefacă a se trezi plîngînd, va urla că-i e frică, că se uită la el. Cacouna ascuns după un tufiş, şi alte mofturi pe care se va forţa să le facă să sune convingătoare. Ascuns sub o poartă, aşteptă ca paşii santinei să treacă pe dinaintea lui, după care numără pînă la două sute. De îndată ce masa enormă dădu colţul străzii Nath fugi ca o săgeată în direcţia scuarului. Cînd ajunsese la camionetă, un vâl negru îi întunecă vederea şi crezu că leşină. Grădina, la fel ca şi bulevardul circular, era semănată cu jucării şi bunătăţi călcate-n picioare, dar lîngă una dintre roţile vehiculului descoperi o minge verde însemnată cu un semn de întrebare care fusese pesemne aruncată prin fanta rezervată marionetelor. Pipăind-o, simţi clar o tăietură pe care se siliseră s-o dreagă cu clei. Ceva se mişca înăuntru cînd agitai mingea. Ținînd-o strîns, goni în sens invers, cu inima în gît, acoperit de o sudoare îngheţată ce anunţa leşinul. Abia atinsese portalul că doica şi apărură la cotitură, țeapănă şi grea strivind sub tălpi de metal tricicletele şi trotinetele uitate. Odată ajuns în apartament, se închise în baie, spintecă sfera de cauciuc în două şi scoase la iveală o grămadă de hîrtii mototolite pline de un scris mărunţ şi grăbit. Foile erau numerotate, alternînd cu articole din ziare vizibil vechi. Nath îşi stăpîni tremurul mîinilor şi se instală în cadă. Ceea ce citi nu îl surprinse decît pe jumătate şi-şi dădu seama că mai mult sau mai puţin conştient îşi imaginase deja unele dintre soluţiile pe care le expunea manuscrisul. În mai multe rînduri îi fu greu să descifreze anumite cuvinte, atît din cauza caligrafiei deplorabile cît şi datorită noutăţilor lor. Un dicţionar i-ar fi fost de mare folos dar nici nu se punea problema să se gîndească

la așa ceva. Exposé-ul debuta cu o relatare şapirografiata precedată de menţiunea : „Extras din jurnalul unui martor al evenimentelor“. În pofida pieoapelor grele ca de plumb, Nath se cufundă în lectură, indiferent faţă de picăturile ce cădeau din robinetul închis incomplet, udindu-i pijamaua într-o pată tot mai mare cu fiecare secundă...

3.

„...Cînd m-am trezit, consistența pernei de sub obrazul meu se schimbase. Țesătura fusese înlocuită pe nesimțite cu un înveliș din piele umană cusută la aceleași dimensiuni. O carne palidă, cu porii puțin dilatați, grasă, care traspira sub ceafa mea ca o burtă de femeie pe care ațipești după amor..

Am întors-o cu dezgust, la fel cum împingi un mădular amputat spre incinerator, iar degetele mele au simțit dîrele unor cicatrici vechi, conturul unui ombilic proeminent, și mai ales pilozitatea abundentă, masculină. N-am îndrăznit să o arunc dintr-un dos de palmă sau s-o fac să plesnească lovind-o cu călcîiul. Era oare tot umplută cu fulgi, sau metamorfoza acționase și în profunzime, transformînd o banală pernă de puf într-un sac de carne umflat de măruntăie, gata să plesnească la cel mai mic șoc ?

Mi-am spus că ar trebui să mă scol înainte ca și cearșafurile să se prefacă în pleoapă, iar plapuma într-o limbă gigantică apăsîndu-mi trupul cu toate papilele ei... Dar nu ! Era absurd, inversiunea nu schimba decît textura obiectelor, nu și forma lor. Am trecut în odaia vecină, clătîindu-mă, rătăcit. Așa cum aștep-tasem, florile de pe pervazul ferestrei erau acum din aluminiu. În mijlocul încăperii, un televizor de carne palidă constelat cu pistrui oscila ușor sub greutatea propriilor viscere în descompunere. Mi-am continuat drumul, im-

pingînd ușa ce-mi stătea în față și, preț de-o secundă, retina mea a înregistrat imaginea unei fete într-un fotoliu, o față cu trupul din catifea ondulată, verde ca mărul. Am închis imediat batantul ușii.. De data asta greața și-a stîrnit hula în pîntecul meu, și am devenit conștient că în caz de vomă conținutul stomacului va fișni în geamul măștii de gaz pe care nu mi-o pot scoate sub nici un pretext, înecîndu-mi gura, nările curgîndu-mi în lungul obrazilor, bătînd în jurul feței... și am închis ochii.

Am înțeles că trebuia să mă adun. Tot acel spectacol nu era nou, deja în aceeași dimineață chiar, în nordul orașului, avusesem prilejul să descopăr un ambuteiaj unde vehicule din carne aveau la volan făpturi de tablă pictată cu dinți de crom. „Inversiune biologică“ explică broșurile de prim ajutor. „Permutații moleculare“... Numai protecția derizorie a măștii încă mă mai izolează de gaz. O crăpătură, o simplă fisură doar, și n-am să mai fiu decît un veșmînt de piele umană pliindu-se pe o ființă textilă, o păpușă de cîrpă într-un costum de epiderma al cărui pantalon, cu croiala perfectă, poartă sub unul dintre buzunare umflătura cicatricii unei operații de apendicită...

Mai ales să nu scot masca să nu beau, nici să nu mănînc. În sacul de la șold, cutia de metal cu seringă prevăzută pentru douăsprezece injecții nutritive. Una pe zi. Să aștept elicopterul de ajutor, dacă mai vine..

Gazul e preutîndeni, dus de vînt se răs-pîndește peste oraș în valuri grele. Pe masă, traista cască, băltoacă de pînză diformă. Degetele mele se afundă în căutarea eșantioanelor de păr, de blană și de pene prelevate adineaori de pe diferitele cadavre de oameni și de animale ce barează intrarea hotelului. Un porumbel, o pisică, un om. Mîna mea nu mai dă la iveală decît un smoc de iarbă ofilită, in-

versiunea a început deja iar penele păsării au devenit frunze de stejar. Curînd, dacă nu sînt atent, mutația se va extinde iar sacul o să-mi apară croit asemenea limbului unei frunze gigantice în timp ce rămășițele vegetale, din partea lor, se vor fi prefăcut în zdrențe de stofă kaki. Poate că atunci masa, la rîndul ei, va începe să-și piardă consistența, soliditatea primă, și...

Cît despre cadavrele se umplu alea ducînd spre peron, va fi probabil ușor, aplecîndu-mă pe fereastră, să constat că textura lor pare în prezent curios de apropiată celei asfaltului, pînă la punctul în care le-ai crede statui ieșite drept din atelierul cine știe cărui sculptor modern. Felinarul, dimpotrivă..“

„Cînd gazul, purtat de alizee, a început să coboare asupra orașului, precum enorma epavă a unui nor naufragiînd, cele dintîi atinse au fost păsările. Atunci a început să plouă pe străzi cu porumbei de plumb, gugustiuci de crom, metamorfozați în plin zbor, căzînd cu șuierături de bombe sau de avioane de vînătoare în picaj, spărgînd serele, străpungînd caroseriile mașinilor, căscînd găuri însîngerate în mulțimea de gură-cască înainte de-a se turti pe asfalt, pierzîndu-și în aceeași clipă magnifica înfățișare ale unor trofee de concurs, statuetele hiperrealiste preschimbîndu-se, sub forța impactului, în scuipați metalici căzuți din cer...

Puțin mai tîrziu, în cursul după-amiezei, o aversă deasă s-a transformat treptat în ploaie de cerneală roșie cu neputință de șters, iar plimbăreții inconștienți, pe care o curiozitate idioată îi scosese din apartamente, s-au întors acasă cu fața tatuată de pîrliase purpurii rebele față de orice detergent. Săpun, perie, dizolvanți feluriți nu le-au putut veni de hac acestor neașteptate culori-ale-războiului și pînă seara din saloanele cosmetice și

farmacii s-au putut vedea ieşind cohorte de femei cu figurile striate de scurgeri singurinde. Părea că oraşul s-a umplut brusc de accidentaţi rătăcind în căutarea cine ştie cărui spital-fantomă. Pe înserat, asupra oraşului s-a abătut o furtună, şi de astă dată fiecare picătură de ploaie s-a prefăcut într-o perlă de oţel dur. O veritabilă rafală de mitraliere a năpădit acoperişurile, faţadele, ricoşând cu piuituri de glonţ pe beton, perforând obloanele, uşile, cărămida, cu aceeaşi putere ca a unor proiectile blindate trase dintr-un 44 Magnum, din douăsprezece miliarde de 44 Magnum ascunse dincolo de nori. Pe autostradă, vehiculele s-au aglomerat unul cite unul, secerate de salvă. Imediat după aceea, averea a luat aspectul unei ploi de ciment cu priză rapidă şi câteva animale au pierit sufocate, precum şi un bătrîn în fotoliu rulant blocat în mijlocul unei grădini publice. Permutaţia este capricioasă, lipsită de logică, cel mult s-ar putea găsi în arsenal, căutînd bine, câteva lăzi de muniţie golite în mod bizar de cartuşe dar pline cu apă de ploaie, de asemenea sacii de ciment sau... Dar ce contează, la urma urmei ?

Parcă ar fi un război ciudat, ca şi cum produsele elaborate de om ar vrea să contamineze, să-şi însuşească natura, ca şi cum natura ar dori, pe aceleaşi căi, să distrugă orice materie provenind din indiferent ce operaţiune transformatoare. Două regnuri înfruntîndu-se într-o curioasă luptă a contaminărilor reciproce şi antitetice...

Nu-mi mai rămîne decît să aştept. Reze-mîndu-mi fruntea de geam văd staţia service, şi pe Henri, aşa cum a împietrit acum aproape trei zile, cu un pneu în mînă. Un pneu roz şi păros care freamătă uneori în vînt, în vreme ce Henri însuşi a luat înfăţişarea unui frumos caucic negru, nou, solid. Şi mă întreb

dacă, înarmându-mă cu un satir cum trebuie să se poată găsi în atelierul de reparații anex garajului și scobind cu lovituri ample în spinarea aceea care acum miroase a latez, a gumă, nu s-ar putea să găsească schija de mortier, moștenire a unui recent război colonial, cuibărită lângă coloana vertebrală, ia-u adus țintei ei vii trecerea definitivă în rezervă. Cel puțin, deschizând abdomenul acela, acum modelat din cine știe ce substanță antiderapantă, să nu scot la lumina zilei o tumoră elastică născută din abuzul de băuturi alcoolice. O ciroză de cauciu, ultrarealistă și complet de neconceput... ?

Așteptînd încă puțin, voi vedea solul și arborii devenind de beton, de plastic. În vreme ce buildingurile se vor revela progresiv de nisip, asemenea acelor castele reîncepute neobosit de către copii, în lungul plajilor. Atunci, poate că orașul va dispune pe durata unei averse, iar hotelurile, cazinoul, închisoarea, lichefiate, au să se amestece într-una și aceeași șiroaie de noroi... ?

Cînd am părăsit tabăra de vacanță, cele dintii simptome, unghiile și dinții majorității fetelor erau din vinilin albastru, roșu sau verde ; cît despre ochelarii lor de soare, emailul ramelor încă mai mirosea a pastă de dinți cu aromă de măr, iar țesutul cornos al lentilelor fumurii trăsnea pătrunzător a dizolvant de lac de unghii. În ajun, în campingul de pe plajă, o femeie gravidă aproape de termen, răscolită de evenimente, născuse prematur un păpușoi din celuloid de sex masculin, cu morfologia perfect constituită.

Poate ar trebui să ne spălăm de orice contact antinatural ? Să ne aruncăm ochelarii, să ne smulgem plombele cu cleștele, dinții falși, să ne distrugem îmbrăcămintea, să alergăm goi pentru a ne replia într-un loc încă virgin... Da, dar unde ?

Elisabeth și-a fracturat piciorul imediat după plecarea noastră din tabără. O rană urită, sfîșiată, deschisă. I-am interzis să se ridice și imediat am bandajat plaga, astfel ca să nu vadă cele două capete de tibie ieșind din tocana de mușchi sfîșiați. O tibie din metal cromat, neomenească, nebunească, și o arteră secționată care, în loc de sînge, lăsa să-i scape jeturi lungi și sacadate de mercur... I-am spus că o să mă-nțorc.

Acum...

Acum, cred că am să mă așed în dreptul ferestrei pentru a pîndi elicopterul. Poate că ar trebui să scot casca înainte de-a se suda definitiv de oasele craniului meu? O duhoare de putrefacție se infiltrează lent în mască, aceea a tuturor mașinilor ce se descompun de-a lungul șoselei și peste care se abate deja vârtejul zgomotos al ciorilor pe care gazul le-a cruțat deocamdată. Pe pereții camerei, tăpetul cu puf fin și blond, prea mult timp expus razelor soarelui, își încheie înroșirea și descuamarea. Dar dacă elicopterul nu va veni? Poate că, în fundul unui hangar, cîini flămînzi își dispută fuselajul său însingerat cu clănțăneli zgomotoase din fălci, din fălcile acelea devenite atît de redutabile de cînd pe ele se aliniază un șir dublu de colți din oțel inoxidabil?

Imediat am să mă spăl, voi merge la toaletă, și dacă nu urinez nici cerneală albastră, nici esență de terebentină, am să-mi pot zice că, pentru o clipă, mai sînt om..."

„Manuscrisul precedent este transcrierea exactă a carnetului descoperit pe roptiera unei camere de hotel cînd, odată gazul disipat, echipajele de ajutor au putut în sfîrșit să pătrundă în oraș. Cenzura a ocultat masiv evenimentele acestei perioade și nimeni nu știe astăzi cu adevărat cărui factor, sau cui, să i se impute originea lor. Tot ceea ce se

știe, e că un nor de pulbere cosmică a pustiit orasul Almoha în interval de trei zile, declanșând o nemaivazută epidemie de permutări moleculare a cărei relatare anonimă raportată mai sus permite să ne formăm o imagine destul de justă.

Au existat și supraviețuitori. Numai femei și animale — nici un reprezentant al sexului masculin. Salvatorii le-au băgat deci în carantină pe cele cinci sute de femele umane sau animale, procedând la teste pe cât de lungi, pe-atît de negative ca rezultat. În disperare de cauză, presa vibrînd la această detenție arbitrară, supraviețuitoarele au fost redate unei vieți normale, după unsprezece luni de izolare totală. Atunci a început totul. Abia părăsiseră centrul de observație, că femeile, pisicile și cățelele s-au vădit cu toatele GRAVIDE ! Perioada de gestație nu a depășit două luni și, ajunse la acest termen, *fetele au născut animale domestice : generații de pisoi, de cățelandri ; iar pisicile și femelele de ogari, bebeluși umani perfect formați.* Permutația, în continuare activă, împrumută alte aspecte.

Scandalul a fost cumplit. Timp de o săptămînă, s-au văzut reapărînd toate vechile teorii satanice, și un val de obscurantism s-a revărsat asupra populației. S-a vorbit despre vrăjitorie, despre „imunde copulații cu demonul“. Toate sectele au cunoscut o înviorare a activității. Centrul medical a fost asaltat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de către o gloată în delir înălțînd ruguri sub ferestrele medicilor, stropind fiecare ușa cu apă sfințită, înconjurînd spitalul cu cercul unui uriașe stele în cinci colțuri destinată să împiedice diavoliilor de a se răspîndi în restul țării. Garda civilă a trebuit să le facă față, cu aruncătoarele de flăcări în mîini, și au avut loc numeroase ciocniri deosebit de singeroase. Fenomenul, este adevărat, răsturna toate ta-

bu-urile împămîntenite iar Biserica, intuind aici un formidabil mijloc de a-și relua locul în avanscenă, a exploatat la maximum aberația.

Națiunea a fost cuprinsă de o veritabilă cruciadă, apărînd puritatea rasială, integritatea fiziologică, și condamnînd orice formă de metisaj sau naștere bastardă. Vechile facțiuni extremiste au profitat pentru a-și lichida răfuielile, „purificînd“ cu bombe incendiare cartierele negre. Guvernul, activat cu putere de către această mare a violenței și a superstiției, a trebuit să acționeze cu repeziciune. Tinerele mame, decretate „victime ale unor procese independente de voința lor“, au fost puși în libertate. Femelele animale, cățele și pisoi, au fost arși în piața publică după străvechile reguli ale autodafé-ului. O mai mare jenă se resimțea în privința sorții convenabile a li se rezerva bebelușilor umani născuți din pîntecul animalelor. S-au exprimat rezerve asupra stării lor mintale, s-a argumentat că e util studiul unor asemenea mutanți pentru a se evita producerea unei noi catastrofe. Pentru a-i apăra de represaliile populare, copiii s-au pomenit încarcerați dincolo de centura gazoasă a închisorii Funnyway. Cel mai mare complex penitenciar din lume în acel moment.

Și asta nu a fost destul. Între timp, apăruse o nouă religie. Un profet anunța nașterea unei rase noi, sfîrșitul izolării speciilor, marea simbioză naturală. „Om/Animal, același statut!“ țipau sloganurile. S-a discutat despre dreptul la vot al animalelor, abatoarele au fost incendiate, desorii și directorii grădinilor zoologice, asasinati. Specia umană trebuia să devină vegetariană, spuneau preceptele. Încă o dată, Statul a trebuit să ia problema în mînă. Profetul și discipolii lui au fost eliminați prin forță. Cît despre copii, s-a anunțat că muriseră cu toții în zorii celei

de-a treia luni de viață, și au fost înmormintiți cu ceremonie publică în micul cimitir al lagărului.

Afacerea era clasată, cel puțin în aparență, căci sicriile nu conțineau decît jucării cu înfățișare animală de care se socotise mai prudent să se debaraseze creșa-pușcărie pentru cazul că asemenea imagini ar fi putut influența în mod supărător dezvoltarea viitoare a tinerilor mutați. Pentru mai multă siguranță, de îndată ce s-au încheiat funeraliile, centura de gaz defensivă a fost deplasată cu doi kilometri, interzicînd de-acum oricărei persoane să meargă să se reculeagă la mormintele goale. Secretul era protejat.

În lunile care au urmat, numeroase femei „contaminate“ și-au aflat o moarte violentă: accidente rutiere, căderi de pe imobile, etc. Organismele purificatoare își continuau activitatea obscură. Unele au scăpat de torționari, schimbînd localitatea, numele, s-au căsătorit, avînd de astă dată copii „normali“. Totuși, din cînd în cînd, fenomenul se manifestă din nou, prin cazuri izolate pe care autoritățile se grăbesc să le camufleze. Cel mai adesea e vorba de persoane care au fost în contact cu una sau alta din supraviețuitoarele de la Al-moha, dar, repet încă o dată, nu e vorba decît de cazuri izolate.

Toate acestea s-au întîmplat acum mai mult de treizeci de ani. Copiii prizonieri au devenit bărbați și femei. Nici o ființă omească nu se poate apropia de ei — sau, aproape nici una. Roboți umanoizi comandați de un ordinator destul de vechi girează secțiile lor de detenție. Nimeni nu l-a reprogramat, de cînd a fost pus în funcțiune. Funnyway e un mormînt unde se îngroapă secretele, cele despre care nu se mai dorește să se audă vorbindu-se niciodată.

-Dar lucrurile nu stau chiar atât de simplu. Au existat semne, auguri, și mulți sînt de părere că teoria pulberilor cosmice nu explică totul. Eu fac parte dintre aceștia, dintre cei ce cred că copiii din Funnyway au o misiune de îndeplinit, un mesaj de transmis. Mi-a trebuit o viață de neîncetate compromisuri pentru a obține informațiile de care avem nevoie, o viață de răbdare pentru a încerca acest contact care știu că-și va aduce roadele. Orice acțiune din exterior fiind imposibilă, voi sînteți singurii care să puteți modifica traiectoria destinului vostru...

Alături de această scrisoare vei găsi un tub conținînd două sute de tablete nutritive-hidratante de felul celor ce se folosesc în armată. Te vor scuti să te atingi de hrană și de băuturile drogate care constituie menu-ul vostru cotidian. Nu pot face mai mult. Poate veți reuși să luați în stăpînire locul, distrugînd ordinatorul care comandă doicile, v-o doresc din toată inima, dar nu cunosc îndeajuns de bine locurile ca să pretind că v-aș putea dicta o anume strategie. Fie să izbîndiți! Sîntem mulți, cei care credem în voi, care vă așteptăm. N-am să mai revin probabil niciodată, nu se intră de două ori în Funnyway. Fie ca norocul să se afle de partea voastră...

Al vostru devotat : Sirio."

Nath lăsă foile să cadă pe fundul căzii. Multe lucruri se aşezau la locul lor. Maşinal, îşi privi amănunţit imaginea în oglinda băii. Din cine era născut? Dintr-o pisică? Dintr-o căţea? Avea vreun mesaj de transmis? O misiune de îndeplinit? Nu, nu credea aşa ceva. Mînuitorul de marionete îşi punea prea multe speranţe în el. El nu era nimic, nimic decît produsul unei aberaţii momentane, nici un mesia nici un profeţ, iar cei care-l înconjurau nu purtau într-înşii nici o scînteie divină. Se scutură, culese din fundul mingii crăpate tubul metalic plin cu pastile cenuşii, îşi puse una pe limbă şi o lăsă să se topească. Încă de pe-acum se vedea confruntat cu o dilemă monstruoasă: ar fi mai bine să deştepte conştiinţa unui număr maxim de deţinuţi, dar pentru o durată foarte scurtă, sau să păstreze pentru sine toate pilulele şi să se bucure în mod egoist şi prelungit de o luciditate paşnică? Nu se putea imagina înfruntînd singur doicile, în nici un fel. Pînă la urmă luă hotărîrea de a răspiîndi produsul miraculos într-un cerc restrîns pe care să-l poată îndruma în interesul optim al tuturor şi, fără să mai piardă vremea, o trezi pe Patricia pentru a-i da să înghită prima caşetă gri.

A doua zi dimineaţă, microbuzul dispăruse. Nath se duse la Nellie cu intenţia de a-l lăsa o provizie însemnată de tablete, dar descoperi

că murise în ajun ; zăcea moartă de inaniție la picioarele unei fresce neterminate.

Patricia își recăpătă rapid conștiința, și îi veni ideea să ambaleză pastilele în hîrtii vechi de bonboane. Astfel, va fi ușor să le dea din mînă în mînă. Nath spera că, odată foamea învinsă prin acțiunea concentratelor nutritive, prizonierii se vor abține să se mai atingă de produsele de patiserie. Era un calcul gresit, și putură constata că bărbații și femeile se îmbuibau cu creme și prăjituri din pură obișnuință. Afacerea îi costă douăzeci de comprimate. Schimbară tactica, izolînd indivizii sub pretextul unei partide de de-a v-ați ascunselea pentru a-i sechestra pînă ce efectele drogului se vor fi disipat. Majoritatea reacționară foarte prost. Realitatea situației lor de apărare ca insuportabilă și preferau, abia eliberați, să se arunce asupra cîte unui platou de choux à la crème-uri pentru a uita pînă la ultimul cuvîntel ceea ce li se spusese. Această atitudine îl lăsă perplex pe Nath. Se așteptase să troneze în adîncurile unei pivnițe în fața unei adunări de conjurați aspirînd la o lovitură de forță, și cînd colo îi descoperea pe drogați fericiți cu lipsa lor de griji și complăcîndu-se într-o copilărie contrafăcută. Într-o zi, după ce făcuseră dragoste, Patricia avu o ridicare din umeri...

— Cine-ți spune că nu au dreptate ? murmură ea, aprinzîndu-și o țigară. La ce slujește să le trezești conștiința dacă nu putem ieși ? Dacă distrugem guvernantele pentru a ne poticni în cele din urmă în fața unei porți zăvorîte, blindate, de netrecut ? Dacă vrem să supraviețim va trebui să revenim la alimentele drogate, și totul o va lua iarăși de la început. Admițînd ipoteza că am putea dezamorsa circuitele de alimentare cu drog, și că din acel moment am fi în măsură să absorbim o hrană sănătoasă, îți dai seama ce ș-ar

întîmpla? Îți imaginezi ce-ar fi viața mai multor sute de adulți dezorientați, lăsați de capul lor, pradă plictiselii, fără nici un fel de obligații? Ne-am lua la bătaie pentru privilegiu inefect: cea mai frumoasă casă, cel mai bun apartament. S-ar lupta ca să se bucure de cea mai frumoasă fată. Unii vor vrea să comande, alții vor refuza să asculte. Cei mai puternici își vor însuși punctele de aprovizionare, și-i vor pune pe ceilalți să plătească pentru a avea dreptul să se servească. Li se va cere femeilor să se preteze capriciilor sexuale ale posedătorilor, bărbaților să devină sclavi sau soldați. Se vor purta războaie între un imobil și altul și mai ales, MAI ALES, va domni plictiseala...!

— E o prostie, obiectase Nath, de ce n-am reuși să ieșim?

— Și ce-ai face, odată ajuns afară?

Schiță un gest vag. Din ceea ce-i explicaseră cărțile, știa în chip nelămurit că afară oamenii își trăiau viața muncind, mulțumindu-se cu câteva momente rare de odihnă în cursul cărora încercau în sfârșit să redevină ei-inșiși. La urma urmei nu asta li se întîmpla și aici cînd ieșeau din cețurile copilăriei?

— Știi, reluă Patricia lungindu-se peste el, măntreb dacă nu sîntem în fond niște privilegiați. Pentru toată lumea, copilăria e cea mai frumoasă perioadă a vieții. Totul e să-ți dai seama. Cu o pastilă din cînd în cînd, e posibil. Cam ca atunci cînd dormi și ieși încet din starea inconștientă, cu nasul în pernă, și știi că vei recădea în uitare, asta și e adevărata voluptate a somnului, acel moment la linia apei cînd încă nu ești treaz, dar nici adormit cu adevărat nu ești. Clipa aceea fragilă în care orice nimic te poate răsturna într-o parte sau în cealaltă. De ce vrei să ieși?

Nath închise ochii.

— Avem o misiune de îndeplinit, spuse el.

Femeia rîse și-i frecă pîntecul cu sfircurile sînilor.

— Chiar crezi asta ? Ești un încăpățînat. Mă gîndesc mai curînd că la tine asta a devenit o idee fixă. Un țel artificial pe care ți l-ai ales ca să faci ceva cu viața ta...

O împinse violent :

— Idioato ! Dacă asta crezi, de ce te ții după mine ?

— Trebuie oricum să mă țin după cineva, șopti ea răsturnîndu-se cu coapsele desfăcute, niciodată n-am știut să fac altceva.

După o scurtă perioadă de descurajare, au reușit să adune douăzeci de simpatizanți. Erau aproape prea mulți, avînd în vedere starea proviziilor. Confruntîndu-și impresiile, își dădură seama că nu aveau habar de funcționarea temniței gigantice pe care o reprezenta orașul. Ar fi trebuit să demoleze fiecare casă piatră cu piatră, să sondeze subsolurile, să se infiltreze în jungla canalelor. N-aveau nici un chef. Patricia găsea aventura din ce în ce mai puțin amuzantă, i-o și spuse lui Nath, iar el începu să se întrebe dacă drogul nu sfîrșise prin a leza una sau alta din părțile creierului fetei. Foarte repede, mîna de contestatari adăpați cu tablete nutritive scăpară de sub orice control. Intervalul de timp în care încă aveau să se mai bucure de deplina lor luciditate se scurta cu fiecare zi ce trecea. O știau, iar asta nu făcea decît să le sporească agresivitatea.

— E o rușine, declară o brunetă cu părul tuns scurt, ni se impune copilăria ca o infirmitate ! Sîntem castrați, retrogradîndu-ne la o vîrstă la care nu putem profita de facultățile noastre sexuale. Să revendicăm o înălțare a plafonului ! Să ni se permită să avem cel puțin paisprezece ani ! Să pretindem să fim adolescenți !

Intervenția ei stîrni o furtună de aplauze. Nath nu găsi aici o replică, hăturile mașinației îi scăpau printre degete și nimeni nu-l mai asculta. De-acum fuseseră împărțite toate pilulele rămase și o frază trecea din gură-n gură : „Doar trei zile ! Doar trei zile !“ Deja se vorbea de restructurări, elementelor considerate drept prea timorate li se confiscă doza, fiind azvîrlite din nou pradă inconștienței, oferite pe tavă lui Cacouna, diavolul cu pălărie melon. Patricia se desolidariza tot mai mult de mișcare și îl invita pe Nath să facă la fel.

— Sînt nebuni, observa ea, vor să discute cu doicile ! De ce nu cu o pendulă !

Strategia conjurațiilor se schimba de la o oră la alta, se trecu de la petiție la terorism, de la baricadă la distrugerea manejului.

— Vezi, triumfa Patricia, se smiorcăiau mai puțin cînd erau copii !

Dar Nath nu mai putea interveni. Neputincios, asistă din înălțimea unui acoperiș la manifestația ce parcurse bulevardul circular agitînd niște biete pancarte și cocktailuri Molotov meșterite cu ajutorul citorva sticle de țuică descoperite în fundul unor dulapuri.

Răsunară strigăte, sloganuri : „Vrem cei 15 ani ai noștri !“ sau „Lăsați-ne să creștem !“, „Pubertatea va învinge !“...

Nath se așeză pe țiglele reci, cu Patricia alături și un gust amar în gură. Nimeni, în nici o clipă, nu se gîndise la ieșire. Eșecul tentativei sale îl consterna. Într-o noapte se trezise din somn urlînd, visase că după ce urcase prin canionul coapselor de piatră atîngea în sfîrșit POARTA pentru a constata că nu era vorba de fapt decît de un decor pictat în trompe-l'œil ! Nu se afla acolo decît zidul, pretutindeni, peste tot în jurul lui, numai zid !

Cîteva sticle explodară în părul doicilor care țineau piept fără ca vreuna din ele să-și piardă numai pentru atîta lucru zîmbetul alinării. O bluză arse, lăsînd să iasă un sîn enorm și lucios, cu sfîrcul tumefiat. Mîini neîndemînatice aruncară pietre care ricoșară cu zgomot găunos pe obrajii rotunzi și blinzi ai guvernantelor. Vioienței nu i se răspunse prin violență, doicile mulțumindu-se să-i încercuiască pe manifestanții repliați într-o veche clădire administrativă, alcătuiind o blocată tăcută și eficace.

— Au dat de dracu', comentă Patricia cu umerii acoperiți de piele-de-găină, diseară își vor fi epuizat toate cașetele...

Avea dreptate. Începînd de a doua zi, guvernantele dispuseră din abundență pe pervazul ferestrelor blide cu frișcă, tarte, coșuri cu fragi și briose cu zahăr. O enormă marmită cu ciocolată aburindă fu așezați pe prag, apoi gigantele dădură înapoi cu o sută de pași și-și reluară garda imobilă. Mai trebui să treacă încă trei zile pînă ce un oblon să se întredeschidă și o mîna furișă să înhațe avid un pumn de cornuri. Fură lăsați în pace, mulțumindu-se doar să schimbe alimentele învechite sau stricate. În sfîrșit, cînd fură sigure că drogul își făcuse efectul, cea mai mare dintre doici începu să strige :

— Vreți să ieșiți ? Altfel, va veni să vă ia diavolul cu melon !

Un concert de văicăreli precedă cavalcada nestăpînită, ușa se dădu violent de perete și conjurații năvăliră pe trotuar, cu mutre învinse.

— Cacouna a venit ! urla acum corul guvernantelor, Cacouna a venit ! iar Nath văzu că unele dintre ele își puseseră pe față măști din carton reprezentînd grosolan trăsăturile diavolului cu pălărie melon. Manifestanții, îngro-

ziți, se împrăștiară în toate direcțiile, cu ochii înotînd în lacrimi.

— Sfirșitul unei revoluții, aruncă sarcastică Patricia, zgîriind cu unghile ardezia de pe acoperiș.

Nath avu un frison. În buzunar, ultimele tablete nutritive i se păzură dintr-o dată extraordinar de grele. Se ridică Lumina zilei scădea deja, deși încă mai era destul pînă să se însereze. „Stingerea“, își spuse, apropiindu-se de streșină

— Acum vor face o anchetă ! rosti lugubru vocea tinerei, în spatele lui...

Următoarele trei zile le petrecu culcat în pat, cu pîntecetele încheștat de angoasă. În unele momente îi era foarte cald, în alte teribil de frig. Îi ceruse Patriciei să-l lase singur, să plece acasă la ea. Era perfect conștient că nu va mai trăi decît pe termen limitat. Stătea neclinit, țeapăn, pe talmeș-balmeșul cearșafurilor cu căpățîni de dovleac. Uneori trebuia să lupte cu pofta de-a se arunca pe o strachină cu terci, să infigă în ea o lingură lacomă și să uite. SĂ UIFĂ...

În cea de-a treia seară, în timp ce ochii i se închideau singuri sub imperiul oboselii, un deget uriaș bătu în geam. Fața guvernantei umplea toată fereastra, surîzînd în întuneric.

— Nath dragă, susură ea, ar fi cazul să vii la o plimbare cu mine. O plimbărică frumoasă pînă într-un loc unde n-ai mai fost niciodată.

Se ridică în capul oaselor, urlînd, vru să alerge spre ușă pentru a fugi de-acolo, dar o mîină enormă, trandafirie și netedă, pulveriză geamurile, se vîrî în apartament pentru a-l înșfăca de braț și-l trase încet spre exterior. Își pierdu cunoștința.

Nu avu loc nici interogatoriu, nici proces, cum se așteptase el la început. Nu-l tortură

pentru a-l face să mărturisească numele complicilor. Se deșteaptă pe marginea unui gigantic solar cu nisip. Era gol, pe bordura de ciment ce împrejuia deșertul în miniatură, iar soarele îi frigea omoplații. Lingă cap i se pusese o gălețică din plastic împodobită cu stele și o lopățică roșie. Bărbați și femei, în pielea goală la fel ca el, așteptau, îngrămădiți unii-ntr-alții. Se aflau acolo de destul timp, căci pielea umerilor, arsă de razele soarelui, se decojea în pelicule scâmoase. Recunosc un număr de conjurați, însă nimeni nu-i adresează un cuvânt. Mult îi păsa. Spre sfârșitul zilei, o doică le ordonă să se alinieze în șir indian și să se îndrepte spre mijlocul solarului.

— Ajunși acolo, comandă ea, o să construiți un castel mare și frumos.

Porniră la drum. Fără o vorbă.

La început, Nath aprecie contactul nisipului cald sub tălpi, apoi mângâierea fierbinte se prefăcu în iritare, în arsură, în durere. Pierdu o unghie din cauza unei infecții subcutanate și trebui să-și continue drumul șchipătind. Le trebuiră aproape patruzeci și opt de ore ca să ajungă în centrul bazinului. Un vânt uscat îi biciuia cu micile sale palme mușcătoare, mitraliindu-le epiderma cu minusculi grăunți de siliciu ce se infiltrau sub carne, desenând mari zone granulate între omoplați și scobitura șalelor. În mijlocul deșertului găsiră un robinet și un soi de cutie de scrisori ce se vădi a fi de fapt un lift pe unde aveau să li se distribuie alimentele, ținând din sol după parcurgerea unui misterios traiect subteran. Începură imediat să sape, trasând nisipul în găleți, udându-l de la robinet și apoi întinzându-l cu lopățelele. În partea de sus a „cutiei de scrisori“, un plan prins în pioaneze indica dimensiunile pe care trebuia să le aibă lucrarea: cincisprezece metri lungime, doi grosime, zece înălțime. Era o muncă sisifică,

puteau ei mult și bine să umezească și să bătorească, de îndată ce depășeau statura unui om pereții se năruiau sub rafalele vântului, și trebuiau s-o ia de la capăt.

— Trebuie să ciștigăm trei metri pe zi, îi explică vecina sa de muncă, altfel vom fi lăsați fără mâncare.

— Și vînatul ? obiectase Nath.

Femeia ridicase din umeri cu un aer excedat.

— Vîntul e produs de ventilatoare fixate în plafon idiotule ! Nu-î decît un truc în plus ca să ne facă să ne curgă balele !

Alergau astfel toată ziua, încercînd cu disperare să-și protejeze munca din ajun care, odată uscată, se sfărîma, se scurgea, redevenea diformă, totul menținînd un progres acceptabil în ansamblu. Reflectarea soarelui pe întinderea albă le devora pupilele. Toți sufereau de oftalmie, unii chiar își pierdura vederea. Trebuia să învețe să muncească ținînd ochii închiși, ceea ce nu era chiar ușor. Se ciocneau, se împiedecau, nervii cedau, provocînd bătăi sîngeroase. Precum niște zidari orbi, își urmau calvarul absurd. Lui Nath i se rupse lopățica și fu nevoit să sape în continuare cu mîinile, ceea ce-i dădu prilejul să-și piardă toate unghiile. Crăpături îi striau palmele. Noaptea, pentru a scăpa de mușcătura sirocco-ului artificial, deprinseseră obiceiul de a dormi în interiorul castelului, pînă cînd surparea unui turn abia început, care îngropă doi bărbați și trei femei, îi făcu să-și mute gîndul de a mai continua astfel.

Dacă pe timp de zi mîncarea părea curată (desigur, pentru a le permite să-și judece soarta în cele mai mici detalii), odată cu căderea serii, cîna copios aseasonată cu drog făcea să renască tot arsenalul terorilor infantile (bucătarul deșertului care îndopa plozii cu nisip folosindu-se de o pînie mare de aur, mai

ales, și căruia îi pindeau cu spaimă pașii). În zori frica se risipea, dar nu și oboseala, căci teama le alunga somnul.

Nu terminară niciodată castelul dealtfel, cum ar fi putut-o face?). Într-o bună dimineață, o doică veni să-i ia. Făcură drumul în sens invers. Coloana lor se scurtase vizibil. Cîți muriseră, victime ale surpărilor? Cîți orbiseră și se pierduseră pentru a nu mai reveni niciodată! Cîți se sinucisese ră mîncînd nisip pînă la a-și provoca groaznice perforații intestinale?

Nath pășea cu capul aplecat, nu mai vroia să vadă, să audă. Pentru a le permite să-și recapete forțele, fură închiși într-o construcție din cuburi suprapuse. Halta fu însă de scurtă durată, ceea ce era mai cumplit abia acum îi aștepta. Spirit progresiv, drogii adăugat în alimente îi făcu să regreseze mult peste limitele cu care se obișnuiseră. Nath realizează deodată că devenea incapabil să-și mai controleze sfîcterii. Urina sau defeca sub el, în haine, fără a mai putea să se abțină. De asemenea, nu mai știa să umble, trebuia să se resemneze la a se tîrî pe burtă. Mîinile lui își pierduseră toată precizia, toată torța. Din gura nu-i mai scăpau decît sunete nearticulate, scîncete de nou-născut. Regrasese pînă la vîrsta de șase luni, și totul trupul îi era neschimbat. O barbă deasă îi năpădise fața, dîndu-i alura unui naufragiat. O parte din spirit îi rămăsese perfect conștient, permițîndu-i să urmărească progresul lentei sale degradări fizice. Cînd ajunse complet incapabil să mai adopte poziția șezînd, o doică veni să-l ia în brațe, îl scaldă, îl dădu cu pudră de talc, îl înfășă. Cînd se văzu depus în căușul unui cărucior de copil înalt cît un imobil cu trei etaje și a cărui capotă albastră ridicată îl acoperea precum plafonul unui hangar de aviație, înțelese că toate acestea NU PUTEAU FI ADEVĂ-

RATE, și încetă să-i mai fie frică. Ce chinie ciudată îi satura oare meandrele creierului? Acceptă noua detenție cu o detașare care-l surprinse chiar și pe el, dar de-acum înainte era convins că trăiește o suită de halucinații dictate sub hipnoza, și nimic mai mult. În ciuda aceste atitudini, nu fu cruțat de nimic, nici de șuvoiul lichid al excrementelor între picioare, nici de iritațiile scuteceilor îmbibate cu urină, nici de biberoanele umplute cu lapte acru și fierbinte ce-i lăsau gura plină de bășici. Tribunalul guvernanelor, invizibil și mut, urmărea executarea sentinței cu o fermitate exemplară. Timpul trecea, subiectiv, neverificabil. În anumite zile i se părea deja că e acolo de mai mulți ani.

În sfârșit, veni ră după el. Un nou popas în castelul de cuburi îi permise să-și regăsească uzul normal al trupului. Redeveni bărbat. În clipa când spera că în fine va fi eliberat, o guvernantă îl luă de mină pentru a-l conduce în mijlocul unei săli gigantice înecată într-un nor de vapori cu miros de leșie și de detergenți. Căldura umedă era insuportabilă, și o secundă crezu că vor să-l fiarbă ca pe o legumă. De fapt, era vorba de o spălătorie titanică, o baie alimentată cu apă fierbinte unde se îngrămădeau munți de pachete cu praf de spălat. Își regăsi acolo cîtiva conjurați în compania cărora trebui să trăiască îngenunchat, cu peria în mină, spălînd timp de optsprezece ore pe zi așternuturi și bavețici murdare care li se aduceau cu coșuri întregi. Freca, freca rufele îmbibate cu materii fecale sau vîrsături de terci cu miere, freca, cu brațele cufundate în lichidul plin de săpun, avînd aproape șaptezeci sau optzeci de grade. Curăța trusoul unei creșe gigantice fără a cunoaște un singur moment de răgaz. Pielea lui, roasă de detergenții prea puternici, i se desprindea de miini fișii-fișii, vaporii de leșie îi iritau

bronhiile, răspîndindu-i-se în plămîni ca tot atîtea şancre necerînd altceva decît să apară şi să crească. Tuşea noapte de noapte, neînchizînd ochii decît între două accese.

— Degetele mele sînt atît de arse, îi declară o tovarăşă de muncă, înrît fără îndoială că mi-am pierdut toate amprentele digitale !

Încă o dată, fu luat de-acolo. De-acum îşi stăpîni orice euforie, învăţase că infernul posedă mai multe cercuri. Regresă din nou, perspectiva sa asupra lucrurilor deveni tulbure şi începu să aibă dificultăţi extraordinare în a se situa în spaţiu, în a concepe, chiar, noţiunea de spaţiu. Nu mai ajungea să-şi definească propriile limite precum şi ce anume făcea parte din corpul lui şi ce nu. Ce vîrstă avea acum ? Cîteva săptămîni, poate cu puţin peste. Cu toate acestea, îşi dădu seama că era închis într-o clocoitoare supraîncălzită. Îi lipsea aerul, sudoarea îi ardea ochii. Îşi pierdu cunoştinţa. Cînd se deşteptă, era întins pe pat în apartamentul său, cu cearşaful cu scăfirlii de dovleac tras pînă la piept. Avu impresia că dormise multă, multă vreme. Instinctiv, alergă la baie şi-şi smulse de pe el pijamaua pentru a-şi examina în detaliu, cu un ochi critic, cea mai mică părţică a trupului. Nu descoperi nici una din plăgile care ar fi trebuit în mod normal să-i consteleze carnea. Singur, podul palmelor prezenta urme strălucitoare care puteau, la nevoie, să treacă drept ţesut cicatrizat destul de vechi. Dar cu asta nimic nu era sigur. Dealtfel, chiar dacă s-ar fi trezit cu tot corpul marmorat de cruste şi tăieturi, asta n-ar fi dovedit nimic, toate leziunile putînd să fi luat naştere în urma acţiunii psihosomatice a drogurilor. Abandonă, descurajat.

Trăise cu adevărat ceea ce i se părea că trăise ? Visase ?

Cu toată marea sa oboseală, ținu piept nevoii de a mânca, ce creștea înlăuntrul lui, și ieși să se plimbe în lungul bulevardului circular. Se așteptase să fie remarcat, arătat cu degetul. La urma urmei, fusese PEDEPSIT, iar rușinea i se părea o însoțitoare inevitabilă a pedepsei. Nimeni însă nu-l învrednici cu o privire măcar, nu prezenta nici o importanță, nimic ieșit din comun, redevenise un „copil“ anonim. Printre atîția alții.

Spre seară, o descoperi pe Patricia, care împingea un landou, cu privirea pierdută, și-i vorbea păpușii dinăuntru pe un ton plin de autoritate. Nu-l recunosc.

Nath se simți cuprins de un straniu sentiment de irealitate. Era ca o dedublare a sa-însuși, o amețală cu două fețe. Mai trăise asta și în trecut, în ziua cînd citise într-o veche carte cu povesti o istorioară intitulată „Moartea îndrăgostită“. Era vorba despre un erou care nu mai știa dacă e un tînăr preot visîndu-se noaptea cu trăsăturile unui curtezan, sau un curtezan visînd că e preot ! Cam același fenomen îl trăia și el acum. În unele momente avea certitudinea că e un bărbat ce se visează copil, în altele că e un copil căruia i se impunea, pe calea drogurilor, o viață cu totul artificială, de adult.

Cu cît reflecta mai mult, cu atît i se părea mai plauzibilă ultima ipoteză. Doicile îi vorbiseră despre boli care-i împingeau pe anumiți bătrîni să dea în mintea copiilor. De ce să nu fi fost și el, Nath, atins de o afecțiune inversă ? Un rău ce se abătea asupra celor mici, făcîndu-i să creadă, pentru cîteva ore doar, că devin adulți ? Crize subite de „maturitate“ în cursul cărora ar fi căutat să dovedească din răspuseri, caracterul fals real al

condiției sale infantile, recurgînd la supoziții neverosimile — doici artificiale și gigantice, droguri, închisori delirante, etc. ?

Da, nu era decît un copil, un copil bolnav în mijlocul altor copii bolnavi, și nu se găseau într-o închisoare ci într-un spital. Un spital...

Nu mai vroia să aibă crize, nu, nu mai vroia să i se ambaleză creierul pentru a-l face să creadă că e bătrîn, nu, vroia să fie îngrijit, să...

Doicile veniră să-l ia înainte de-a-și fi pierdut cu totul uzul rațiunii.

— Ești obosit, îi murmură ele în timp ce-l trăgeau spre cantină, ai fost foarte, foarte bolnav. Trebuie să măninci mult ca să-ți recapeteți forțele, să măninci mult.

Cînd se așeză la marea masă din lemn, își văzu numele pe tabelul de prezență. O indicație clipea chiar sub el :

Supraalimentare

Mirosul fierțurii de miere îi umplu nările. Apucă lingura, închizînd ochii.

Cinătrea o tonă.

I se păru că o umbră îl acopere deodată neagră precum cea mai opacă dintre nopți, o umbră cu pălărie melon.

Interval

Sirio se mișcă, încercînd să scape de crampa care, de cîteva minute, îi sfredelea coloana vertebrală. Maria plîngea, îndesată într-un cotlon al camionetei, trăgîndu-și cu sirg pe nas mucii și lacrimile.

Bărbatul oftă, înăbușînd furia pe care o simțea crescînd în el. Semiîntunericul ce domnea în interiorul vehiculului îi dădea în fiecare zi puțin mai mult impresia de-a-și fi pierdut uzul vederii. Încă o dată se întoarse spre par-

briz, pipăindu-l cu vârful degetelor ca un automobilist care șterge cu un gest mecanic un halou aburit ce-i încetosează vederea asupra drumului. Aici nu era nimic de făcut, nici vorbă de condensare, ci două plăci blindate solide pe care doicile le sudaseră cu mare spor de scînteii de îndată ce microbuzul intrase în incinta lagărului. Colosul se foi în fotoliul său, făcînd suspensiile să danseze. Ceva ieșise rău, puștiul cu care reușise să ia legătura se lăsase fără îndoială prins, cel puțin dacă nu... înjură. Urzitul ipotezelor nu-l ducea nicăieri. Un lucru era sigur, unul singur: în loc să li se dea drumul la sfîrșitul reprezentației, fuseseră retrași din circuit. „Micul teatru al lui Mario Cavalcando și al Signorei Pêtronilla“ nu mai trecuse de grilajele Funnyway-ului. Orbit cu cale la roți și toate deschizăturile obturate, aștepta nu se știe ce sentință. Nu se știe ce pedeapsă. Sirio se deplasă cu cîțiva centimetri, încercînd să-și întindă picioarele. Mișcarea făcu camioneta să se clatine și, în penumbră, chipurile de cretă ale marionetelor se agitară într-un frison convulsiv.

— Din vina ta! mugi Maria între două sughițuri, tu și mărinimiile tale! Bine-ai mai ajuns acum! Nu puteai să-ți faci treaba și numai treaba? Nu, era prea simplu, ție-ți trebuia politică! Ah! Bărbații și politica lor! Dar eu n-am să merg la-nchisoare, am să le spun, da, am să le spun...

Sirio își astupă urechile. De la începutul detenției lor, Maria își pierdea mințile. Nu trecea o zi fără să-l potopească sub o ploaie de invective isterice, reproșîndu-i claie peste grămadă încarcerarea lor, viața de nomazi, absența unei case, a mobilelor, a veselei, la care o condamnase, moartea primului său fiu, plecarea celui de-al doilea, și.

Gigantul nu asculta. Asediul avea să fie lung, intuia asta, așa că prefera să-și menajeze forțele. Conștiința nu-l chinuia cîtuși de puțin, făcuse lucru pentru care venise, reușise ceea ce nici un om înaintea lui nu încercase măcar : să stabilească un contact cu ființele pe nedrept reținute la Funnyway, cu mutanții aceia pe care mulți nu erau departe de-a-i considera ca pe niște zei. De-atunci, viața sa nu mai avea nici o importanță, iar cea a Mariei cu atît mai puțin. Capetele de ghips se ciocneau între ele pe întuneric precum cristalele unui candelabru. N-avea nimic altceva de făcut decît să aștepte. La început, se gîndise să decupeze o trapă în planșeul camionetei, dar — pe lingă că nu avea nici o unealtă — vehiculul era blindat, ceea ce trecea toate planurile de evadare în rîndul himerelor. Așa că aștepta, impasibil, încetîinîndu-și la maximum respirația, neridicîndu-se decît pentru a urina sau defeca în dulapul-toaletă unde erau închise w.c.-urile chimice. În restul timpului dormea, sau se gîndea la copii. Le răspunsese oare întrebărilor ce-i chiniau ? Făcuse să nască în ei speranța ? Le dăduse o rațiune de a lupta ?

Făcuse maximum posibil, în măsura slabelor sale mijloace de completist obstinat și solitar. Doicile n-aveau să i-o ierte, și se gîndea la confruntarea cu ele strîngînd din fălci. Puteau să-l tortureze, n-avea complici de denunțat, n-avea să trădeze pe nimeni. În afară de Maria poate, dar Maria nu mai era în toate mințile de ani de zile.

— Nu puteai să-ți cîștigi existența ca toată lumea ? vocifera ea. Aveai un post bun la grădina zoologică ! Ce-s ideile-astea pe care ți le-ai băgat în cap ! Domnul vroia să facă revoluție !

Nu înțelesese nimic și nimic n-avea să-nțeleagă vreodată. Sirio nu-i purta pică, făcea

parte dintre acela pentru care lumea începe cu rogojina de la intrare și se sfîrșește la perdelele bucătăriei.

Acum cercul era închis ; cunoscuse senzația cea mai intensă din viața lui, cînd copilul strecurase tulpina florii între mîinile de fetru ale marionetei. Inediat, o flacără mare îi pîl-pîise în cap : „De data asta am reușit !“ Cu degetele tremurătoare, desfășurase bucata de hîrtie, fotografia unui animal barată cu un mare semn de întrebare ! Nu lipsise mult să plîngă de bucurie. I se întindea mina ! Un semi-zeu îi cerșea ajutorul !

Chiar în aceeași seară pregătise totul : min-gea, pastilele nutritive ascunse pînă atunci în capetele de ipsis ale marionetelor, dosarul pe care îl alcătuisese cu atîta osteneală... Maria nu încetase să-l insulte : „O să faci să fim aruncați afară, imbecilule ! Ai să-ți pierzi contractul cu oca, unul dintre singurele care ți-au mai rămas ! Girozav mai ești !“

Sărmana Maria, cît de departe de adevăr era ! Nici o secundă nu înțelesese că tentativa lui Sirio constituia o „crimă contra siguranței Statului“ ! Nu gîndise decît în termenii concederii, ai contractului rupt, ai suspendării plăților... Astăzi avea să se trezească în pielea unei teroriste, la orizont cu perspectiva interogatoriilor, a maltratărilor corporale...

Sirio inspiră prelung, încercînd să izgonească micul nod al angoasei ce-i juca în fundul stomacului. Se simțea gol pe dinăuntru, străpuns de un vid uriaș la nivelul plexului.

„Mi-e foame, asta-i tot !“ își spuse el ca să se îmbărbăteze, dar n-o credea cîtuși de puțin.

5.

Patricia se precipită spre lavabou și, în vioiciunea mișcării, fruntea ei aproape că se lovi de oglinda înaltă și prăfuită fixată deasupra robinetelor. Încă o dată conținutul stomacului îi umplu gura, mare cladă și granduloasă, înainte de-a improșa faianța albă cu stele grețoase. Spasmele îi stringeau burta în sughițuri dureroase, i se părea că măruntaiele-i se tîrăsc pe dinăuntru trupului cu intenția bine stabilită de a scăpa prin primul orificiu natural ce le va ieși în cale. Lacrimile îi împienjneau vederea, și-și crispă minile pe marginea chiuvetei, încercînd să oprească torrentul care-i astupa fosele nazale, aninîndu-se de nări în broboane brune înainte de-a i se rostogoli pe buze. Apoi contracțiile se distanțară, lăsînd-o zdrobită, anihilată, ca la ieșirea dintr-o încelestare formidabilă și monstruoasă. Rămase un lung moment nemișcată, pîndindu-și reflexia feței descompuse prin bruma de praf de pe oglindă, cu arcul albastriu al cearcănelor subliniind fiecare ochi și pielea respingător de galbenă întinsă peste pomeți. Se strîmbă și răsuci robinetul, jetul de apă începînd să gîlgîie și să șteargă murdăria ce împetrișta fundul lavoarului. Ar fi dat orice ca să bea un pahar de apă rece ca gheața, dar știa că trebuie să reziste, să se abțină de la o asemenea nebunie. Adineaori trăsese o dușcă din sticla de țuică ascunsă în fundul unui dulap, singura băutură despre care era sigură

că nu conținea nici urmă din drogul infect ce curgea la orice oră din zi și din noapte prin conductele orașului. Începuse să vomite din prima zi a săptămânii, regulat, în fiecare dimineață. Abia punea piciorul jos din pat, și greața îi contracta stomacul ca o sferă de carne vie, trebuind să alerge la toaletă pentru a și-l goli în rafale lungi, frîntă în două ca o marionetă ale cărei angrenaje se gripează făcînd-o să execute la nesfîrșit o aceeași mișcare pe care repetarea sfîrșește prin a o face să arate grotesc. Instinctiv, încetase să se mai alimenteze, refuzînd să culeagă produsele din patiserii, neluînd în seamă tentația sticlelor cu sirop de rodii și a coșurilor cu cornuri dispuse la întîmplare pe străzi. Foarte repede, postul își desăvîrșise opera, ceața ce-i încliea gîndurile se risipise pas cu pas, amintirile începuseră să crape clisa ce-i bloca mecanismele mintale, ceva se pusese din nou în mișcare... La început, o speriasse această realitate monstruoasă pe care încă n-o percepea decît sub o formă fragmentară, precum supraviețuitorul amnezic al vreunei catastrofe care încearcă să-și recompună trecutul cu ajutorul zdrențelor de ziare smulse din dărîmăturile ce-l înconjoară. Știuse să aibă răbdare, iar adevărul încetase să mai fie o umbră difuză pentru a deveni o siluetă, apoi o formă cu contururi din în ce mai precise, și totul îi revenise în minte : Nath, conjurații, revolta, toate cele la a caror ștergere contribuisese consumul cotidian al drogului. Atunci își înțelesese subit cauza grețurilor recente : pe toată durata conjurației se alimentase exclusiv cu pastile nutritive, neglijînd totodată să înghită paharul de apă bilunar ce-i asigura sterilitatea, timp de aproape o lună încetase să mai ingereze anticoncepționale vehiculate prin robinete, prin fîntînile sau înghețatele din ora. ERA ÎNSARCINATĂ !

Dovada o strivi. Noaptea își ridică poala cămășii ca să-și contempeze pîntecul, dar oare făptură se tupila acolo, crescînd zi cu zi? Ce animal își clădea cu răbdare vizuina de organe, așteptînd să se fofileze în aer liber, cocoloș de blană încă umedă, de pene... sau de solzi? Ce creatură căreia nu-i va înțelege nici limba nici țipetele o locuia, căreia nu-i va putea atinge pielea fără un frison de dezgust? Oroarea era acolo, sub buricul ei, despărțită de degetele sale, de unghii, prin cîțiva centimetri de țesuturi conjunctive abia. AR FI VRUT SĂ SE DESCHIDĂ, să se racleze, să se curețe ca o piele ce e tăbăcilă înainte de-a fi pusă la uscat. Și, cu palmele aplatizate peste umflăturile mușchilor abdominali, stătea pîndind cea mai mică trepidație, cea mai mărunță tresărire ivită din străfundurile măruntaielor ei. Două luni de gestație, spusese Nath. Două luni de groază așteptînd ca lucrul acela să crească, temîndu-se să nu se pună în mișcare, izbind membrana placentală cu coada, cu ghearele... sau cu ciocul.

Ce-o să facă atunci cînd sarcina nu va mai putea fi ascunsă? Cum vor reacționa doicile? Nu-și risca oare eliminarea pur și simplu? N-ar fi reușit nicidecum să rămînă ascunsă pînă în ziua.. nașterii, va trebui să iasă și, mai ales, să se ALIMENTEZE. Și, de îndată ce drogul îi va paraliza facultățile mintale, va ieși bineînțeles la plimbare, inconștientă de scandalul cauzat de către starea ei, iar copiii au s-o urmărească, distrîndu-se, cîntînd șarade absurde: „Zi, zi, de ce ai o burt-așa de mare?” Iar expresia va alerga din gură în gură: „Burtă mare, burtă mare!”, pînă la microfoanele ultrasensibile cuibărite în pliurile de plastic roz ale urechilor guvernanelor, piriind de-a lungul circuitelor, ricoșînd din microprocesor în microprocesor, pînă la centrul de decizie, undeva în inima orașului... Și

va fi pierdută. Nu trebuia să mai întârzie, timpul juca împotriva ei, deja ziua prelungită pe care și-o impunea de peste patruzeci și opt de ore îi încetinea toate gesturile, îngreunându-i mișcările. Curînd, mersul avea să-i devină o tortură, dacă nu chiar o imposibilitate. Trebuia să rămînă stăpînă pe gîndurile ei, să adopte un plan de conduită, să ia o hotărîre și, pentru asta, să scape de drogurile ei, să adopte un plan de conduită, să ia odinioară despre incursiunile sale în teritoriul interzis, despre expedițiile în marea bibliotecă a închisorii. „E o lume întreagă de descoperit, rit,” murmură el adesea după ce făcuseră dragoste, „un univers al culorilor, un labirint unde nimeni nu va putea găsi un fugar. Celule, și iarăși celule, trase de promenadă, drumuri de rond, foișoare. Și apoi hrube, străzi întregi de hrube cu încuietoare triplă, bulevarde de hrube, cu aliniamentele lor de numere de să ți se-nvîrtă capul și mai multe nu. E marea junglă penitenciară a preistoriei, pușcăria așa cum era concepută acum o mie de ani. Un teritoriu uitat.”

— Dar cum faci ca să mănînci, să bei ? obiecta atunci Patricia. Ar fi imposibil, visezi !

Atunci, de regulă, Nath se enerva pe incredulitatea ei :

— Ba nu, nu visez ! Am fost acolo, eu ! Știu ce spun ! Umezeala face ca în pivnițe să crească ciuperci, păduri întregi de ciuperci. Firește că nu sînt toate bune de mîncat, dar ajunge să pornești la cules c-un tratat de botanică sub braț, și trucul s-a rezolvat ! Cu apa e puțin mai greu, dar există infiltrații, izvoare ce țîșnesc din fisurile betonului. Probabil spărături, în rețeaua de canalizare, n-am cum să garantez că apa e potabilă, dar nu cred că drogurile irigă acea parte a orașului. E posibil să supraviețuiești o anume perioadă de timp, poate chiar mai multe luni, sînt siguri...

Astăzi, Patricia se ruga ca Nath să fi avut dreptate. A se pierde în cartierul străvechilor temnițe reprezenta singura strategie pe care era actualmente în stare s-o conceapă. Și trebuia să acționeze repede. Regăsirea anticului complex penitenciar din Funnyway implica un parcurs hărțuitor pe deasupra acoperișurilor, în condiții adesea înfiorătoare: escalade, tirșuri, sărituri de tot felul. Zimbi gîndindu-se că singurul avantaj al unui asemenea traiect rezida în eventualitatea unei nașteri premature prilejuită de eforturile prea violente, dar nu credea cu adevărat în așa ceva.

În noaptea aceea avu mult de furcă în a adormi, junghiurile dureroase ce-i brăzdau abdomenul punînd rapid capăt oricărei tentative de a ațipi, și se pomeni condamnată să se răsucească de pe o parte pe alta, în mijlocul tălăzuirilor ce-i gîlguiau în burtă, înpuțînd pînza pernei cu gîlguiala fetidă proprie întometaților. Pe cînd se iveau primele gene ale zorilor electrice, avu un vis. Fugea, alergînd cu efort peste caldarîmul inegal al unei străzi în pantă, strîns la piept cu borcanul plin de apă unde i se zbătea copilul : un enorm pește roșu cu înotătoare fibroase, în vreme ce pe urmele ei creștea tropăitul furios al doicilor și răcnetele de ură ale „copiilor“. Se poticnea, beată de oboseală și terorizată de gîndul că-și va pierde echilibrul și-și va scăpa povara pe pietrele cu muchii tăioase ce-i chinuiau tălpile. Înainta, cu răsufllarea scurtă, frîntă în două de un junghi în coaste crescînd necontenit, iar lichidul se vărsa din recipient cîte puțin la fiecare pas, udîndu-i cămașa. Deodată cînd era gata să se repeadă sub o poartă, piatră o atinse la umăr și, cît ai clipi, în zări gloata lansată pe urmele ei, turmă amfă excitată de clănțanelile metalice ale doilor, hoardă spumegîndă cu obraji roșii și ochi

scăpărători. Bărbații întindeau spre ea crăcanele unor prăştii enorme, elasticele plesneau în cadență iar proiectilele şuierau, de fiecare dată mai bine țintite. Atunci se întoarse, oferindu-și spatele loviturilor lor, veritabil bastion de carne și os, strivindu-și sinii cu globul fragil al acvariului pe jumătate gol. Pietrele îi ricoșau pe omoplați, crăpînd țesătura cămășii, și fiecare impact scobea încă o gură în grămada de mușchi contractați, singele șiroind în lungul șirei spinării, îmbibînd materialul ce-i învelea șalele. În spatele ei, ceilalți își opriseră înaintarea; rezemați într-un genunchi, o ocheau cu băgare de seamă, încurajați de către guvernante, închizînd un ochi, scoțînd limba, iar elasticele pocneau, pocneau... N-aveau să mai avanseze, o știa. Vor aștepta pînă o va dura prea tare, pînă ce durerea să devină mai imperioasă decît dragostea maternă iar ea în sfîrșit se va întoarce, oferind globul de sticlă ținut strins la sîn ca pe o țintă. Se va produce un șoc surd, și va simți recipientul făcînda-i-se bucăți între degete, tăindu-i palmele, apa îi va înunda coapsele iar ea va rămîne acolo, idiotizată, prostită, privind copilul cum se răsucește cu gura căscată și aripioarele fremătătoare. Solzii lui murdăriți de praf își vor pierde puțin cîte puțin luciul, vitalitatea, branhiile vor înceta să mai palpите convulsiv, și nu va mai fi nimic, nimic decît o suveică încremenită, un caier de carne albă, moartă.

Se deșteaptă urlînd de groază, cu umerii contractați de durerea rănilor imaginare, și-și dădu seama că plînge. Îi era ciudă pe propria ei sensibilitate melodramatică. Nu purta pînă la 51 nici un copil, nu, doar un simplu pînă la 10 animal anonim. Un pachet de mușchi lipsit de orice inteligență veritabilă, o... Se scutură. Nu

trebuia să se mai gîndească la ceea ce nu va mai întîrzia să se agite în ea, trebuia să nu se mai gîndească decît la propria ei siguranță. Numai la asta.

A doua zi făcu inventarul a ceea ce putuse recupera din dulapurile diferiților conjurați azi dispăruți. Nimic extraordinar : trei sticle pe jumătate pline cu băuturi alcoolice diverse, vodcă, țuică, bourbon, o cutie de rație militară probabil perimată și de care nu trebuia să se folosească decît cu cea mai mare prudență, cîțiva biscuiți soldățești vechi de vreo cincizeci de ani și mai tari ca piatra, și lucruri de mai mică utilitate pentru supraviețuire : țigarete, trabuce crăpate, somnifere. I-ar fi trebuit haine rezistente, încălțăminte de marș, nu poseda decît rochițe ridicole cu flori, sândăluțe de pînză roz, corsaje sau bluze dintr-o stofă atît de fină încît rareori își încheiai ziua fără a le fi rut sau găurit, un întreg trusou de grădiniță de copii secretat de către ordinatoarele pe măsura nevoilor, panoplii grotești de odrasle îmbătrîninde, sculpiciuri ale unui carnaval posomorît fără altă scadență decît moartea participanților. Își înghesui comorile într-un landou de păpușă, le acoperi cu un cearșaf și cu cîteva jucării, după care părăsi imobilul luînd-o spre centru. Se îndepărtă precaută, atentă să nu stîrnească vigilența doicilor. Genunchii îi tremurau sub propria greutate ca niște armături lipsite de majoritatea niturilor, și i se părea că picioarele aveau să se înmoaie dintr-o dată, golite de toată energia ; încleștă mîinile pe toarta căruciorului de copil. Peisajul din jurul ei se întuneca. De îndată ce părăseai bulevardul circular iluminarea devenea mai rară, veiozele luau locul proiectoarelor, becurile înlocuiau neioanele. Orașul își dezvăluia chipul obscur, își pierdea spoiala încîntătoare cu care se complăcuseră să mîzgălească centrul. Aici,

nici urmă de fațade roz, de grădini publice, de galantare pestrițe, nimic decît lepra uniformă a unui beton administrativ, zidării terne și amenințătoare. Contraforturi de cărămizi înnegrite de fumul unor vechi incendii, deșerturi de pietre mari cît toată grosimea zidului, perforate ici și colo de craturul cîte unei ferestre fără geamuri, tuneluri de arcade cu mortarul îngălbenit prin care te afundai ca străbătînd o anifiladă de cuști toracice sudate unele de altele.. Patricia înainta cu tot mai multă greutate. Panouri ruginite îi jalonau drumul, epave roase pe care se descifrau inscripții fără nici o semnificație : *Cartierul de Înaltă Supraveghere... Secția politici... Carceră...*

Noaptea o surprinse la picioarele unui mirador, cîțiva metri despărțînd-o de o pădure de sîrmă ghimpată. Supunîndu-se unui impuls neașteptat, se cățara pe scara șubredă a turnului de observație, incapabilă să se mai suporte o clipă măcar prizonieră a păienjenişului de străzi și bariere ale incintelor succesive, pereți orbi șerpuind precum zidurile unui labirint trasat de o minte bolnavă. Se chirci pe îngusta platformă oxidată, la cincisprezece metri deasupra solului. Acum se găsea atît de departe de centură, încît lucirea „stelelor“ nu-i mai parvenea decît extrem de scăzută. Opacitatea o învăluia pe de-a-ntregul, orbind-o. Pe dibuite, identifică formele unei mitraliere vechi pe afetul ei, cu o bandă de cartușe încă montată în poziția de tragere. Rămase acolo pînă dimineață. Luă un mic dejun din firimituri ale unui biscut soldătesc, bău un păhărel ras de alcool și-și reluă drumul. Foarte repede, își dădu seama că se îndepărtase considerabil de traseul descris de Nath, dar oboseala îi era atît de mare încît nici măcar o clipă nu se gîndi să se întoarcă din drum.

Avea nevoie să mănince, cît mai curînd posibil. Amintindu-și de vorbele tînărului, se hazardă în interiorul unei clădiri dărăpănate, dar întunericul dinăuntru era atît de dens încît trebui să revină afară. În cele din urmă, după două accese de leșin, nimeri în centrul unei curți minuscule unde se răspîndea pata lividă a unui pîlc de ciuperci. Devoră micile cocoloașe fade și mălăiește fără a se gîndi la pericolul otrăvirii, mesteca, își umplea gura cu carnea aceea făinoasă cu iz de mucegai, înghițea și o lua de la capăt, scurmînd prin pămîntul sfărîmicios cu unghiile, ciobindu-și smalțul dinților cu pietricelele ce rămîneau agățate în încălceala rădăcinilor. Sfîrși prin a se prăvăli la pămînt, răpusă de o torpoare nesănătoasă. Nu părăsi curtea înainte de a fi cules toate ciupercile pe care le putu găsi. Își îngămădi proviziile pe cărucior și-și reluă drumul, mulțumită să nu-și mai simtă stomacul sfîșiat de crampe. Slăbise mult, iar hainele îi filfiiau pe trup astfel încît trebuia să-și țină chiloții cu mîna ca să nu-i lunece în josul coapselor la fiecare trei pași.

După o săptămînă atinse în sfîrșit o fortăreață cu ferestrele apărute de grilaje cu grătile încă acoperite de miniu. Lampadarele reziaseră asalturilor umezelii iar becurile lor asigurau din loc în loc o luminozitate acceptabilă. În beciurile construcției descoperi o veritabilă ciupercărie, precum și o infiltrare ce forma un soi de lac subteran. Apa era curată, iar Patricia putu să-și astimperă setea fără a recădea imediat în copilarie. Mai tîrziu se instală într-o celulă luminată convenabil și învăță să doarmă pe pîrciul putred ale cărui scînduri pîrîiau de cum dădea să se întorcă de pe o coastă pe cealaltă. Deasupra capului, pereții fuseseră cizelați cu lovituri de lingură ale generațiilor de deținuți, iar tencuiala dobindise puțin cîte puțin alura unei veritabile

stele antice. Șiruri de caractere șerpuiau de pe un perete pe altul, stîngace, scripelite grosolan, încălecîndu-se uneori, dispărînd sub pete de salpetru pentru a reapărea puțin mai încolo, progrese adesea incomprehensibile redactate în argoul pușcăriașilor, muncă de aurări iluminată ici și colo de cîte o imagine naivă — fantasmă sexuală sau țipăt de ură împotriva societății — caricatură vulgară sau infamantă huiduind gardieni și polițiști. Pentru a-și amăgi plictiseala, tînăra se deplasa astfel de la un perete la altul, cu nasul lipit de tencuiala coșcovită, descifrînd hieroglifă după hieroglifă, urmîndu-și lectura în genunchi, uneori chiar culcată pe burtă, luînd urma unei fraze pînă în ungherul tinetelor sau în adîncitura unei uși, căutînd cu disperare urmarea vreunei paragraf întrerupt din cauză de trecere la tutun sau luptă intestinală. Identifica stiluri, naratori, clasa ranchiune și speranțe, încerca să stabilească o legătură între frînturile de povestire risipite, fragmentate, atomizate de cîte o schimbare de celulă, de cîte un popas la carceră. I se întîmpla să găsească mai jos cu două etaje sfîrșitul unei relatări întrerupte în mijlocul unui cuvînt, să-l urmărească pe cîte un deținut de-a lungul anilor: ocaș tînăr plin de arțăg, pușcăriaș frînt de pedepse și maltratări, în sfîrșit prizonier supus, fără nădejde, fără mîndrie, nemaiaspirînd decît la trecerea zilelor și la uitare...

Din aceste lente descriptări se degaja zi cu zi o mitologie a închisorii, cu terorii și legendele ei. O cosmogonie complexă și redutabilă. Constelațiile de graffiti murale luau aspectul unor veritabile scripturi religioase, consemnînd tabu-urile, sacrilegiile, riturile de conjurație, amenințările și paradele. Patricia descoperi, cu o excitație întrepătrunsă de teamă, lumea magică a temniței cu demonii, spiritele și spectrele ei.

Fiecare perete devenea pagina unei mari cărți de piatră sau cărămidă, o carte ale cărei capitole fuseseră separate unele de altele prin uși, încuietori și grilaje. Aici, prologurile aveau gratii la ferestre, paragrafele lacăte blindate, iar tablele de materii sîrmă ghimpată electrificată în toate colțurile. Și totuși, această lume osindită la nemișcare, la trasee fixe, colcăia de umbre febrile. Nu era deloc nevoie de prea multă imaginație ca să vezi bîntuind lipia-fantomă, turtă de pîine conținînd o pilă, care le apărea în nopțile cu lună plină deținuților norocoși, sau sora ei geamănă supranumită „miezul diavolului“, cu coaja întru totul asemănătoare dar ascunzînd, în schimb, o viperă cu corn și mușcătura implacabilă. Mai era și tunelul de dincolo-de-mormînt care se materializa în fiecare an de Crăciun la miezul nopții, deschizînd în pardoseala celulei un subteran ademenitor, o galerie demnă de cele mai bune benzi desenate, șerpuiind pe sub pămînt spre exterior, spre libertate. Dar și în cazul ăsta era mai bine să rămîi vigilent, căci tunelul ducea cel mai adesea într-o bolniță unde ocașul imprudent se scurunda fără un țipăt, zdrobit de infernala avalanșă a cadavrelor în putrefacție. Alte variante, mai raționale, înlocuiau leșurile cu un cîmp de mine sau o mlaștină cu nisipuri mișcătoare, însă rezultatul, în definitiv, nu varia cu nimic. Totuși, din preferință pentru exhaustivitate, Patricia ținuse să consemneze o versiune izolată în care tunelul își cupla singur ambele extremități făcîndu-l prizonier în cîteva secunde pe evadatul ocupat să se tîrască prin mijlocul său. Penitenciarul deborda de obiecte animate de către fantezia cea mai perversă, dar pentru a alcătui inventarul tuturor acestor capcane era nevoie de munca a mai mulți ani în șir. Patricia reținuse în memorie variantele cele mai pitorești, cum ar fi

acea spînzurătoare ce apărea în fiecare vinere sfîntă în centrul curții de promenadă și al cărei ștreang, adevărat șarpe ieșit la pradă, se strecura pe sub uși, prin gaura cheii, escalada contraforurile pentru a se încolăci de după grumazul prizonierilor adormiți, sugrumîndu-i cu o lăptosare savantă. Ghilotina aceea care se lipea de ferestre și-ți reteza gîtul de îndată ce încercai să scoți capul afară. Ba încă și scaunul electric, capabil să ia înfățișarea taburetului celui mai anodin, prăjindu-te într-o scînteie oribilă de cum te lăsaai pe el. Tot mobilierul mirosea a pucioasă. Cușetele erau făcute din scînduri recuperate de la eșafodele vechi, somnul pe ele era sufocant, pieptul se comprima în chinuitoare crize de astmă, burta se înnodea în groaznică erecție a spînzuraților. La refectoriu, cuțitele fuseseră tăiate din foste tăișuri de ghilotină; păreau să-ți trăiască între degete cu o viață proprie, lunecînd, căzînd, căutînd clipă de clipă ocazia să te rănească, să-ți taie palma, incheietura, de a te lăsa cu o falangă dezgolită. Tăieturile lor se infectau rapid și degenerau în cangrenă, în hemoragii ce te goleau de sînge în nici o jumătate de oră, lăsîndu-te secătuit pe faianța infirmeriei. Dar fascinația tinerei feme atingea apogeul imediat ce se apleca asupra legendelor născute din execuțiile capitale. Cînd un om se așeza pentru ultima oară, pe scaunul electric, cînd călăul cobora maneta aprinzînd un trăsnet albăstrui ce inunda pereții sălii cu pîrîituri insuportabile, sufletul condamnatului își lua zborul, aspirat de fluxul magnetic al curentului, se scurgea din fir în fir, de-a lungul plintelor, își urla durerea în interiorul lămpilor sau al becurilor ce nu se mai stingeau niciodată, țipa în receptoarele centralele telefonice, vocifera în posturile de radio. Era absolut inutil să încerci să răsucești întrerupătorul, sufletul rămînea acolo,

plîngînd cincizeci de wați de lumină galbenă ce înțepau ochii, acoperind emisiunile cu un mormăit indistinct și permanent, nu-ți mai rămînea decît să părăsești încăperea, să fugi de aceea sinucigașă ce ardea zi și noapte, să abandonezi postul de telegrafie-fără-fir ca să nu-ți pierzi mințile. Iar fantoma electrocutatului continua să se lamenteze pînă ce becul făcea explozie sau radioul se ardea. Dar mitologia penitenciarului păstra un loc la fel de important și pentru celula nr. 13, temnița infernală unde gamelele devorau supa și pîinea înainte de-a fi apucat măcar să-ți bagi lingura înăuntru; unde tinetele scuipau cu regularitate urina și excrementele pe care deținuții încercau să le deșerte; unde inscripțiile de pe pereți se decalcau noaptea pe piele într-o suită neîntreruptă de plăgi vii pe care nici un antiseptic nu reușea să le vindece... Folclorul fantastic al pușcării era atît de bogat încît o viață-ntreagă de povestitor n-ar fi fost de ajuns ca să-i epuizeze substanța, iar Patricia se simțea întotdeauna cuprinsă de o amețelă ușoară atunci cînd măsura culoarele, drumurile de rond, în tăcerea terifiantă a acelor trasee pe care odinioară le umpluse zornăitul lanțurilor, plesnetele de cravașă și lătrăturile gardienilor. Apoi, puțin cîte puțin, interesul îi scăzu și nu mai părăsi cotlonul pe care și-l alesese ca domiciliu decît ca să-și reînnoiască proviziile. Închisoarea nu o mai amuza. Într-o seară, în timp ce privea țintă globul galben al lampadarului cu speranța că va adormi cît mai curînd posibil, un scîrțîit de gheare, atît de reținut încît aproape că nu se putea auzi, o făcu să se ridice pe prici. Într-o secundă, marea spaimelor copilărești o năpădi toată. Se apropia cineva pe alee. O ființă vie sau un spectru, sau, de ce nu? Căcouna, diavolul cu melon... Trebui să se scuture, să-și adune tot curajul pentru a-și scoate

capul prin deschizătura ușii și a arunca o privire e culoar. Surpriza o țintui locului. Era o făptură vie, un ghemotoz minuscul de blană lipăind pe dale. Un șobolan ? Un șoarece ? Nu se putea hotărî, nu văzuse niciodată animale altundeva decît animal... Cuvîntul i se rostogolea în gură ca o flegmă, ca o obscenitate. Un animal. Trebui să facă un efort considerabil ca să nu se apuce să urle de dezgust.

Va să zică o asemenea monstruozitate dormea chiar în acest moment în căușul cărnii ei ! Se dădu înapoi acoperită de o sudoare înghețată, cu genunchii moi și merse clătîindu-se pînă la culcușul ei. Zorii își aprindeau primele becuri, iar ea încă nu închisese ochii.

Burta îi creștea puțin mai mult în fiecare săptămîna, trăgînd-o înainte, stînjîindu-i mersul. Urcarea scării căpăta caracterul unei adevărate corvezi, gîfîia, cramponată de balustradă, trăgîndu-și în sus trupul deformat, cu forța mîinilor. Trebui să se mute, să se instaleze într-o altă celulă de la parter, mai aproape de sursa de provizii. Într-o zi, pe cînd parcurgea coridoarele cu pași mici ca să-și alunge plictiseala, privirea îi căzu pe o frească grosolan coborâtă, *și-și simți părul făcîndu-se măciucă*.. Reprezenta, desenat, cu linii groase, de cărbune, silueta unui bărbat înalt de statură ai cărui ochi roșii scuiپau flăcări. **UN BĂRBAT CU PALĂRIE MELON.** Cu răsufierea tăiată, se apropie de perete cu infinită prudență, ca și cum s-ar fi temut că zgomotul tălpilor ei pe dalele prăfuite va sfîrși prin a deștepta caricatura naivă ce săgeta spre ea din dublul rug al pupilelor stacojii. Fresca fusese executată cu grija extremă ce li se acordă de obicei muncilor poruncite de un stăpîn puternic a cărui mînie inspiră teamă. Mii de înflorituri contribuiau la punerea în valoare a personajului. Privind mai de-aproape, Patricia observă că era vorba de

un om îmbrăcat foarte corect, cu un costum negru și cu o umbrelă, un soi de gentleman de dincolo de mormînt pe care propria banalitate îl făcea cu atît mai înspăimîntător, cu cît îi accentua oroarea orbitelor incendiate. De jur mprejurul lui, artistul schișase un morman de lucrăsoare negre, vizibil carbonizate. Copii poate? În josul portretului se etala un cuvînt cu litere caligrafiate stîngaci: „TAR-KOOMA“. Patricia avu un fior. Analogia avea ceva înfricoșător. Tarkoonă, tarcouna. Taco-una... CACOUNA!, Evoluția era evidentă copiii nu făcuseră decît să pocească o vocabulă cu pronunția prea dificilă. Așadar, diavolul cu melon nu era doar o invenție a guvernante-lor! Era posibil să i se regăsească urma în mijlocul rămășițelor trecutului. Terorizase și alți oameni, bîntuise spiritele unei epoci deja îndepărtate... Patricia înghiți dureros. Deodată o luă cu frg. își cuprinse zgribulită umerii în palme; nodul din burtă i se păru subit greu, foarte greu. Se smulse din contemplația morbidă și luă calea celulei sale. De-acum încolo n-avea să se mai poată simți în siguranță. Lumea vechii închisori dobîndea culorile unei capcane, curînd n-avea să se mai poată dezbăra de senzație că e observată în permanență, va începe să se încuie la culcare, nu va mai îndrăzni să-și părăsească locurile familiare, va tresări la cel mai mic trosnet... Deja, în timp ce urca pe culcar, simți născîndu-i-se în ceafă pofta irezistibilă de a se răsuci pe sfert pentru a se convinge că nimeni nu vine după ea, că nici o umbră nu i se ține pe urme. Avea să se zăvorască, grilaj după grilaj, prizonieră voluntară într-un lagăr de detenție părăsit, avea să...

După trei zile fu cuprinsă de dureri abdominale. Cu stupefacție, își dădu seama că părăsise centura de două luni; timpul se scursese ca un vis.

Acum fiara i se mișca în pintec, ieșindu-și în sfîrșit din letargie părea să se dedea cine știe cărei munci de răcolire, ciocnind, rostogolindu-se de pe o parte pe alta. „O să mă sfișie,” își spunea Patricia, „cu ghearele, cu ciocul...” Sila o umplea toată. Copilul lui Nath! O pisică, un cîine, poate chiar mai rău! Se va tîri afară din ea, ieșind din craterul dilatat al sexului său ca dintr-o vizuină, și O SĂ-L VADĂ, cu botul lui, cu dinții deja ascuțiți, cu pupilele înguste. Începu să plîngă, zguduită de contracții. Nu, nu putea lăsa să se comită o asemenea absurditate! Adunîndu-și forțele, se tîri în curte și se culcă pe caldarîmul schilodit, cu o piatră mare și colțuroasă la îndemînă. Hotărîrea îi era luată. De cum avea să-l zărească între picioarele ei desfăcute, mînjit cu mucus și cu resturi fibroase, VA LOVIi zdrobind micul cap ce se bălăngănea, ochii orbi. Da, va lovi, drept între urechile ciulite, sfărîmînd botul, colții. O să aibă o scurtă tresărire, o sfichiuire rapidă din coadă, apoi totuși se va fi sfîrșit. Ea va rămîne un moment nemișcată, regăsindu-și puterile, ucigașă legată de victima sa prin rudenia cleioasă a cordonului ombilical apoi... Nu, acesta nu va fi un azasinat; un caz de legitimă apărare, da! Doar un caz de legitimă apărare...

Se rostogoli pe spate. Ceafa îi atingeia pietrele pe care umezeala le făcea alunecoase. Nu mai vedea nimic pe „cer”, nici o luminiță, nici o stea. Unde era Nath? Ce se întîmpla cu el? Poate ar fi știut să ia o hotărîre mai bună? O scuturătură cumplită îi frînse șalele, și urlă cu senzația că burta i se sfișia ca o stofă. Striasc degetele pe pietroi, încrustîndu-și sub piele minuscule fărîme de siličiu. Mai urlă o dată, împingînd cu toții mușchii ca să expuizeze bestia, ca s-o arunce afară din ea ca pe un obiect otrăvit, o schijă

de obuz, o tumoră, o... Mirosul de sînge îi răscoli inima. Avu un scurt moment de panică : poate că animalul o rănise în tîrîrea sa către lumină, poate că o lacerase cu ghearele sale tăioase ca bricele, și avea să moară, sîngerînd pe pavaul curții de promenadă în timp ce fiara va începe să miorlăie, să latre...

IEȘISE. Îi ghicea căldura pe coapsele ei. I se îndesa în vîntre, boț cald căruia nu-i putea recunoaște contururile. Adunîndu și curajul, se ridică, cu pumnul înălțat și unghiile crispate pe piatră, mușchii i se încordară... Să lovească ! Da, să lovească !

Atunci, EL începu să plîngă cu un glas abia auzit, iar Patricia devie lovitura în ultima clipă.

Era un pui de om. Un băiat. O ființă omească.

Surpriza o făcu să-și uite durerea, și rămase acolo, prostită, cu bolovanul ei în mîră, hipnotizată de copilul care i se zbătea între picioare. Imediat după aceea, se făcu ziua.

I n t e r v a l

Umbra guvernantei acoperea camioneta ca o băltoacă mișcătoare în continuă extensie. Sirio rămăsese nemișcat, cu spinarea lipită de caroseria multicoloră, mîinile lui lăsînd mari halouri de transpirație pe vopsea. Maria, în ce-o privea pe ea, se învîrtea în cerc ca o somnambulă, cu pumnii strînși de ambele laturi ale feței. Slăbise, cumplit slăbise, iar rochia șifonată îi dădea aparența grotescă a unui automat vechi uitat pe fundul unei lăzi cu jucării. Sirio respira în spasme mici, înregistrînd mii de detalii inutile : corapii cu fire fugite ai nevastă-sii, julitura ce brăzda aripa din față-dreapta a vehiculului, acolo unde murea faza „Micul teatru al lui Mario Cavalcando și

al Signorei Pătronilla, proprii lui pantaloni cu aspect de pînză de acordeon, sau...

Doicile făcuseră un pas înainte, micșorînd cercul de asfalt în care se derula interogatoriul. Sirio asuda, cu muschii înnoțați, încercînd disperat să se orienteze, așteptînd o eroare, o mică neatenție.. Dar nu vedea nimic, nimic decît zidul acela de picioare, labele enorme încălțate cu pantofi englezești, umbrele ce se apropiau cu fiecare secundă...

Fuseseră trași afară din camionetă cîteva ceasuri mai devreme, cu o blîndețe înspăimîntătoare, și de-atunci întrebările plouau moi, imprecise, jenate.

— Cine sînteți ?

— Reprezentați o organizație ?

— De ce încercați să pervertiți copiii ?

— Cine sînteți ?

— Reprezentați o organizație ?

— De ce... ?

Puțin cîte puțin, colosul se simțise încurajat de o certitudine : mașinăriile care le slujeau drept temniceri nu știau ce atitudine să adopte ! Pîrîiau, frînate de o programare defectuoasă, încercînd zadarnic să se adapteze noilor date ale situației. Undeva, sub picioarele lor, deasupra capetelor lor, ordinatorul se chinuia ; impulsurile se pierdeau, nimicite în scurt-circuite. O frîntură de program sters compromitea tot procesul. Guvernantele se leghănu, nehotărîte. „O să scăpăm !“ își spuse Sirio, cu venele arse de focul speranței. „O să scăpăm !“

— Lăsați-mă ! urlă deodată Maria. Destul ! Destul ! Lăsați-mă să plec, m-așteaptă copiii acasă, micuții mei ! N-am făcut niciodată politică, niciodată !

Își smulgea părul din cap ca o dementă, îi curgeau balele. Sirio întoarse capul. Știa că Maria își pierduse mințile, de cîtva timp urina pe ea și dormea sugîndu-și degetul. În

anumite momente li se adresa marionetelor ca unor copii adevărați, spunindu-le povești, legănându-le, dezmierdându-le cu o voce nefiresc de ascuțită. N-o putuse ajuta, de fiecare dată când deschidea gura ea își astupa urechile și-i întorcea spatele, negîndu-i existența.

— Nu ieșiți din cerc! susură vocea unei doici. Orice tentativă de depășire va fi asimilată unei evadări și va antrena sancțiunile de rigoare...

Dar Maria nu mai auzea. Sirio o văzu repezindu-se, ca un animal căutînd să rupă rîndurile haitei ce-l înconjoară. Fugea cu stîngăcie, cu picioarele semi-îndoite, într-o atitudine grotescă. Sirio crezu că o să cadă, dar femeia reuși să se fofileze printre gleznele unei guvernante. O imagine absurdă țîșni în mintea păpușarului: aceea a unui șoarece fugind pe mozaicul unei bucătării în încercarea de a scăpa loviturilor de mătură ce-l țintesc.

— Maria!

Strigase, fără speranță, dintr-un imbold al conștiinței. Nu-l auzi. Sirio văzu foarte deslușit una din doici ridicîndu-și genunchiul, pivotînd... Taipa se prăvăli peste Maria cu un zgomot sfîșietor, în același timp dur și moale. Un zgomot de măcelărie. Închise ochii și-și lipi fața de smalțul rece al caroseriei.

— Urcați la loc în mașină! comanda pe nas o voce în spatele lui. Nu încercați să opuneți rezistență.

Se năpusti în camionetă ca într-un bîrlog. Ca un copil care se ghemuiește sub pătură la ieșirea dintr-un coșmar. Plonjă în mijlocul pădurii de paiețe, motolind micile robe multicolore, sfărîmînd fețele de cretă.

În urma lui, portierele se închiseră și auzi clinchetul lanțurilor innodate în jurul clan-

țelor, clănțănitui lacătelor. Se chirci, cu genunchii la bărbie, străbătuț de fiori înghețați. Se înfundă în bezna oului de tablă cu speranța că nu se va mai trezi niciodată.

Nu mai era nici o ocnă, nici un exterior, nici un camion, nimic decît un fruct născut din noapte și al cărui simbure era el, dur. Compact.

6.

— Au !

Patricia își mușcă buzele. În vârful degetului arătător, mărgica de sînge se umfla, roșie. Făcu o mișcare nervoasă și-și împinse lucrul. Papiota de ață se rostogoli pe jos, deșirîndu-se cale de cîțiva metri, ceea ce îl făcu pe copil să rîdă. Tînăra femeie ofta, înfipse acul într-o bucată de cîrpă și se apucă să aranjeze haina însăliată în lada ce-i servea drept cutie de cusut. Tunica, informă, amintea mai curînd de un sac pentru cartofi decît de o cămașă demnă de acest nume, dar trebuia să se mulțumească numai cu atît ; era deja un miracol faptul că descoperise stocul de acoperiri vechi în fundul unui dulap. La infirmeria închisorii, pusese mîna pe o trusă de intervenție garnisită cu ace și catgut, și de-atunci se înîdîrjea să lucreze, tăind, rupînd, cîrpînd. Nu putea nicidecum să facă altfel, copilul era gol și nici ea nu mai avea nimic pe trup, după ce aproape două luni își folosisese ultimele veșminte pentru a confecționa scutece improvizate.

La picioarele ei, puștiul începuse să rostogolească papiota rudimentară, cu gîngureli de plăcere.

— Dă-mi-o ! comandă Patricia.

O ascultă. Creștea repede, foarte repede. În vîrstă de abia șaiszeci și trei de zile, era deja capabil să se deplaseze pe propriile-i picioare fără ajutorul nimănui. Se exprima într-un

limbaj sumar și totuși perfect inteligibil, și începea să-și fabriceze jucării cu siluete ușor de recunoscut: mașini, case cu ferestrele goale, mese și scaune din carton... Precocitatea lui, însă, nu avea nimic demn de admirat; mutant, fiu de mutanți, ar fi fost grav dacă se întâmpla altfel. Patricia știa că ar fi fost cazul să-i dea un nume, dar ideea îi repugna. În anumite zile îi zicea Andy, apoi Josep, cel puțin dacă nu era Nelson sau Jérémiah. În alte momente îi vorbea adresându-i-se pur și simplu cu „puștiule“, sau „piciule“. El înțelegea, și nu părea deloc afectat de aceste necentenite schimbări.

De la nașterea fiului ei, Patricia renunțase să-și mai continue goana printre ruine. Nu ignora faptul că un traiect rectiliniu, odată depășit centrul perimetrului, o va face să se apropie fără greș, cu fiecare zi, de bulevardul circular și de doici. Vrînd prea mult să fugă de călăii săi risca să dea nas în nas cu ei! Nu ținea cîtuși de puțin să iasă din jungla imobilelor, la antipozi față de punctul de plecare, după ce brăzdase zona interzisă după o linie comparabilă cu diametrul unui cerc, așa că se forța să țină mereu minte configurația locurilor, și să se deplaseze după o orbită invariabilă, calculîndu-și traiectoria în raport cu o clădire-reper căreia i se observau ușor crenelurile oriunde s-ar fi aflat.

Cu timpul, libertatea începu să-i apară ca o libertate fără scop. Lumea care o înconjură, deșertică, uniformă, nu secreta decît plictiseală și repetiție. Fugind, sperase confuz că înaintarea i se va desfășura sub culorile unei explorări pline de neprevăzut. Nimic de acest fel. Căutarea hranei îi consuma cea mai mare parte a timpului, împingînd-o dintr-o pivniță în alta, în căutare de rădăcini, de boabe sau tuberculi comestibili. Seara, se prăbușea pe culcușul ei, cu picioarele frînte de oboseală,

iar a doua zi totul o lua de la capăt... Apariția copilului, gînguritului lui neîncetat, nu alinau în nici un fel senzația de năucire; se pregătise atîta să fete un animal încît îl trata ca pe un animal, neadresîndu-i cuvîntul decît sub forma unor ordine scurte sau a unor onomatopee: plescăieli din limbă, fluierături. Deschidea atît de puțin gura încît se mira că micuțul nu rămînea mut. De unde-și lua copilul toate cuvintele cu care-și agrementa cît era ziua de lungă discursul sîsîit? Patricia nu-și amintea să le fi pronunțat, sau poate vorbea în somn? Ideea unui copil pescuindu-și vocabularul din coșmarurile maică-sii o confundă într-un hău de fascinație, fără însă ca prin asta să-i modifice atitudinea. În nici o clipă nu-l percepea ca fiind carne din carnea ei. Îi era străin.

Cîteodată, noaptea, se ridica într-un cot pentru a-l privi cum doarme, încercînd cu disperare să trezească în ea-însăși un apel, un ecou. Dar fibrele propriiei făpturi rămîneau tăcute.

Într-o zi, pe cînd urcau pe aleea centrală a secțiunii condamnaților la moarte, cu brațele încărcate de rădăcini albe, copilul se agăță de tunică Patricia făcînd-o aproape să se dezechilibreze. În timp ce se apleca spre el ca să-l pleznească, fu răscolită de expresia serioasă și atentă a feței mici.

— E cineva, murmură el cu un glas melodios. Patricia se înfioră.

— Ce spui?

— În beci, reluă el cu hotărîre, era cineva care se uita la noi

Tînăra își simți stomacul zguduindu-se în timp ce o menghină de gheață îi cuprindea pieptul. O secundă, aerul păru să răzbată mai greu prin laringele ei strîmtorat de frică.

— Vorbești prostii! gîfii ea, sfărîmînd ciupercile în mîini fără a-și da seama măcar.

— Ba nu ! se ambală țincul, era în spatele tău. Nu l-ai văzut.

Patricia se enervă, încercînd disperată să-și adoarmă groaza sub balsamul miniei :

— Destul !

Nu mai schimbă nici o vorbă dar răul se produsese. Patricia știa de-acum că nu se va mai putea abține să nu ciulească urechea la cel mai mic scîrțuit, că trosnetul cel mai mărunț al vreunui oblon o va face să se ridice noaptea pe prici, cu părul încheiat de sudoare și ochii înnebuniți. „E cineva.“ Cuvintele puștiului o urmăriră o săptămînă încheiată, apoi temerile i se estompară, minate de repetarea sarcinilor cotidiene. Reflectînd cît de cît, declarația lui Jérémiah lua alura unei fabulații, poate chiar încercase s-o sperie în unicul scop de a se răzbuna pentru cvasi-indiferența ei ? Cu țincii, de unde să știi ?

Totuși ipoteza nu avea nimic absurd, nu era imposibil ca un fugar să fi urmat, din motive similare, un traseu identic cu al ei, să se fi ascuns auzindu-i că vin, neștiind ce atitudine să adopte, să fi... Patricia era împărțită între două sentimente curios-contrare : pe de o parte, dorința de a fugi de pericol, de necunoscut ; pe de altă parte, tentația de a sfîrși cu singurătatea alăturîndu-și un tovarăș de drum. Această alternativă lua, de la o zi la alta, aspectul unei adevărate obsesii. Se temea de omul acela, dar și mai frică-i era să nu-l mai regăsească în jungla labirintică a dărîmăturilor. Cînd înainta de-a lungul unui trotuar sau al unui drum de rond, nu se mai putea despărți de senzația că e în permanență observată. Ca și cum un burghiu invizibil i-ar fi sfredelit ceafa, un fir iritant trăgînd-o tot timpul înapoi. Odată, îl strinsese pe Josep de mînă murmurîndu-i în șoaptă :

— Auzi, uită-te fără să pară că te uiți. E cineva în urma noastră ? Omul ăla, e acolo ?

Puștiul ridicase de îndată din umeri, cu un aer disprețuitor :

— Ba nu. E-n pivniță, în întuneric. Ți-am explicat o dată !

Iar ea nu mai insistase.

Pentru prima oară de multă vreme, se spălă din cap pină-n picioare cu apa rece ca gheața ce țîșnea dintr-o spărtură, își aranjă părul cît putu de bine și-și studie amănunțit fața în oglinda pătată a toaletelor directoriale. Cînd privirea îi întîrzie asupra deltei de mici riduri ce-i striau colțurile pleoapelor, izbucni în rîs, dîndu-și brusc seama că tocmai o lovise un acces de cochetărie cel puțin ridicol în împrejurările date ! Totodată, chiar dacă era conștientă de faptul că se comporta prosteste, nu se putu abține să nu facă o paradă pe bulevard, cu mina-n șold, complet goală (îi era rușine de rochia-sac), azvîrlindu-și din timp în timp părul pe spate cu o mișcare a gitului pe care o spera plină de farmec. Făcu astfel de două ori turul grupului de case, încercînd să nu se strîmbe cînd pietrele îi tăiau tălpile, dar nimeni nu se manifestă. Îi venea să plîngă de umilință.

— De ce ești în pielea goală ? o întrebă Andy cînd reveni în celulă ce le ținea loc de apartament. Această remarcă îi birui rezistența nervilor, și se prăbuși pe patul ei, scuturată de suspine. A doua zi, luase hotărîrea să-și alunge din minte cea mai mică amintire a jalnicei pozne, iar viața își reluă cursul dinainte. Mohorîță...

Evenimentul avu loc după cîteva zile, pe cînd Patricia scormonea pămîntul cu unghiile în căutarea rădăcinilor ce le alcătuiau hrana cotidiană. Deodată, copilul veni să se ghemuiască în fața ei, cu mîinile împreunate pe burtă și o expresie ciudată. O clipă, crezu că

suferea de colici, dar el îi făcu semn să se apropie, clipind misterios dintr-un ochi. Femeia n-avea deloc timp de distracții.

— Ce este ? întrebă ea, încercînd să îndulcească exasperarea ce-i răzbătea din glas.

Băiatul zîmbi, făcînd mutre și jucîndu-se cu degetele. Crezu că o să-l cîrpească.

— Ce e, Josep ? mîrii, cu mîna deja ridicată. Puștiul o privi cu ochi rotunzi, pîrînd că nu înțelegea amenințarea.

— Omul ăla, șopti el în sfîrșit, e în spatele tău !

Patricia sări ca sub efectul unei descărcări electrice ; la cîțiva metri de ea, înecat în penumbră și în pînze de păianjen, *Cacouna* părea că așteaptă, iar ochii lui arătau ca o pată roșie sub borul pălăriei melon... Își pierdu cunoștința.

7.

Societatea anonimă de profilaxie urbană, anunța mica placă acoperită de rugină. Dera-tizare electronică. Moartea șobolanilor și a șoarecilor prin cele mai moderne mijloace. Urma o adresă ilizibilă, precum și un număr de telefon. Mai jos, gravată în metal, se mai putea descifra și o listă întreagă de informații

Număr de serie. Data punerii în funcțiune. Întreținere, evacuare, revizie. Natura penelor înregistrată. Apoi, tipul de aparat și numărul său de cod.

TYCOON A. Derațizator cibernetic cu tunuri laser frontale.

Model personalizat: Gentleman. Culoarea: neagră

TYCOON A.. Patricia își trecu mîna peste față, mînjindu-și pomeții cu pămînt și sudoare. Tycoon A...

— Nu e un om, e o statuie, mormăi copilul, decepționat, înainte de a adăuga în loc de scuză: Pe întuneric, nu văzusem bine.

De cînd maică-sa își recăpătase cunoștința stătea bosumflat, întorcîndu-i spatele lucrului pe care-l găsisese, disprețuind cu deliberare uriașul robot din metal întunecos înțepenit de umezeală și praf. Patricia, în ce-o privea pe ea, se simțea cucerită de o formidabilă încîntare. Un robot măturător o simplă mașină

programată să măsoare subsolurile douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, depistînd în dublul fascicul al razelor lui ultraviolete pata caldă a șobolanilor ce se furișau din beci. Cînd detectoarele izolau ținta, laserele instalate-n fundul orbitelor intrau în acțiune, măturînd pardoseala cu raza lor purpurie, carbonizînd rozătoarele în plină goană... O mașină, una obișnuită, așa cum oamenii de afară foloseau desigur cu miile... Un deținut întrezărise, într-o zi, silueta aceea lugubră cu privirea scînteietoare rătăcind prin întuneric, cu pas greu și inuman. Însăpămîntat, îi spusese unui gardian care, ca să-și bată joc de el, răspunsese probabil cu un glas sepulcral : „Omul din subsoluri ? L-ai văzut ? Vai ție ! E Tycoon A, diavolul pușcăriilor ! Urîta treabă, crede-mă, nici un evadat nu-i scapă !” Așa s-a născut legenda. Deformat puțin cîte puțin de către repetiții, Ticoona devenise Tarkoona, cu sonorități mai amenințătoare, o mitologie creată de-a lungul zilelor îi conferise un trecut, moravuri, o personalitate. Temut de toți, devenise un zeu...

Patricia sărea de la o verigă la alta cu excitație crescîndă, regăsind sursele legendei, punctele de bifurcație, mutațiile progresive. Căcouna se descompunea sub ochii ei într-o suită de diagrame și ramificații. Femeia trebuia să se scuture ca să alunge amețea. Cu infinită precauție, atînse torsul golemului cu vîrfurile degetelor. Vestă, vestă, cămașă, toate fuseseră modelate din metalul cel mai dur, și totuși se reproduseseră cu incredibilă fidelitate cutele stofelor, desenele nasturilor. Singură fața rămînea inexpressivă, dominată de dubla protuberanță a laserelor ce devorau jumătate din umerii obrajiilor. Un cap de insectă ! Imaginea scurtcircuită în creierul tinerei : „Un cap de insectă cu ochi enormi” ; după cum putuse observa în vechile enciclo-

pedii ale lui Nath, exact asta era ! Emisfera pălăriei melon corobora portretul, cenușiu de salpetru, punct de pornire al unei constelații de pînze de păianjeni ce se înălțau spre plafon în volute grele și moi. O lucire slabă pal-pita în fundul pupilelor, asemeni jăriticului pe care l-a întezit suflul unui curent de aer. Patricia observă că umărul stîng era ciocnit și că mîneca vestonului purta urmele unor zgîrieturi, datorate probabil căderii unui obiect greu. O surprare poate... Androidul lup-tase să de degajeze din ganga de beton îna-nte de a veni și eșua în acest ungher unde circuitele sale avariate îl constrînseseră la o încremenire definitivă, ca un animal rănit care se tîrăște. Iar atunci, șobolanii reîncepu-seră să mișune...

— Îmi dai pălăria ?

Glasul lui Andy o smulse pe femeie din fascinație. Pălăria ? Avu un frison. Să-i des-copere diavolului capul ! Nicicînd nu se gîn-dise că într-o bună zi ar comite un asemenea sacrilegou. Cu o ezitare imperceptibilă, se apucă să deșurubeze acoperămîntul capilar din metal, mai greu decît un coif de cavaler. Co-pilul se îndesa în picioarele ei, nerăbdător, frămîntîndu-i coapsele.

— Pălăria, pălăria ! psalmodi-a el cu glas strident, insuportabil. În sfîrșit, îi întinse ca-lota acoperită de umezeală.

— Măcar curăț-o !

Mai rămaseră aproape o oră în pivniță, Pa-tricia neîndurîndu-se să se răsucească pe căl-cîie. I se părea că mașinăria se va pune în mișcare de cum va înceta s-o mai privească, ca animalele ce-ți sar la beregată imediat ce privirea ți se desprindea dintr-a lor. Dubla pal-pitație purpurie a pupilelor amintea de bă-tăile incredibil de incetinite ale unei inimi în hibernare. Mașina încă mai trăia, verita-bilă larvă de fier, ÎI PRIVEA ! Aco-perită de

piele de găină, Patricia se întrebă deodată dacă ochii nu riscau să-și regăsească strălucirea, arzându-i de vii, și pe ea și pe copil, în mijlocul ciupercilor... Ei, asta-i! Era ridicolă, creierul robotului, dacă detecta căldura prăzilor, era fără nici o îndoială programat să nu comande foc decât dacă ținta nu depășea treizeci de centimetri. N-aveau de ce se teme. Hotărî în sfîrșit să-l ia pe copil de încheietura mîinii. Acesta mormăi, ocupat să lustruiască pălăria de oțel cu poala tunicii. Ieșiră din pivniță.

În aceeași seară, în timp ce Patricia visa la descoperirea ei, picul veni să se frece de ea.

— Auzi, se scîlfosi el cu vocea de bebeluș pe care îi plăcea să și-o prefacă atunci cînd cerea o favoare, auzi, cine era domnul?

Patricia zîmbi.

— Era diavolul. Cacouna, diavolul copiilor mici.

Jéréemiah ridică din umeri, incredul.

— N-ui prea înfricoșător, diavolul tău! observă el amuzant, bucuros să-și prindă mama cu greșeala, apoi începu să țopăie, cu pălăria trasă pe ochi.

Noaptea, Patricia avu un vis. Cu ajutorul unor corzi și scînduri, reușiseră să urce androiul în stradă. Haosul ascensiunii făcuse să se deschidă capacul dorsal al aparatului, dezvăluind o serie de cabluri multicolore tăiate sau deconectate pe care băiatul se apuca neîntîrziat să le transforme în împletituri fanteziste. Atunci, nu se știe de ce, robotul se punea în mișcare, fugind în linie dreaptă, distrugînd tot ce-i stătea în cale, spărgînd găuri în fațadele caselor, carbonizînd pereții, făcînd pietrele să se topească. După un parcurs nesigur, golemul o lua drept pe bulevardul exterior, incendiînd doicile ce încercau să se opună înaintării lui. Ajungea în sfîrșit la

zidul de incintă, străpungînd în doar cîteva secunde o cavitate destul de largă pentru a lăsa să treacă un om de înălțime mijlocie. Andy și Patricia alergau spre deschizătură, nerăbdători să simtă sub picioare iarba din exterior, pămîntul libertății. Atunci, visul se prefăcea în coșmar, căci gazele îi asfixiau imediat, transformînd ciupul mic al copilului într-un glob negru și schimonosit de unde țîșnea o enormă limbă umflată.

Se trezi din somn urlînd.

Cu descoperirea lui Cacouna, dimensiunea mitologică a lagărului se risipi. Închisoarea nu mai avea umbre, nu mai avea profunzime. Această moleșire a realității făcea ca lucrurile să fie și mai terne, iar Patricia simți că în ea se deschidea o falie, o spărtură iremediabilă căreia nu reușea să-i identifice cauza. Nu-și mai descleșta dinții decît ca să admonesteze copilul sau ca să-i dea ordine, relațiile lor se degradau. Astfel trecură două luni, Andy avea acum morfologia unui băiețandru de zece ani, iar creșterea sa intra într-o fază stagnantă. Perfect adaptat la mediu, se hrănea de-acum fără ajutorul tinerei femei și nu ezita să plece singur în explorare, uneori nici măcar nemairevenind acasă să se culce. „Nu mai are nevoie de mine,” își spusese Patricia, „va supraviețui fără greutate cînd eu am să mă duc.”

Singurătatea și plictiseala îi deveneau zi de zi tot mai insuportabile, și se surprindea gîndindu-se cu nostalgie la lumea de pe centură. Ar fi vrut să doarmă douăzeci și patru de ore în șir, să-și reducă perioada de trezire la durata necesară pentru a înghiți un prînz și a fugi să-și golească intestinele. Într-o seară, îl atrase pe copil pe genunchii ei...

— Cred c-am să mă duc, murmură ea pe un ton nesigur,

— Unde să te duci ? replică băiatul, fără a manifesta cine știe ce neliniște.

— Acolo, undeva în față sau înapoi, tot aia e. Mă-ntorc de unde-am venit. N-o să-ți fie frică singur ?

Copilul îi sări de pe coapse izbucnind în râs, făcând o tumbă și o privi drept în ochi.

— Glumești ? se veseli el atingându-și păr-lăria, n-am nimic de ce să mă tem. La urma urmei, acum nu eu sînt diavolul ?

Nu găsi nimic de replicat și începu să-și adune puținele lucruri precum și proviziile pentru drum.

Două ore mai triziu, profitînd de o absență a lui Jérémiah, Patricia părăsea casa și pornea la drum, cu pași mici, ca temîndu-se să n-o surprindă cineva. „Evadez !“ își spuse, fără a fi măcar conștientă de paradox. Și o luă din nou spre vechea ei pușcărie.

Abia dacă petrecuse șase luni în ruine, dar știa deja că va păstra din acel popas sentimentul unei lungi detenții. Drumul de înapoiere fu mult mai scurt decît își închipuisese. Ieși în bulevardul circular fără a-și da seama măcar. Imobiile erau tot așa de roz, cerul la fel de albastru, chiar dacă deasupra capului ei norii începuseră să se coșcovească. Aruncă bocceaua, își lăsă grosiera tunică brună să cadă pe trotuar. Era acasă. Se simțea bine, totul era frumos. Străbătu bulevardul pe la umbra copacilor artificiali și, cînd se întîlni cu factorul poștal, nu se putu abține să nu-l întrebe :

— Aveți ceva pentru mine ?

— Mda, poștiți !

Apucă plicul și citi repede adresa : Dl. și D-na Lefèvre, str. Cyprès nr. 13⁴. Nu se schimbase nimic. Zîmbi.

Spre seară îl descoperi pe Nath, așezat în mijlocul unui bazinet cu nisip, mîzgălind un album de colorat cu degetele pe care le muia

rînd pe rînd în vopsele. Se îngrășase mult și, preț de-o clipă, se întreabă dacă nu cumva îl îndopau cu forța, ca pe un animal, dar alungă acest gînd. Merse spre el. Nisipul era cald sub tălpi. Se lasă pe vine.

— Bună seara, murmură ea, cu un nod neașteptat în gît. Eu sînt, Patricia...

Celălalt înălță capul, învăluind-o într-o privire încetoșată, goală de orice sentiment, și știu că n-avea s-o mai recunoască niciodată.

— Ne jucăm ? făcu ea, simțind că i se umezesc ochii. Nath slobozi o ghiorțială de copil prea bine hrănit, un scîncet de debil mintal, și trase spre el un platou acoperit cu monstuoase prăjituri ghiftuite cu cremă spumoasă. Înțelese că dorea să-i ofere una, apucă un coșoș moale cu glazură roz-violetă și îl duse la gură. Nu asta dorise, în fond ?

Cu zaharicala la buze, avu o ezitare, închise ochii. O lacrimă idioată i se rostogolea pe obraz.

— Adio, blîgui ea în gol, apoi mușcă pasta îmbibată cu rom, ca și cum ar fi spart o capsulă de cianură. Imediat, un vînt albastru începu să-i sufle prin craniu...

I n t e r v o l

Sirio aștepta, cu ochii larg deschiși în penumbra camionetei. Culcat pe podea, cu brațele și picioarele întinse în cele patru puncte cardinale. Nu mai știa de cît timp așteaptă, și de fapt asta nu mai avea nici o importanță. Știa că ceva o să se întîmple, în zece ani, într-o mie de ani. Ceva ce-i va spune și lui scopul tuturor acelor lucrur, al atîtor suferințe, al atîtor întrebări... Nu-i era frică. Nu-i mai era. Fosilă vie, făcea corp comun cu camioneta, brațele îi deveneau roți, capul, un volan, burta, motor. Într-o zi va trebui ca toate astea să funcționeze. Într-o zi...

Așteptînd, pîndea mișcările din exterior, umbletul greoi și regulat al guvernantei ce făcea de gardă în jurul vehicului. Număra... Unu, doi, trei... (Face stînga-împrejur)... Unu, doi, trei... (Fusta ei va atinge acoperișul.) Inspecta în minte motorul circuitele, pneurile. Rugina pereților îl minca precum o eczemă, anchiloza suspensiilor îl făcea să geamă ca de reumatisme. Veghea conștiincios, rădător, hotărît.

O chestiune de timp, o simplă problemă de timp. O întîlnire inevitabilă, contactul ineluctabil a doi aștri ce vin din străfundurile cosmosului, într-o... într-o zi...

8.

Copilul ezita, cu fruntea brăzdată de o cută mare, perplex, fixind din ochi cele trei prietricele ce-i însemnau pozul palmei. Trebuia să aleagă pe deplin conștient, să se supună verdictului unei trageri la sorți n-ar fi fost decît tot ce se putea întîmpla mai rău, o capitulare de care nu va întîrzia să-i fie rușine... Făcu să se rostogolească prima piatră. Jérémiah? Nu, nu-i plăcea deloc acest nume a cărui sonoritate deținea ceva peiorativ: Jérémiah, Ieremiade! Josep nu găsea nici el mai multă apreciere în ochii lui: Josep, șoșetă! Nu, într-adevăr, singur Andy scăpa de caricaturi. Chiar reflectînd îndeaproape, nu descoperi nici o analogie de a cărei vecinătate să se teamă. Exsta într-adevăr Andy-bandit, dar această apropiere, departe de-a-l umili, îl excita într-ascuns.

Se hotărîse! Avea să se numească așadar Andy, iar mai tîrziu, cînd va mai fi crescut puțin, o să-și caute un supranume, ceva teribil cum ar fi „Cap Negru“ sau „Falcă de fier“, sau... Gata cu trasul la sorți! Aruncă pietricelele avînd grijă să le facă să ricoșeze pe ciment astfel încît se împrăștiară într-un evantai de scînteii. Își culesese de jos pălăria melon și examinează cu o privire critică creșturile înșirate pe ea. Trei luni de cînd femeia — „mama“ — plecase, trei luni de cînd fugise cu pași mici și grăbiți, terorizată de gîndul că el, Andy, ar fi putut s-o cheme îna-

poi... Nu făcuse nimic pentru a-i întrerupe cursa imbecilă. Tupilat după un horn, o privea dispărînd în labirintul străzilor, și nici măcar nu-i tremuraseră buzele. De multă vreme se aștepta la o asemenea coțcărie, instinctul nu îl înșelase. În același timp însă, nu păstra din acea experiență nici un sentiment de nedreptate, nici o traumă, ba chiar, poate — căutînd bine — se simțea cucerit de o vagă senzație de ușurare. Solitudinea sa lua aerul unei eliberări, nu mai avea de suportat prezența Patriciei ca pe o povară moartă, o cumplită forță de inerție căreia îi devenea întrucîtva satelit, lună prizonieră. Trădarea tinerei femei rupse cîmpul de atracție iar Andy încetase să se mai deplaseze după o orbită precisă. Din satelit, devenise meteor.

Prima sa grijă fusese aceea de a regăsi biblioteca pierdută despre care mama lui vorbea atît de des în vise, iar pentru asta trebuise să rătăcească două săptămîni încheiate în mijlocul ruinelor. Se încăpățînase, presimțind importanța unei asemenea descoperiri, și în cele din urmă, grație celui mai mare hazard posibil, împinsese ușa sălii de lectură. În trei luni, răsfoise toate tomurile îngrămădite pe rafturi, sorbind fiecare imagine, impregnîndu-se de cel mai mărunt crochiu. Pe parcursul desfășurării acestei gigantice benzi desenate, reconstruisese universul. Coloanele de semne, însă, îl aruncaseră în preplexitate și, cu toate eforturile lui constante, nu reușise să le pătrundă într-adevăr misterul. Cîteva analogii îi reținuseră, bineînțeles, atenția, dar nu știuse să extragă elementele unei soluții și, la drept vorbind, nu simțise nici un pic de regret. Imaginile erau cu mult mai interesante !

Într-o bună zi decisese că știe destul, răsturnase teancurile de volume cu lovituri de picior și-și reluase drumul. Nu-i era frică,

nu, cîtuși de puțin. Și apoi, cu pălăria sa melon, nu se temea de nimeni. Era, la urma urmei, diavolul ! Singura sa neliniște provenea din vis. Un coșmar idiot care-l urmărea fără răgaz, asaltîndu-l aproape în fiecare noapte și căruia nu ajungea să-i înțeleagă semnificația. Erau ca niște puncte luminoase sclipind pe fond negru, o palpitație aurită din care nu mai păstra la trezire decît o amintire confuză. În alte momente, i se părea că percepe sunete de voci, o rumoare îi umplea trupul, pîntecul, cuvinte ce se serveau de capul sau de pieptul lui ca de un megafon : vorbele însă rămîneau nedeslușite, îndepărtate, moi ca un terci. În afară de asta, totul mergea bine.

Mai în joacă, mai a sfidare, hotărîse să se apropie de centură, universul acela de nebuni la care visase odinioară mama lui în fiecare seară, blînguindu-și amintirile pe un ton monocord, acompăniindu-și monologul cu mari gesturi somnambulice. Cînd nu-l mai despărteau de țintă decît cîțiva kilometri, hotărî să se odihnească. Visul îl persecutase de cum dăduse semne că ar vrea să închidă pleoapele și nu mai înainta decît cu greutate, avînd picioarele înțepenite de oboseală și umeri tăiați de o povară invizibilă. Într-o clădire, descoperi un scaun basculant agrementat cu o pernă veche și decolorată. Tîrî comoara pe trotuar și se cocoță deasupra, distrîndu-se cu concertul scîrțielilor cărora le dădea naștere fiecare gest de-al său. Imediat după aceea, epuizarea îl aruncă în buimăceala cea mai totală. Se obișnuise puțin cîte puțin cu starea aceea nesănătoasă, în care torpoarea și febrilitatea se succedau după ritmuri imprevizibile, și i se întîmpla chiar să cunoască o anume plăcere. Dmineața, cînd examina cu un ochi placid, fără să-l vadă, decorul ce-l înconjură, simți că se schimbaseră ceva în careul de bitum ce încercuia pîlcul de case. Eră

o impresie difuză, un element înregistrat de către subconștientul lui, dar nu și restituit sub forma unor date utilizabile, unul dintre acele detalii care îți „sar în ochi” și totuși rămân cu obstinație invizibile, rebele în fața examenului minuțios ca și într-a baleiajului sistematic. Trebui să aștepte pînă a doua zi înainte de-a înțelege că ceea ce-i pusese spiritul în alertă nu era nimic altceva decît o curbă anormală a asfaltului o umflătură a șoselei ce forma ca o bășică de asfalt la vreo zece metri de scaunul-balansoar. Trebuia să admită evidența: CEVA IEȘEA DIN PĂMÎNT! I-ar fi plăcut să-și reia locul pe scaun cu buzunarele îngreunat de cartușe și cu o carabină automate de vînătoare de-a curmezișul coapselor, și totuși nu se urni din loc. În zorii celei de-a treia zile, solul se crăpă, iar prin fisură ieși o ureche gigancă acoperită cu blană brună. Andy vîri un cartuș pe țeava armei sale imaginare, mimînd cu un cloncănit din limbă zgomotul închizătorului, și făcu un pas înainte. Monstrul nu mișcă, mulțumindu-se să ciulească o ureche afară din pămînt, în ascultarea lumii. Trecu o secundă, apoi încă una... Nemairezistînd, băiatul se apropie, întinse mîna... Un amestec de surprare și dezamăgire îl cuprinse de îndată ce identifică obiectul. Era urechea unui urs de pluș al cărui cap, de dimensiuni colosale, avea să urmeze neîntîrziat aceeași cale. Într-adevăr, peste cîteva ore, doi ochi mari de sticlă colorată ieșiră din sol ca pentru a iscodi orașul din perspectiva broaștei... Privirea aceea moartă sfîrși prin a-i provoca băiatului o furie nervoasă care-l făcu să se arunce asupra boccele, să înșface securea scurtă de incendiu pe care o recuperase din postul de ajutor al bibliotecii și să se repeadă la intrus, cu tălășul ridicat...

În tot timpul după-amiezei se ocupă cu sfirtecarea monstruasei jucării, pe măsură ce ieșea din găoața ei, umplînd strada cu fișii de fetru și zdrențe de nylon. Totuși, această risipă de energie rămase fără efect, de vreme ce în aceeași seară un al doilea urs de pluș străpunse trotuarul la doar cîțiva metri de primul. Andy se lăsă să cadă pe scaunul său, cu fruntea forfecată de greutatea melonului. Acum situația i se înfățișa limpede. Pur și simplu pusese mîna pe o dublă anomalie a unuia din terminalele ce alimentau centura. Ordinatorul însărcinat să furnizeze jucării de tot felul în partea aceea a teritoriului își pierduse — dintr-un motiv sau altul — acțiunea de volum, și bazîndu-se pe parametri fanteziști, se achita de-acum de sarcina sa vomînd la întîmplare prin oraș acești monștri pe care canalele subterane se relevau incapabile să-i transporte pînă la creșă! Andy înțelese că în zilele ce-aveau să vină ordinatorul dement va secreta și alți urși, alți soldați de plumb de mărimea unui om, alte piese de puzzle gigantic, și toate astea în ritm de hemoragie. Nu se înșela, deja o maree de serpentine multicolore scăpa prin rana bulevardului, pornea la asaltul scării ce ducea la clădire precum cele dintîi valuri ale unei inundații. Curînd, o vijelie de confetti va îneca strada într-un turbion de fulgi roșii, iar Andy trebuia să se repleze, cu gura și plămîinii umpluți de hîrtie. Fundațiile casei vor răsuna sub galopul unei hoarde de iepurași mecanici giganți, bătînd toba într-un tîmbălău ca la sfîrșitul lumii. De astă dată, copilul trebuia să se instaleze în ambuscadă, cu o ladă de grenade îndemînă, dacă nu vroia să-și sfîrșească zilele călcat sub picioare de către tîrma jucăriilor mecanice ne bune. Avea să rămînă a fel mai multe zile, impușcînd fiarele metalice cu blana de fetru care se hazardau să esca-

ladeze treptele casei. Gloanțele vor piui, perforînd carcasele, și bucăți de tablă vor zbura în mijlocul deflagrațiilor, ducînd cu ele labe și urechi, tobe și talgere... Andy se lungi pe caldarîm, i se părea că simte rostogolirea gloatei răscolindu-i pîntecele. era o vibrație surdă neîncetat mai prezentă. Închizînd ochii, încercă să-și închipuie acea maree animală, veritabil zid de urechi, alergînd umăr la umăr, învîrtindu-se neobosit într-unul și același cerc, căutînd cu o încăpăținare întru totul mecanică ieșirea ce-i va permite să se răspîndească prin tot orașul. Trebuia să le cprească, să le taie calea. Numărul lor prea mare va sfîrși poate prin a le paraliza complet? Se scutură. O crăpătură se strîmba la el, de sub picioare.

Rămase o săptămînă întreagă în același loc; acolo însă — undeva — se declanșase probabil un sistem de securitate, blocînd circuitul ieșit din minți, căci nici o altă jucărie colosală nu mai apăru să spintece suprafața. Deceptionat, sfărîmă balansoarul lăsîndu-l să cadă în stradă de la înălțimea etajului șase, și-și reluă drumul. Cîteva zile mai tîrziu, descoperea infernul...

Aproape se înnoptase, iar stelele începuseră să se aprindă una cîte una pe bolta plafonului. Pîlpîiau o secundă, apoi se luminau de-a binelea, răspîndind. Unele se ardeau cu un scurt fulger albastru de cel mai fermecător efect, dispărînd în aceeași clipă de pe harta constelațiilor. Andy mergea. Îndîrjit. Hotărîse ca înainte de căderea nopții să treacă bariera înaltă de cărămidă roșie formată de către o clădire căreia nu reușea să-i ghicească Țitele. Pe măsură ce înainta, un nod i se i în gît și o sudoare rea începu să-i trage dîre acre în brazda coloanei vertebrale. mai multe rînduri nu reuși să se abțină de a întoarce capul ca să privească peste umăr. Ajungeau la el zgomote furișe, și i se părea

că pe deasupra solului se deplasau umbre repede înghițite de noapte. Îi era frică. Cînd pătrunse în holul construcției, chițcăituri ascuțite îi salutară sosirea și avu impresia că o mulțime de mici făpturi negre o lua la fugă prin beznă. Traversă casa pe toată grosimea ei, cu intenția de a se îndepărta cît mai repede, dar în clipa cînd încăleca pervazul unei ferestre ochii i se holbară de surpriză. În fața lui, acoperind trotuarele cu masa lor îmblănită, vreo sută de urși de pluș se îngrămădeau ca un veritabil cîmp de bătălie vomat de circuitele ordinatörului detracat. Formau un soi de ocean de blană agitat sub tresăriri spasmodice, și s-ar fi zis că toate acele animale agonizau, gîfîind ici și colo ca niște muribunzi în poziții chinuite. Ultimele lucruri de lumină a zilei făceau ca tabloul să aibă ceva înspăimîntător. Pușin mai încolo, elevatoarele pneumatice deversaseră tone întregi de prăjituri, acumulînd munți de choux à la crème-uri, de eclere, de cozonaci, sudate unele de altele cu cimentul glazurilor și al fructelor putrezite. O colină de savarine cu frișcă se alătura pantei unui morman de moka al căror unt negru și rînced emana o îngrozitoare duhoare de descompunere. Sticlele de suc, sparte cu miile, formaseră lacuri vîscoase și pestilențiale, în culori nemaivăzute. Un fluviu de cremă de patiserie șerpuia printre urșii aruncați, încleindu-le blana în ceva ce părea a fi o scurgere de puroi. Andy se înfioră la gîndul că va trebui să traverseze acest peisaj de coșmar, se imaginează pe sine prins sub avalanșa unei faleză de genoveză, cu membrele rupte, gura umplută de dulceață stricată, vomînd și sufocîndu-se totodată în acea groapă de gunoi pe care o adusese pe lume un microprocesor defect.

Pe cînd era gata să bată în retragere, observă carnea jucăriilor ce se agita sub asal-

tul frisoanelor convulsive. O clipă crezu că urșii se vor ridica și vor porni asupra lui să-l strivească sub labe, după care văzu că întregi colonii de șobolani își scobiseră vizuinele prin paiele ce ghiftuiau trupurile „cadavrelor“, traversînd astfel jucăriile cu sute de mici galerii. Goana rozătoarelor își transmitea trepidațiile întregului ansamblu, ridicînd plușul în spasme orbile. Odată primul impuls de teamă trecut, turma se aduna ca să-i facă față invadatorului, scurgîndu-se prin coastele despicate în ciorchini, în șiraguri, neconținută hemoragie de cozi și colți gata de orice ca să-și apere cîmpul de aprovizionare. Deja hula cenușie se rostogolea către Andy, zgîrîind betonul cu un scîrțîit aproape continuu. Copilul îi privea cum vin, cu mîinile sudate de pervazul ferestrei, incapabil s-o ia la fugă. Abia cînd văzu torentul clocotind la baza fațadei, curgînd prin fisurile cărămizilor, se răsuci pe călcîie și făcu stînga-mprejur urlînd de groază... Nu se opri din goană decît după cincisprezece minute, cînd prelunga fațadă de piatră roșie dispăru înghițită de alte clădiri. Șobolanii nu-l urmaseră.

Ca urmare a acestei aventuri, nu mai înaintă decît cu o extremă prudență. Într-o zi, pe cînd explora ceva ce părea a fi un vechi vestiar rezervat gardienilor închisorii, descoperi în fundul unui dulap al cărui lacăt fusese devorat de rugină un întreg sortiment de bîte, de grenade ofensive, precum și o jumătate de duzină de măști contra gazelor. Cu un tremur surescitat, le acapară pe acestea din urmă, căci știa totul despre centura otrăvitoare ce înconjură Funnyway-ul, dar cauciucul furtunurilor era îmbătrînit, crăpat în mai multe locuri, și întreg ansamblul i se lipsea de degete ca un stîrv de latex, amenințînd să se rupă la cea mai mică tracțiune. Aruncă măștile, mulțumindu-se să bage în

buzunar trei grenade cărora le învățase minuirea dintr-un vechi tratat de instrucție militară abundant ilustrat. Iar cînd pășea, ouăle mari de metal i se rostogoleau pe coapsă, iritîndu-i pielea prin stofa tunicii. Acea perioadă lipsită de griji avea însă să se releve de scurtă durată. Într-adevăr visul își făcu din nou apariția, bîntuind nopțile băiatului cu forță sporită. La început fură un fel de frînturi dintr-o enumerare arbitrară : alfa, beta... delata. Apoi, simboluri de neînțeles :

În sfîrșit, un cuvînt explodează în ecouri dureroase, trezindu-i în carne o trepidație surdă : Schédir. Atunci începea să lupte, fugind din calea unui lucru ce-l umplea de o teroare nemăsurată, și pe care totuși îl știa inevitabil. SCHÉDIR. Zorii îl găseau spetît, cu membrele frînte de gesticulațiile nocturne, cu capul greu. Ceva căuta să iasă la lumină înlăuntrul lui, un apel, o înmugurire profundă și înspăimîntătoare căreia nu-i prindea sensul. Se schimba. Cîteodată se întreba dacă Patricia și camarazii ei cunoscuseră o asemenea tulburare în copilărie, dar era gata să parieze că nu ; drogul cu care erau adăpați în ritm cotidian fără îndoială că le alterase procesele mintale, atrofiînd iremediabil orice embrion de putere. Adormiți, anesteziați, rămăseseră surzi la semnalele subconștientului lor, ratînd în același timp un stadiul capital al evoluției. Andy scăpase de ciclul abrutizant al narcoticelor, spiritul său nu cunoscuse niciodată amorteala biberoanelor saturate de pudră hipnotică, torpora maladivă de după masă. Rămăsese el-însuși. Această constatare îl stimula și-l speria totodată. Avea să se metamorfozeze ! Poate chiar să devină un soi de diavol ?

După cîtva timp, avu o experiență insolită care îl făcu o dată mai mult să constate sta-

rea de degradare avansată în care se găsea lagărul.

Căutînd un refugiu pentru noapte, împin-sese ușa unei clădiri aparent anodine cu fe-restrele de la fațadă intacte și tencuiala în stare bună, pentru a nimeri într-o sală imensă, prelungă, veritabil bulevard acoperit al cărui capăt nu i se distingea decît cu mare greutate. Ordinatorul, interpretîndu-și datele de-a-ndoaselea, făcuse din acest loc, practic, antipodul unei creșe. Se găsea acolo tot ceea ce trebuie în mol normal să nu fie la îndemîna copiilor : munți din cutii de chibrituri formînd pe sol un covor trosnitor presărat cu mici puncte roșii, lame de ras scoase din ambalajul lor de hîrtie și șiroind în lungul coridoarelor într-o ploaie argintată cu stropi terribil de tăioși. Flacoane de medicamente destupate, oferind ca niște bonboniere scînteierea pilulelor învelite în zahăr roz, albastru sau galben. Sticle de limonadă umplute cu apă de Javel sau cu esență de terebentină. Reviste pornografice etalîndu-și încîlcelile de cărnuri palide și lucioase, arabescurile tumefiate cu pliuri umede. Și mai ales, mai ales, aliniate de o parte și de alta a culoarului, două rînduri de prize electrice gigantice, aliniate cuminți una lîngă alta precum ușile unor camere de hotel sau ale cabinelor de plajă. Găurile lor enorme, ispititoare, păreau tot atîtea invitații de-a-ți vîri nu degetele, ci ambele mîini pînă la cot... Andy străbătu acest haos al morții cu pași mari, încercînd să nu răspundă vertijului ferestrelor deschise spre prăpăstii demne de cele mai adînci fose marine, și ieși din clădire cu fruntea aureolată de o sudoare rece ca gheața.

În aceeași noapte avu un nou vis. Simbolurile defilară pe sub pleoapele lui ca de obicei, apoi cuvîntul Scédir îi răsună în craniu,

urmat de un altul și mai puternic, un fel de suflu arzător care-i înțeștă șalele și-i smulse prima lui ejaculare :

CASSIOPEEA...

Se deșteaptă tresărind, cu coapsele încleiate și impresia vie că cineva îi strigase cuvîntul în ureche. Dar era singur, iar glasul nu provenea din exterior. Atunci, își îngropă fața în palme și începu să plîngă. Trei zile mai târziu, mîna îi fu străbătută de junghiuri ciudate, apoi furticături insuportabile îi parcurseră degetele. Se așază pe un zid scund cu intenția de a se înzdrăveni și, în acest scop, își deznodă bocceaua. Deodată, în clipa cînd să bage-n gură un hrib cules în ajun, își simți dinții zgirînd suprafața unei pietre enorme și, cu surprindere și groază amestecate, scupă pe jos o ciupercă de cărămidă roșie ! Timp de un minut interminabil nu mai îndrăzni să se miște, cu ochii ațintiți asupra dumaticatului irațional ce-i atingea vîrfurile degetelor de la picioare. Abia atunci își dădu seama că mîna stîngă i se sprijinea pe zid, un zid DE CĂRAMIDĂ ROȘIE, iar explicația îi țîșni din subconștient, orbitoare. „Permutație moleculară“ ! Mama lui mormăise nu o dată acest cuvînt, în somn. Transfer organic. Moleculele de pămînt argilos dissociate de mîna sa stîngă se reconstituiseră în palma dreaptă, distrugînd pulpa fragilă a ciupercii...

Operația era probabil ireversibilă, iar Andy fremătă de groază la gîndul a ceea ce s-ar fi întîmplat dacă metamorfoza avea loc în timp ce, rezemîndu-se de același zid cu mîna stîngă, ar fi fost ocupat să-și scoată membrul pentru a urina ! O puțuică de piatră ! Rumegă cîteva secunde acest gînd, imaginîndu-și bălbănitul penisului de argilă sub burtă, veritabilă limbă

de pendulă chinuindu-i interiorul coapselor în ritmul haosului. Odată frica risipită, nu întîr-ze să-și închipuie situația sub aspect ludic, transformînd un lampadar în bucată de lemn, gratiile unei ferestre în coloane de carton, apoi se plictisi de joc și înțelese că această mînă vrăjită avea să-i creeze probleme enorme. Ajungea o clipă de neatenție, un gest neîndemînic, pentru a se pomeni înzestrat cu un picior de plumb sau un nas de metal! Perspectiva n-avea nimic încurajator, și se hotărî să-și înfășoare strîns pumnul într-o fișie smulsă din tunică, după care se apucă să lege pachetul astfel format cu o curea de piele. Manevra, efectuată cu singurele lui degete valide, se vădi rapid înfiorător de complicată, dar reuși de bine de rău să închidă mînușa improvizată ajutîndu-se cu dinții. De-acum era ciung.

Era vorba de un nou semn? De un nou mesaj din subconștient? Nu putea ști, și totuși nu-i scăpase din vedere legătura existentă între fenomenul permutării și poveștile cu care îl îndopase odinioară maică-sa. Nu-i vorbea decît despre copilul-de-ciocolată, de puștiul-turtă-dulce și de alte fantasmagorii în care teama metamorfozei reveneaa ca un veritabil leit-motiv. Nimic nu era stabil și orice materie putea ascunde într-însa o alta, total străină. Trebuia oare să se întrezărească în asta supraviețuirea unei străvechi, a unui fenomen trecător pe care copiii nu-l percepuseră decît extrem de imperfect prin ceața drogurilor? Poate că timpul îi va aduce un soi de răspuns?

În săptămîinile următoare învăță să se lipsească de mîna stîngă. Se desprinsese destul de repede cu infirmitatea, la drept vorbind singura neliniște provenindu-i din visul ce-i invada din ce în ce mai mult somnul, reducîndu-i odihna la o porțiune neînsemnată. Casio-

peea... Cuvîntul îl urmărea, devenea o formulă magică, un semn de recunoaștere. Anatemă.

În sfîrșit, într-o seară cînd ațipise cu spatele rezemat de un felinar, doborît de oboseală, punctele luminoase pînă atunci confuze și parcă înecate în apa tulbure a unui lac părăură să iasă din mîl, să se ridice la suprafață, cîștigînd în claritate cu fiecare secundă, mai întîi lămpașe, apoi proiectoare. Andy numără cinci, dispuse curios în zig-zag ; cînd le uneai printr-o linie, obțineai un semn pe care scrisul nu-l folosea decît destul de rar : W...

Surpriza pe care o resimți în acel moment îi alungă somnul și se ridică dintr-un salt, julindu-și spatele de rugina lampadarului. Figura luminoasă îl ardea ca un fier roșu. W... W... Cunoștea acest desen dintotdeauna. Cînd, copil fiind, își petrecea cea mai mare parte a timpului cățărîndu-se pe trupul mamei lui, îi fusese dat de nulte ori să contempleze pilcul de alunițe dispuse pe coapsa stîngă a Patriciei. Un roi de melanoame formînd în chip curios un W. Mai tîrziu, observase că propriul lui picior purta un tatuaj natural întru totul identic, dar îl crezuse o fantezie genetică fără importanță. Ridică febril poala tunicii. Cele cinci puncte erau într-adevăr acolo, distingîndu-se net pe pielea albă. Îl străbătu un fior. Supunîndu-se unui implus obscur, făcu să coincidă fiecare deget al mîinii drepte cu cîte unul din micile semne cafenii. Proceda cu sîrguință, ca un tehnician care realizează un brașament delicat și scoate limba printre dinți, atent să evite un scurt-circuit. Nu se întîmplă nimic. Era gata să renunțe, cînd avu o iluminare bruscă. Eliberîndu-și mîna stîngă din învelișul protector, o apropie de pîntec. Acum sudoarea îl înțepa în ochi și toată încheietura mîinii se agita sub efectul unui tremur nestăpînit. Preț de-o secundă vru să renunțe, dar

deja nu-și mai aparținea sieși. Unghiile îi coborau, coborau, ca atrase de un nevăzut flux magnetic. În sfârșit, amprentele digilate intra-
ră în contact cu suprafața pielii. Ceva i se
sfîșie în creier, ca un baraj fragil, de carne,
cedînd sub împingerea unui flux de amintiri ;
își simți toți mușchii tetanizîndu-se, devenînd
tari ca piatra. Atunci, de foarte departe, înă-
bușită de distanță și totuși ciudat de pre-
zentă, o voce răsună, alergînd cu ecouri dure-
roase de-a lungul circumvoluțiunilor lui cere-
brale...

9.

„...Aceasta este un mesaj hipnotic destinat să se declanșeze prin excitație moleculară. Glasul pe care îl auziți aparține unui mort. În momentul cînd vă vorbesc, din planeta noastră nu au mai rămas decît cîteva fragmente înnegrite, satelizate de către Venus. Motivele acestui cataclism sînt lipsite de importanță, ajunge să știți că în urma unei experiențe biologice care a sfîrșit prost lumea noastră a succumbat unei epidemii de permutări moleculare pe care nu am reușit să o frînăm. Această sticlă în largul mării a fost aruncată acum mai mulți ani, și are unicul scop de a încerca să salveze speciile încă sănătoase din flora și fauna care constituie patrimoniu nostru natural. Omul este pierdut, așa că această arcă nu conține nici un exemplar. Cincisprezece dintre ai noștri au fost delegați pe Pămînt cu misiunea de a însemna fără știrea lor mai multe sute de femei. Modalitățile acestei operațiuni au fost facilitate prin deschiderea unor cabinete de ginecologie false, sau prin infiltrarea anumitor agenți ai noștri în personalul băncilor de spermă. Scopul nostru este de a obține o clonă grație căreia va supraviețui cea mai mare parte a lumii noastre, iar această acțiune este comparabilă cu aceea a unui conservator de muzeu care — în ajunul unui cataclism atomic — ar expedia în spațiu o astronavă conținînd cele mai valoroase piese din colecțiile

lui. Dacă îmi auziți vocea, înseamnă că sînteți dovada vie că această operațiune a reușit din plin. Tentativa era nouă, iar probabilitățile de succes extrem de reduse, poate că sînteți chiar numai unicul exemplar în care răsună aceste cuvinte, căci ambiția noastră nu a constatat în a clona un om după un altul, ci întreg ansamblul faunei într-un singur individ. SÎNTEȚI O ARCĂ. Capitalul genetic al diferitelor specii recensate a fost transferat în organismul dumneavoastră. Astfel, mina dreaptă conține anumite manifestări clasate falangă cu falangă, în ordinea care urmează : Degetul mare = elefanți ; arătătorul = cîini ; mijlociul = castori ; inelarul = pisici .., etc. Trupul dumneavoastră este astăzi asemenea unui vast puzzle unde sălășluiesc, organ cu organ, toate animalele creațiunii. Balenele și delfinii dorm undeva într-una din vertebrele dorsale, numeroase specii de animale marine și-au găsit refugiul în țesutul limbii, păsări așteaptă, înerete, în profunzimea mușchilor abdominali. Mi-ar trebui ore întregi ca să enumăr totalitatea ființelor vii ce vă locuiesc? Celulele sînt în dumneavoastră, devenite compatibile prin efortul științific al biologilor noștri, conțin aceleași informații genetice precum cele care au dat naștere individului din care au fost prelevate. Singele dumneavoastră vehiculează un hormon conservant care le menține în stare latentă ; dacă el ar înceta să vă irige țesuturile, programul genetic s-ar activa, antrenînd o multiplicare celulară accelerată. Gestația ar fi extrem de scurtă, abia de ordinul cîtorva ore. Așa cum v-am mai spus : sînteți o arcă, și de îndată ce această navă ar fi trasă pe uscat, multipiele perechi care o locuiesc ar pleca, libere, adulte, apte să se hrănească și să se apere. Nu sînteți decît un purtător, un simplu mesager, un vehicul destinat să fie dezmembrat. Mecanismele de hipnoză care

vă coordonează creierul nu vă perimit să vă opuneți unei asemenea decizii, vă veți supune, în stare somnambulică, mutilându-vă singur zi după zi, devenit insensibil în fața durerii de îndată ce va răsări Casiopeea. Iar din membrele dumneavoastră golite de sînge va ieși de fiecare dată o nouă turmă, o nouă hoardă... Astfel va fi legea dumneavoastră. Acest proces se va autodeclanșa la începutul celui de-al optisprezecelea an de viață, pînă atunci unica dumneavoastră preocupare constînd în a vă apropia de singura zonă aptă dezvoltării creaturilor care se află în dumneavoastră, adică Amazonia. Cînd, adineaori, am vorbit despre balene și elefanți, nu era vorba, bineînțeles, decît de exemple destinate a-mi face raționamentul mai inteligibil, căci e de la sine înțeles că animalele purtate în moleculele dumneavoastră nu întretin decît raporturi foarte îndepărtate cu omologii lor terestri; dar descrierea bestiariului nostru ar fi mult prea complexă. Aflați însă că această experiență nu este novatoare prin nimic, în trecut planeta voastră a servit de multe ori ca insulă de salvare pentru lumile naufragiate, și nu trebuie căutată nici o altă explicație a creaturilor care alimentează cronicile, sub numele de monstrul din Loch Ness, Yeti, „abominabilul om al zăpezilor“, șarpele de mare. Cel mai adesea nu e vorba decît de animale în exil Werrewolfi, vampiri, zombi, djinni, nu au nici o altă origine! Pămîntul a devenit întrucîtva grădina zoologică a universurilor distruse. „Pasagerii“ dumneavoastră vor face să prospere rubricile ziarelor de scandal. Se va vorbi despre licornă, de minotaur, de ciclop; vor fi urmărite timp de o vară, cînd coloanele gazetelor devin prea anemice, după care totul va reintra în ordine. „Mamutul cu două trompe“, „gorila albastră cu cap de reptilă“, își vor continua existența la umbra trunchiurilor mi-

lenară, dincolo de pereții de liane, câțiva indigeni le vor venera ca pe niște zei, le vor aduce ofrande de fructe și femei... Se vor naște mituri, cosmogonii ciudate cărora nimeni nu le va bănui vreodată simbul de adevăr. Anubis, sfinxul, la el au debarcat din cala unei nave cosmice în timpuri trecute, bieți supraviețuitori ai unei ecologii sortite cataclismului, noi pensionari ai unui zoo al spațiului în plină dezvoltare. Nu noi nu suntem primii și nu vom fi nici ultimii, căci universul moare din cauza propriei sale tehnologii. Fie ca voi să puteți rămâne încă destul timp o „planetă în curs de dezvoltare“ !

Sistemul dumneavoastră pilos, părul capilar și cel pubian, ascund câteva eșantioane din flora noastră, a cărei construcție celulară nu e deloc diferită de cea a polipilor sau a spongiilor dumneavoastră, ceea ce înseamnă că vegetalele noastre vor juca pe solul terestru rolul de animale nevertebrate. Acum, acest mesaj se va șterge sub efectul unei substanțe care va roade locul său de implantare. Mina dumneavoastră stângă, așa cum fără îndoială ați observat, este înzestrată cu o putere de permutare moleculară ; acțiunea ei nu e decât momentană, și orice obiect metamorfozat își va regăsi consistența inițială după două ore. Este singura armă cu care suntem capabili să vă dotăm. Învățați să-i contolați acțiunea, voința dumneavoastră trebuie să-i determine ea singură activarea. Sînteți plasat sub semnul Casiopei. *Sînteți arca din Casiopeea...*“

10.

Andy deschise încet ochii. O migrenă oribilă îi devora ceafa precum o vărsare de sânge în fuziune. Treptat, lucrurile își reluau locul. Știa că nu visase, glasul lămurise multe fapte, numeroase semne de întrebare. Se așază. În pofida durerii, nu se putea abține să nu mediteze. Scandalul ce predominase la nașterea părinților lui se găsea în sfârșit explicit. Patricia vorbise de un nor cosmic, de pulbere radioactivă. Nu de așa ceva era vorba, acum se convinsese. Oamenii din Casiopeea (nu știa cum să-i numească altfel), oamenii din Casiopeea veniseră, în secret, îndeplinindu-și scrupulos sarcina de inseminare. Misiunea lor ar fi trebuit în mod normal să se desfășoare fără țevatură iar copiii să se nască în indiferența generală, după câteva luni, dar nu se ținuse seama de epidemia de permutație moleculară ai cărei germeni îi aduseseră fără știrea lor. De-abia li se încheiasă munca, și fenomenele schimbărilor texturale începuseră să se înmulțească, declanșând o panică fără nume. Astfel, embrionii clonați se deplasaseră, trecînd din abdomenul femeilor purtătoare în uterul femelelor animale, cauzînd îngrozitoarea polemică pe care o cunoaștem. O asemenea glisare nu intra în planul fecundatorilor, și a avut ca rezultat aruncarea primei generații rezultată din manevrele secrete în fundul temnițelor din Funnyway, unde drogul a neutralizat procesele hipnotice,

făcându-l pe fiecare subiect surd la orice apel...

Epidemia, din fericire, nu se întinseze. Poate că traversarea spațiilor cosmice slăbise germenii bolii, dar oricum planul ar fi fost iremediabil compromis fără venirea unei a doua generații... Fără nașterea lui Andy.

La acest gând, băiatul se simți cuprins de un straniu sentiment de putere. Aventurându-se în ruine, decretase că el era diavolul, iar astăzi descoperea că e mai mult de-atît. Era aproape Dumnezeu.. Trupul lui devenea infinit de prețios, raclă, seif tabernacul, relicvariu, agent al învierii.. Da, Andy, putea de-acum încolo să-și revendice toate aceste nume.

11.

Cu cit trecea timpul, cu atât băiatul simțea crescînd în el dorința imperioasă de a-și recăpăta libertatea. Era perfect conștient că stimulii hipnotici exacerbau această pulsione într-un mod cu totul artificial, dar rezultatul rămînea același, nu trecea nici o zi fără a simți nevoia să scruteze zidul de incintă pînă îl apuca ameteala, fără a fi atras de fisurile și crăpăturile din bitum ca de niște tunele misterioase, fără a fi crezut că vede în cea mai mică excavație sau gaură simbolul fugii lui spre exterior... Această tensiune îl epuiza. Dacă îi era ușor să conceapă mijlocul de a ieși din închisoare, nu reușea să-și imagineze, în schimb, șiretlicurile care să-i permită supraviețuirea în mijlocul vaporilor otrăvitori ce înconjurau lagărul într-un nor compact și mortal. Crizele de luciditate îl luau cu asalt, îndemnîndu-l să fugă spre centură pentru a o regăsi pe Patricia, a se imbuiba cu prăjituri drogate și a-și împlini cei optisprezece ani în cea mai totală inconștiență. Atunci, procesul pus la punct de către oamenii din Casiopeea s-ar fi diluat în mijlocul vaporilor narcotici, el ar fi „sărit ctapa“, așa cum o făcuseră toți cei ce populau în acel moment bulevarul circular, **AR FI FOST SALVAT.** Dar aceste slabe defensive personale nu rezistau deloc presiunilor constante ale ordinei imprimate în contex, o chimie înșelătoare făcîndu-l chiar să-și întrevadă sacrificiul cu o

bucurie plină de mândrie. Îi fuseseră trucate mecanismele minții, coborîndu-l la rolul de marionetă. El unul nu mai avea nici o importanță, nu era decît un vehicul. O arcă.

Mijlocul de a evada îi fu oferit într-o seară cînd parcurgea cu pas leneș o stradă aglomerată cu carcasele ruginite ale unor vechi camioane blindate destinate transportului deținuților. Cum înainta așa, cu privirea pierdută în gol, o umbră enormă se prelinse de la colțul străzii pentru a veni să se spargă într-o suită de unghiuri fanteziste pe fațada opusă. Intrînd imediat în alertă, Andy se aruncă sub roțile unui furgon zăbrelit, ascunzîndu-și silueta în mijlocul tablelor înroșite. Guvernanta nu întîrzie să se arate în plină lumină, greoaie, bătătorind asfaltul cu pasul ei apăsat, iar ecoul mersului îi răsuna în fiecare vehicul eviscerat ca pe o toabă.

Andy auzise destul vorbindu-se despre doici ca să știe să recunoască una odată ivit prilejul. În același timp, prezența androidei într-un punct atît de îndepărtat de cer-tură îl lăsa perplex. Îi fusese oare semnalată prezența? Aveau să se trimită patrulă pentru a-i da de urmă? Se chirci între rămășițele metalice ce umpleau solul, cu stomacul înnodat de frică, dar automatul nu o luă în direcția lui. După vreo zece minute zări robotul care traversa strada, în sens invers de astă dată, și deduse că făcea de gardă. Prin salturi succesive, profitînd de absențele mașinăriei, reuși să se strecoare în gangul unui imobil cu intenția bine stabilită de a se cățara pînă pe acoperiș și a se deplasa astfel, de la un horn la altul, în direcția monstrului de metal ale cărui tertipuri insolite îi zgîndăreau curiozitatea. Nu-i fu greu deloc să găsească o lucrarnă pe unde să ajungă pe cîmpia de țigle roșii de deasupra străzii. Scheletele roase de rugină ale vechilor antene radar, conurile tri-

ple sau cvadrupie ale bătrineilor sirene de alarmă, formau în viriul clădirii o junglă în-negrită pe unde era ușor să te streкори fără a atrage atenția. Înainta lent, atent să nu prilejuiască nici o cădere de țiglă, cu capul tras între umeri și strângând din dinți când tronsoanele de cupru ale cablurilor dezgolite îți jupuiau pielea de pe brațe. Ajunse în sfârșit la capătul acoperișului, cu miinile însingerate, și riscă să arunce o privire peste streășină. La vreo zece metri mai jos un proiector mare arunca o pată de lumină albă în mijlocul unei curți interioare, luminând un soi de vehicul masiv și bălțat ce fusese amplasat în echilibru pe cale din cărămizi, împiedicându-i astfel roțile să atingă solul. Lanțuri cu lacăte blocau portierele, făcând din camionetă o temniță perfectă. Caroseria dispărea sub culori, stele, flori, zig-zag-uri, bule, semiluni, și litere mari șerpuiau în jurul farfurilor, trăsind o inscripție pe care copilul nu reușea s-o descifreze :

„Micul teatru al lui Mario Cavalcanda și al Pétronilla“. Doica veghea asupra aceste celule improvizate, parcurgând cei patru pereți ai curticii într-un bălet inuabil, iar mersul ei neîntrerupt ajunsese să sape un mic șanț în care picioarele ei intrau pînă la glezne. Andy nu ezită nici o clipă. Orice dușman al guvernantelor îi devenea un prieten potențial, și nu trebuia să negligeze nici un ajutor. Cu infinită precauție, vîrî mîna în buzunarul tunicii, cuprinzînd cu degetele caroiajul uneia dintre grenadele ofensive recuperate din arsenalul gardienilor. Cu cuiul în dinți, începu să urmărească evoluția robotului, calculînd momentul propice. Tirul cu pietre nu mai avea nici un secret pentru el și devenise maestru în a sparge un geam de la douăzeci de metri, așa că nu era chiar neliniștit. Cînd doica ajunsese exact sub el, se ridică în genunchi.

— Hei, tu ! Grăsano ! urlă, agitîndu-și brațele. Mai jos cu zece metri, mașina frînă cu un profund oftat hidraulic. Capul îi pivotă și începu să se înalțe spre cer, cu gura deschisă și un zîmbet poruncitor pe buze. Andy smulse siguranța, închizînd un ochi.

— Ai să cazi, comentă automatul, coboară mititelule, am ceva pentru tine...

„Și eu am ceva pentru tine !“ își spuse băiatul, întinzînd mîna.

— Cobor dacă zici BAU ! făcu el pe un ton capricios. Guvernanta clipi din ochi, amuzată. Gura i se rotunji, adevărat tunel de beznă. Andy își desleștă degetele, lăsînd oul de metal să cadă într-un pîrîit de scintei. Auzi deslușit grenada rostogolindu-se prin „gîtlejul robotului și se aruncă înapoi. Explozia răsună ca o lovitură de talgeră, burta doicii se umflă sub efectul unei îngrășări subite, bășică enormă și fumegîndă ale cărei șuruburi străpunseră hainele. Făcu cîțiva pași nesiguri, cu surîsul ei prostesc mereu înțepenit pe buze, apoi o vultură de funingine îi filtră printre dinți, nefirească, innegrindu-i nasul și obraji. Jerbe de scintei îi țîșneau acum din urechi, lichifiind cauciucul roz al lobilor atît de delicat desenați. Oscilă în loc înainte de a se nărui ca un turn rămas fără sprijin, dărîmînd un perete al curții de promenadă. Andy fugi spre scara de incendiu sărînd șontînc-șontînc. Nu-i trecuse nici un moment prin minte că va merge atît de ușor ! În clipa cînd se agăță de prima bară, în spatele lui se înalță un glas înăbușit de pereții camionetei :

— Repede ! striga omul, o să se autorepare ! Într-o oră va fi ca nouă ! Trebuie să fugim de-aici cu toată viteza !

Băiatul coborî treptele pe cît de repede era în stare. De îndată ce fu în curte, apucă în mîna stîngă poala tunicii iar cu dreapta prin-

se lanțurile ce ferecau portierele. În cursul ultimelor săptămîni învățase să-și controleze puterea și, fără nici o dificultate, metamorfoză verigile într-o ghirlandă de pînză. Aceeași operațiune, repetată asupra calelor din cărămizi, readuse camioneta la nivelul solului.

— Împingeți, comandă el, e deschis !

Lanțul textil se rupse la prima apăsare. Din vehicul ieși un bărbat, lat în umeri, clădit ca un colos, cu chipul barat de dîra unei mustăți stufoase și decolorate.

— Eu sînt Sirio ! aruncă el ca formă de prezentare. Numele redeșteptă ceva în memoria, nehotărît, apoi amintirile i se adunară de la sine.

— Omul cu marionetele ? întrebă, aruncînd scurt o privire în interiorul mașinii. Sirio dădu din cap :

— Așa e.

Rămaseră un minut contemplîndu-se, buimaci, apoi gigantul se scutură. Nervos, smulse ultimele zdrențe ce mai stăteau agățate de portiere și se urcă la volan.

— N-am putut să ies nicicum, bombăni el evitînd cu grijă privirea puștiului, roboții ne-au încuiat în timpul nopții și ne-au adus aici. Cred că bănuiau ceva. Se temeau de un complot exterior pe scară largă. Vroiau să mă facă să vorbesc.... Revolta n-a reușit ?

Andy ridică din umeri.

— Nu, dar nu cunosc tocmai bine detaliile. Încă nu mă născusem.

Sirio făcu un semn din bărbie, vizibil depășit.

— Să spălăm putina ! mîrîi. Mizeria asta o să fie în picioare peste o oră.

Băiatul examinează guvernanta.. Dacă o metamorfoza ar fi întîrziat bineînțeles cu o sută douăzeci de minute procesul de autoconstrucție, dar cheltuiala de energie l-ar fi lăsat probabil în pragul leșinului pentru mai multe

zile, mai bine să se abțină. Sirio făcuse deja contactul, așa că Andy se strecură la bordul mașinii și trînti portiera. Camioneta demară, sărind peste șanțuleț cu ajutorul piciorului stîng al androidei, de care se sluji ca de o rampă.

— Nu știi unde ne-am putea ascunde ? gîfii șoferul. Mă tem să nu se ia după noi...

Andy se gîndi la teritoriul urșilor, acolo unde ciruitele ordinatului păreau să fie cel mai dereglate, și unde detectoarele ar fi fost complet inapte să coopereze eficace cu sonarul guvernantei.

— Există un loc, încuviință băiatul, dar va trebui să nu coborîm din mașină. E plin de șobolani...

Sirio ridică din umeri.

— Nu face nimic, mormăi el, pneurile fac față gloanțelor, iar geamurile pot rezista pe un vînt de o sută zece kilometri pe oră. Condu-mă.

Andy se supuse.

Goniră cu toată viteza timp de peste o oră, iar omul cu mustață nu consimți să încetinească decît cînd apăru la vedere prelunga fațadă de piatră roșie ce marca frontiera teritoriului șobolanilor. La gîndul de a revedea cloaca fetidă a prăjiturilor gigantice, Andy se simțea gata să cedeze. Trebui însă să admită că, la lumina farurilor, locul nu mai era tot atît de impresionant. Întunericul preschimba urșii de pluș în coline ierboase, iar maldărele de frișcă rîncedă în troiene de zăpadă. Singură fojgăiala rozătoarelor rămînea perceptibilă, făcînd camioneta să danseze pe suspensii. Sirio trase frîna de mîină și se lăsă pe spătar. Părea obosit. Acum, că-l putea observa în voie, Andy remarcă miile de riduri ce brăzdau fața omului ca un pămînt prea ars de soare, firele de păr albe la rădăcină, pielea moale, flască, atîrnînd pe mușchii fleș-

căiți. Da, era între-adevăr un uriaș epuizat, la capătul puterilor. Ce vîrstă să fi avut? Șaizeci de ani? Șaizeci și cinci? Se instalase o anumită jenă, tenace. O tăcere alcătuită din stîngăcie, din teamă și întrebări.

— N-ar trebui să-te tutuiesc, spuse deodată Sirio cu glas surd, dar eu sînt un om fără reală educație. Consideră-mă ca pe valetul tău... servitorul tău, chiar dacă nu știu să mă formalizez. Ai auzit vorbindu-se de mine? Părinții tăi îmi cunosc marionetele?

Nu așteptă răspunsul și se lansă într-un lung monolog, cu ochii mereu fixați în noapte. Andy înțelese că omul îi povestea viața lui. Vorbea despre semne, de un profet, de o nouă Biserică. Un mozaic gigantic se asambla sub privirile copilului: fuga, rătăcelile din oraș în oraș, informațiile dobîndite cu răbdare și viclenie... Înțelese că naivitatea populară făcuse din ei doi mesia ai unei nemai-văzute religii ce provăduia sfîrșitul separării dintre specii, practica zoofiliei, și numeroase alte lucruri ce scăpau puterii lui de înțelegere. Toate acestea, clădite pe o greșală pentru lămurirea căreia nîi avea curaj.

— Nevasta mea a murit, conchise în sfîrșit păpușarul, era puțin nebună, a încercat să scape în timp ce eram interogați. ELE au strivit-o sub talpă...

Glasul i se frînse. Făcu o pauză înainte de a relua :

— M-am pomenit încuiat în camion cu provizia de tablete nutritive-hidratante pe care le adusesem ca să alimentez rebeliunea. Pastilele erau ascunse în capetele de ipsos ale paiațelor. Asta m-a ajutat să supraviețuiesc. Niciodată doicile nu mi-au adus nici un pic de hrană, și totuși continuau să mă păzească pe cînd eu ar fi trebuit să fiu deja mort de luni de zile. N-am înțeles niciodată de ce. Cred că aici totul și-a ieșit din țîțîni, nu sînt

capabile să facă față unei situații care iese din rutina zilnică. Ordinatorul central le lasă din ce în ce mai des fără instrucțiuni...

Tăcu. Nu se mai auzea decât scârțâitul arcurilor și șocurile moi ale șobolanilor ce se aurneau asupra tablei în încercarea de a găsi o deschizătură...

Andy își dădu seama că trebuia să spună ceva. Profită pentru a obține toate informațiile pe care le dorea asupra centurii otrăvitoare ce îneca împrejurimile lagărului.

— Nu mai mult de cinci kilometri, sublinie Sirio, dacă reușim să traversăm cei cinci mii de metri ai morții fumegînde ieșim în natură. După aia, totul e să nu cădem în mâinile vreunei patrule....

Se apucă apoi să explice amănunțit funcționarea vehiculului presurizat și a măștilor individuale. Copilul nu întîrzie să adoarmă, legănat de melopeea aceea tehnică în care se încrucișau termeni ca autonomie, valvă, oxigen, reciclare carbonică, presiune... Nu i se cîntase niciodată o melodie de adormit copiii mai frumoasă. Îl fură somnul, cu degetul în dinți.

12.

Încăperea mirosea a praf. Și a mucegai. Lumina pătrundea prin fantăle jaluzelelor, decupînd solul în felii subțiri, paralele. Desene stîngace acopereau pereții, omuleți diformi cu labe de păianjen, case fără perspectivă ai căror pereți transparentți lăsau să se vadă conținutul... Andy se întoarse. Ghemuit într-un unghi mort, Sirio arunca priviri dese afară, supraveghind strada printre jaluzele. Un vacarm de curte în timpul recreației se înălța din bulevardul circular, amestecînd strigăte, cîntece și rîsete într-o litanie de neînțeles ce sfîrșea prin a deveni amenințătoare. Copilul se așază turcește, ayînd grijă să nu facă lemnele parchetului să scîrțîie. De comun acord hotărîseră să se apropie de centură, și în acel moment chiar, camioneta aștepta disimulată în curtea interioară a imobilului sub o grămadă de resturi amestecate.

— Nu știu unde se află intrarea în lagăr, șopti Sirio cu chipul încordat, cînd am ajuns, cu mașina, la baza zidului exterior, gărzile m-au obligat să cobor, cu masca pe nas. Am fost duși într-o cameră mică, dotată cu ecluză. Un fel de infirmierie. Acolo, un medic ne-a făcut o injecție și mi-am pierdut cunoștința. O adevărată gaură neagră. Cînd am ieșit din comă, camioneta era garată pe bulevard în mijlocul scuarului cu flori. Nu mi-a rămas nici o amintire despre traseul intermediar. După părerea mea, nu există nici o

poartă, nici o deschizătură directă în zidul de incintă. Am trecut pe dedesubt, cu ajutorul unui ascensor și al unui covor rulant...

Tăcu, cu un aer preocupat. Nu se punea problema să găsească intrarea liftului ascuns. O asemenea acțiune ar fi implicat scotocirea sistematică a străzii, ceea ce, în situația lor, echivala cu sinuciderea.

Andy miji ochii, privind prin fanta obolului ca printr-un periscop.

Între coapsele de ghips vopsit, uriașa poartă metalică părea să aștepte, ironică, cu încrucișările ei de buloane, cu barele de siguranță, cu nenumăratele încuietori.

— Crezi că-i falsă? îi șopti el uriașului.

Camaradul său mormăi :

— Ar fi prea frumos, nu? Aproape un de-Și dacă e o capcană? Intrarea într-un cup-tor de crematoriu, de exemplu?

cor de teatru s-ar zice, o poartă de mucava.

Avu o ezitare, apoi reluă :

— Și dacă zidul ăsta dă nu în exterior, ci într-o altă celulă?! La asta te-ai gândit? Funnyway e ca un stup. Lagărul nu reprezintă decît una din alveole. Se spun multe despre cele o mie de temnițe ale închisorii. Ce ne-am face să cădem în mijlocul unui al doilea infern?

Andy scutură din cap, agasat. Nu mai avea poftă să mediteze, vecinătatea exteriorului îl îmbăta precum cel mai toxic dintre droguri. Planul său era din cele mai simple : să metamorfozeze zidul, apoi să-l spargă folosindu-se camionetă. Sirio părea mai puțin entuziast :

— Ești sigur că poți să înmoi peretele pe toată grosimea lui? Rondurile doicilor sînt dese, să știi!

Pînă la urmă conveniseră asupra unei diversiuni. Sirio avea să dea foc unui imobil

pentru a distrage atenția doicilor în clipa cînd Andy își va face scamatoria.

— Dacă există vreun sistem de stingere automată, asta n-o să ne servească la mare lucru! observase totuși colosul. Dar copilul nu-l ascultase. Deocamdată, fantele jaluzelelor îi tatuau fața cu ciudate culori ale războiului paralele, accentuînd mimica încăpățînată a sprîncenelor, cuta disprețuitoare a gurii... Cîteva minute mai devreme o văzuse pe Patricia împingînd un landou, și închisese ochii ca să scape de imaginea ei.

13.

Noaptea albăstrea fațadele, transformînd asfaltul într-un fluviu de cerneală violetă. Andy dădu capul pe spate, căutînd printre stelele din plafon cele cinci becuri luminoase ale Casiopeei, dar acolo nu erau decît constelații fanteziste, nebuloase alimentate de un banal contor electric, un cer pe care întierupătorul îl putea face să apară sau să dispară în voie. Un cosmos de duzină a cărui negreală se cojea sub efectul umezelii. Ridică din umeri și pipăi zidul. Ascuns sub o cuvertură, așteptase trecerea primului rond în fundul unei străduțe prea strîmte pentru ca vreo guvernanta să încapă înăuntru. Defileul acela îngust șerpuia între fațade oarbe, ducînd la zidul imprevizibil. Sirio îl convinsese pînă la urmă să opereze la antipozii uriașei porți blindate, argumentînd că băntul acela ce se oferea privirii cu o ostentație suspectă nu putea decît să ascundă o capcană. Poate că avea dreptate. Andy nu reflectase deloc la asta, începînd de la amiază tremura încontinuu, la doi pași de-o criză de nervi. Dacă gigantul nu l-ar fi ținut pe loc, ar fi fugit spre zid ziua-n-amiaza mare, sub ochii roboților. Mingiile pietrele cu palma. Erau enorme. Îl cuprinsese îndoiala : va fi oare capabil să înfăptuiască o metamorfoză de asemenea proporții ? Strînse ruloul de hîrtie creponată pe care i-l încredințase Sirio, și se concentrează. Permutația iradia în jurul mîinii lui drepte într-un cerc

aproape perfect, din ce în ce mai mare. Își încleștă fălcile, în timp ce o sudoare fină îi îmbrobona fruntea. Într-un sfert de oră cel mult, Sirio va pune toc uneia dintre clădirile vechi, după ce se va fi asigurat că n-o proteja nici un sistem extingtor automat. Imediat, guvernantele aveau să conveargă spre incendiu, elioerînd bulevardul circular. „Copiii“ se vor pune pe urlet, terorizați, vor alerga în toate sensurile, stinjenind mișcările roboților care atunci vor trebui să fie atenți să nu-i strivească. În acest timp, Sirio va reveni la camionetă, va traversa bulevardul și se va afunda în străduță. Pe urmă. Andy încercă să-și imagineze guvernantele ocupate să stingă rugul apăsîndu-și mamelele, stropind flăcările cu jeturi mari de lapte smîtînos, și nu-și putu stăpîni un rînjit. Transpirația îi ardea ochii, revărsîndu-i-se de pe sprîncene, iar între omoplați i se instalase o crampă. Pata progresează în jurul mîinii ca aureola în extensie constantă căreia-i dă naștere o picătură de cerneală pe o sugativă. Pietrele i se îndolau sub palmă. Undeva, o sirenă emise un urlet prelung, și i se păru că luminozitatea creștea. O șarjă enormă făcu asfaltul să vibreze. Turma doicilor dădea năvală. Cum îi vor veni de hac sinistrului? Poate își vor deschide gura, scuipînd tone de spumă carbonică? Cel puțin dacă... Nu putu continua pe acea cale. Uruitul unui motor îi răsună în ceafă. Întorcînd capul, văzu camioneta anganjîndu-se în strîmtora îngustă a fațadelor, zgîrîind pereții cu un zgomoț groaznic de fierărie. Fața lui Sirio ieși pe portieră, șiroind :

— Repede, urlă el, am încurcat-o! Focul e aproape stins. Sistemul extingtor e în plafon, în mijlocul „stelelor“. N-am putut face nimic!

Între două gîfii'e'i, explică în ce fel fusese gata să piară sub acel duș titanic ce șiroia din cer. Andy se ridică, privind cercul de hirtie roșie care acum ocupa fundul intrîndului, precum centrul unei ținte. Camaradul său clătină din cap.

— Trebuie să mergem, acum, spuse el pe un ton surd. Avu un scurt moment de ezitare, iar degetele i se strinseră pe oțelul unei bonboane de metal galben atașată la o mască respiratorie.

— Știi ce-o să se-ntîmple, făcu Sirio privindu-l pe Andy drept în ochi, de cum vom fi crăpat peretele gazul o să intre valuri-valuri. Au să moară toți asfixiați în cîteva minute...

Băiatul ridică din umeri. Privirea îi devenise dură.

— De ce-mi spui asta ? i-o tăie el sec. Vrei să dai înapoi ?

— Să mergem, murmură el fixînd furtunul în ceafa copilului.

Omul mișcă din umăr, jenat.

Se instalară în habitacul. Sirio ridică geamurile, ferecă toate sistemele de securitate.

— E mai bine să ne punem măștile, explică el mașinal, după un an de nemișcare mă tem ca presurizarea să nu fie defectuoasă. Anumite manșoane s-au putut destrăma, poate că etanșeitățile nu mai e perfectă.

Andy înțelese că vorbea în unicul scop de a-și învinge nervozitatea. În ritul de cauciuc negru care-i acoperea gura, aerul avea un ciudat gust metalic, neplăcut, ca și cum i-ar fi venit deodată să se distreze respirînd printr-o cutie veche de conserve. Vehicului Porni în marșarier, luîndu-și elan. Caroseria răzuia fațadele prea apropiate, într-un groaznic foșnet de oțel.

— Mergem, țeni conductorul, cu glas sugrumat. Tunelul începu să defileze cu toată

viteza iar copilul avu subit impresia că șade în vârful unei săgeți zburind spre țintă. În fața lui, cercul stacojiu creștea de la o clipă la alta... mai întâi portocală, apoi minge: în sfârșit, soare. Se auzi un piruit mățâsos, partea dinainte a mașinii se înalță ezită o fracțiune de secundă, apoi își reluă goana, planjind într-un ocean de piclă cenușie ce se lipea de ferestre.

— Gata, șuieră Sirio cu glas sfârșit, am trecut...

Andy închise ochii. Înapoia lor, gazul se năpustea vijind prin rana zidului, fura aeru n-avea să întârzie a se răspîndi pe bulevardul circular, întinzîndu-și pseudopodele impalpabile pe sub uși, prin terestrele întredeschise. Atunci, prizonierii începeau să se sufoce, să-și zgîrie fețele. Unii o vor lua la fugă, hăituiți, alergînd printre picioarele doicilor în căutarea unui ajutor ce n-avea să vină, iar zorii se vor ivi peste un cîmp de bătălie unde cadavre și jucării se îngrămădeau într-un ciudat mozaic macabru. Guvernantele își vor relua rondul imuabil, nepăsătoare față de timpul ce trecea, traversînd ceșurile ca niște urși în marș, incapabile să discearnă la picioare de-a curmezișul unui landou umplut cu păpuși.

Andy avu un frison. Divagă. Lingă el, Sirio își consulta febril harta, confruntînd-o cu indicațiile ordinatorului de bord. Ridică în sfârșit capul și-i făcu cu ochiul.

— Vom abandona camioneta într-un sfert de oră, explică el, va trebui să trecem linia frontierei țirîș. Acolo o să se joace succesul operațiunii, dar nu-ți fă griji. Am planul meu...

Andy reveni cu privirea la drum. Nu vedea nimic, nimic decît un virtej noros ce părea să provină dintr-un incendiu enorm. Era ca și cum ar fi coborît în cădere liberă prin fumul unui foc de tabără. Cîte secunde îi mai rămîneau înainte de-a nimeri în mijlocul flăcărilor ?

14.

Părăsiră vehiculul ca niște hoți, încovoiați spre pământ sub greutatea buteliilor de oxigen agățate de burtă. Sirio îl apucă pe copil de mână și o luă la rugă, cu ochiul ațintit asupra cadranului luminos al busolei sale electronice. Andy se lăsa, moale, însoțindu-l pe uriaș în fuga silențioasă, cu senzația că merge prin centrul unui nor eșuat pe pământ.

— Camioneta va continua să se deplaseze, șopti bătrînul, am programat-o pentru asta, se va rezezi drept spre barajul principal, ca pentru a încerca să-l forțeze. În timp ce ei vor fi ocupați s-o distrugă, o să traversăm prin spatele lor...

Părea mîndru de vicleșugul său. Andy ridică din umeri, indiferent. De cînd trecuseră de zidul împrejmuitor, nu încetase să se cufunde într-o toropeală din ce în ce mai densă, care-i perturba percepția realității. Alerga cu pași mici pe lîngă însoțitorul lui, încetinind atunci cînd acesta i-o cerea; trîntindu-se la pământ, tîrîndu-se, sărînd cu docilitatea unui animal de circ. Sub efectul sudorii, cauciucul măștii îi irita pielea, și trebuia să înfrunte clipă de clipă mîncărimi insuportabilă care îl făcea să-i vină să smulgă rîtul respirator pentru a se scărpinga în voie.

Zgomotul unei rafale de împușcături izbucni în depărtare, urmat de o explozie surdă, și în aceeași clipă ceața i se risipi dinaintea ochilor. Văzu atunci că Sirio îl ducea pe

umeri și că galopa în direcția unei liziere. În gură, aerul avea un gust din ce în ce mai infect, iar în centrul pieptului începea să se aprindă o arsură.

— Sînt pe cale să mă sufoc, constată el cu o detașare vecină veseliei. Vîntul îi şuiera pe la urechi, apoi îl atinseră crengi, umede de rouă. Sirio îl depuse pe pămînt, mîinile lui îi moșmondiră la ceafă, desfăcînd închizătoarea măștii...

— Ești liber, murmură vocea păpușarului la spatele lui. Se lăsă să cadă în iarbă simțînd frunzele foșnindu-i sub obraz.

Liber ?

Liber să ce ? !

EPILOG

De la fereastra motelului, Andy vedea marea. La început, zgomotul acela perpetuu îl făcuse să țipe sau să-și astupe urechile. Acum, începea să se obișnuiască. Soarele desena un unghi ascuțit în direcția patului, iar copilul nu se putea abține să nu tresară de fiecare dată cînd respirația aceea caldă i se depunea pe piele ca o mîină nevăzută și arzătoare. Dădu la o parte cuverturile și se așeză. Se aflau la șapte sute de kilometri de Funnyway, îi spusese în ajun Sirio, așa că acum nu mai aveau de ce să se teamă. Andy își căută din priviri hainele și se strîmbă. Detesta sacii aceia de stofă în care trebuia să se lege ca să nu ajungă de rîsul tuturor, dar uriașul aruncase la gunoi tunica, pretextînd că nu-i servea „decît să atragă atenția“... Ezită, apoi, cu regret, se apucă să-și tragă pe el șortul și maioul bălțat. Cît despre încălțări, nici o nădejde ! Degetele de la picioare, răsfirate, refuzau cu încăpăținare să se insereze în locașul de pînză al bascheților. Făcu cîțiva pași.

Pescărușii, țipau, însăilînd schița unui balet neconținut pe deasupra crestei dunelor. În stradă, un cîine se rostogolea prin praf. Era ora arșitei. Ora muștelor. Populația fugise din calea zilei, retrăgîndu-se la umbra jaluzelelor trase, în torsul continuu al climatizoarelor. Sirio n-avea să revină înainte de căderea nopții. „Trebuie să înțelegi, „șoptise el dimineață, „aici ai nevoie de hîrtii ca să circuli. Știi ce-s alea, hîrtii ? Nu. Bun, ascultă, e prea complicat ca să-ți explic. Am să fac ceea ce trebuie...” Plecase, îndesîndu-și în buzunare verzi șterpelite cu o săptămîină în urmă din casa unei stații service, cea de unde colosul furase prima lor mașină. Benzinarul încercase să se opună, dar Sirio îl înșfăcase de păr, dîndu-i violent capul pe spate. Ceafa tipului pocnise ca o scîndură veche, și fugiseră... După aceea, trebuise să mai schimbe mașina încă de două ori, și să mai frîngă gîtul și altui garajist. Era o viață amuzantă, iar Andy nu regreta că plecase din Funnyway. „Avem lovele !“ triumfa Sirio, „asta nu-ți spune nimic, hai, omulețule ? Dar cu așa ceva, nici o problemă !“

Andy era voios, repeta „LOVELE, LOVELE, LOVELE !“, minunîndu-se de foiaia mecanică în care-și amintea de scîrțîitul labelor unui șobolan alergînd pe dalele de faianță. Răsuci mînerul ușii și o deschise. Vîntul biciuia casele joase cu mari palme nisipoase. Copilul avu o nouă ezitare, spațiul acela fără repere, căruia nici un plafon sau zid nu-i marca limitele, îl speria ca un hău. Strinse pumnii, luptînd cu dorința crescîndă de-a fugi să se ascundă sub cuverturi, să-și înfunde capul sub pernă pentru a regăsi o lume cu delimitări precise, liniștitoare. Ușa se trînti în urma lui. Își vîrî mîinile în buzunare și o luă spre mare, hotărît, cu ochii coborîți spre praful so-

lului. Cuțitul îi atârna greu în șort, trăgînd de elasticul centurii. Îl atinse cu vîrfurile degetelor, mîngîind prăselele de plastic negru, multiplele fante în care se încastrau lamele... „Îl vreau!“ îi spusese el lui Sirio, arătînd pumnalul în vitrina unui magazin. Omul nu se opusese. „E un cuțit de cercetaș“, explicase ei, „fii pe fază să nu te tai. O.K. ?“ Andy dăduse din cap. Nu știa ce înseamnă „cercetaș“, și dealtfel puțin îi păsa.

Trecu de șirul cabinelor de plajă coșcovite. Acum picioarele i se afundau în nisipul plajii, provocînd zborul unui stol de purici-de-mare. În jur nu era nimeni. Era cald, prea cald. Se gîndi că lampa din cer era prost reglată și că i-ar fi plăcut s-o spargă cu o piatră bine ochită, apoi se așeză la limita valurilor, fără să-i pese de spuma ce-i uda fundul chiloților. Deplie cea mai mare lamă a cuțitului, care începu imediat să scînteieze la soare, jucînd în reflexe orbitoare. Puse mîna dreaptă pe piatră pe care o reperase în ajun, depărtînd bine degetele. Cu grijă meticuloasă, amplasă tăișul lamei la articulația primei falange a mijlociului. „N-o să doară“, spusese vocea. Ridică pumnul și îl repezi cu toată puterea pe mînerul cuțitului. Răsună un trosnet înfiorător, și minusculul capăt al degetului se rostogoli pe sol. Andy duse ciotul la gură și supse rana. Nu suferea absolut deloc. Era mai curînd ca o senzație de îngreunare. De anchiloză. Nimic groznic, la urma urmei! Pe nisip, falanga retezată se golea încet, pătînd covorul auriu într-o aureolă brună-roșie cu miros fad. Andy acoperi rămășița cu un pumn de pietricele și se duse să se instaleze la umbra unei dune. Cînd își contemplă degetul încă umed de salivă, constată că se formase deja un țesut cicatricial solid, obturînd total plaga. Suspînă ușurat și începu să-și curețe cuțitul cu batista. Marea lucea ca o placă de

crom, cîțiva nori se întindeau moi la orizont, iar copilul se întrebă preț de-o secundă dacă nu cumva erau emanații de gaze otrăvitoare marcînd amplasamentul altor lagăre, apoi alungă gîndul. După vreo oră, distinse un soi de freamăt organic la capătul plăjii, o sferă de carne vie care se agita spasmodic sub efectul cine știe cărei transformări misterioase. Hotări să aștepte și închise ochii. Căldura îi plumbuia pleoapele, capul îi devenea tot mai greu. Puricii-de-mare îi săltau între coapsele goale...

Se trezi în clipa cînd fruntea sa izbi suprafața dunei. Se ridică, cu inima bătîndu-i nebunește, și-și dădu seama că pină la urmă adormise doborît de atmosfera anunțînd furtună a începutului după-amiezei. Fugi spre prundiș, răsucindu-și gleznele la tot pasul, dar plaja era goală. La marginea apei descoperi urme de mers tîrîș, semne ale unor gheare puternice și nisipul măturat de o coadă lungă și solzoasă. Asta era tot. Fiara mersese drept spre ocean, rîmînd adînc nisipul umed, îndoind metalul unei vechi plăci de înmatriculare eșuată între două smocuri de varec...

Andy își mușcă buzele, cuprins de vaga impresie că făcuse o prostie, apoi se răsuci dînd din umeri. În orice caz, în mijlocul unui asemenea număr de scăldători, animalul n-avea să moară de foame, asta era un punct cîștigat! În timp ce revenea spre căsuțele motelului, dădu peste Sirio.

— Mă întrebam unde te-oi fi dus, aruncă bătrînul agitînd un teanc de hîrtii, asta e, am tot ce ne trebuie, putem merge oriunde vrei, omulețule!

— În Amazonia? propuse băiatul cu o notă de neliniște în voce. În Amazonia... De ce acolo? Nici măcar nu știa ce anume implica acest cuvînt bizar. Încercă să spună altceva, să găsească o altă denumire de loc, dar o

gaură neagră îi devora creierul și nu putu decât să biîguie iar :

— În Amazonia...

Părea că altcineva vorbește prin gura lui, de sforile limbii...

— În Amazonia...

Sirio îl măsura cu o neliniște amestecată cu respect.

— Unde vrei tu, omulețul meu, murmură el în cele din urmă pe un ton surd, unde vrei tu...

O luară spre motel. În urma lor, la cîteva bătaii de braț de plajă, o umbră prelungă și albastră lunecă pe sub nivelul apei, despicînd valurile cu etrava cornoasă a nărilor... Dar poate că nu era decît o iluzie.

Tiparul executat sub cd. 840
la ROMCART S.A.

SCIENCE FICTION

Patricia sări ca sub efectul unei descărcări electrice: la câțiva metri de ea, înecat în penumbră și în pînza de păianjen, Cacuona părea că așteaptă, iar ochii lui arătau ca o pată roșie sub borul pălăriei melon... Își pierdu cunoștința.

**O stranie grădiniță — pușcărie robotizată
Dar oamenii au uitat de ea
Și atunci s-a instalat
coșmarul**

Coperta: Riess Walter

ISBN: 973-9085-20-2

Preț: 700 lei